Jocul minciunii
3. Doua adevaruri si o minciuna

Sara Shepard

Prolog
Un vizitator nedorit

Dacă cineva ar fi tras cu ochiul prin fereastra mea, ar fi crezut că e vorba doar de o petrecere obişnuită în pijamale, o noapte festivă cu pop-corn, cu făcutul manichiurii şi cu şase fete superbe din cea mai exclusivistă gaşcă de la Liceul Hollier, fardându-se una pe alta, schimbând bârfe savuroase şi punând la cale următoarea farsă din Jocul Minciunii. IPhone-ul meu conţinea zeci de fotografii de la alte petreceri în pijamale care erau întocmai ca aceasta: o înfăţişau pe cea mai bună prietenă a mea, Madeline, ţinând în mână poza unui model cu breton şi întrebând dacă tunsoarea i s-ar potrivi feţei ei în formă de inimioară; pe o alta dintre cele mai bune prietene, Charlotte, ţinându-şi obrajii supţi ca să-şi aplice noul fard de obraz cumpărat de la Sephora; pe sora mea adoptivă Laurel, chicotind cu ochii la nişte vedete de mâna a şaptea pozate în US Weekly; şi o sumedenie de fotografii cu mine, Sutton Mercer, arătând ca „fata în vogă”, fermecătoare şi redutabilă, care eram.

Dar în acea noapte, ceva era diferit… şi cinci dintre cele şase fete nici măcar nu ştiau despre ce era vorba. Fata cu care se veseleau cele mai bune prietene ale mele, fata despre care ele credeau că sunt eu… nu era. Pentru că eram moartă. Cele mai bune prietene ale mele stăteau de vorbă cu sora mea geamănă pierdută cu mult timp în urmă, Emma, care-mi luase locul.

Eu murisem cu o lună în urmă şi rămăsesem prinsă undeva între ţinutul celor vii şi tărâmul de dincolo, urmărindu-mi viaţa care continua fără mine, ci cu Emma în rolul meu. Oriunde mergea ea, mergeam şi eu, ca şi cum am fi împărţit mai departe acelaşi uter. Ciudat, nu? Şi nici nu credeam că viaţa de apoi o să semene cu asta.

În seara aceea, o priveam pe sora mea geamănă stând cu prietenele mele. Îşi strânsese picioarele sub ea, pe canapeaua de pluş alb, în aceeaşi poziţie în care obişnuiam şi eu să stau. Pleoapele îi scânteiau de la fardul argintiu MAC, preferatul meu. Chiar şi râsul era acelaşi cu al meu — zgomotos, sacadat şi niţeluş sarcastic. În luna care trecuse, se pusese la punct cu toate gesturile mele, răspundea la numele meu şi-mi purta hainele, toate cu scopul de a se da drept mine până ce ucigaşul meu avea să fie descoperit.

Partea cea mai naşpa? Nici măcar nu-mi aminteam cine mă omorâse. Părţi întregi din viaţa mea îmi fuseseră şterse din minte, iar eu mă tot întrebam cine eram, ce făcusem şi pe cine supărasem aşa de tare încât să mă ucidă şi s-o ademenească pe sora mea geamănă să-mi preia identitatea. Când şi când, aveam câte un crâmpei de luciditate şi o întreagă scenă îmi revenea în memorie cu acurateţe, dar nu şi momentele de dinainte şi de după ea! Acelea erau pagini complet albe. Era ca şi cum ai fi văzut câteva scene la întâmplare dintr-un film de nouăzeci de minute şi cu ele ai fi încercat să înţelegi întreaga poveste. Dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu mine, trebuia să mă bazez pe Emma… şi să sper că avea să dea peste ucigaş înainte să dea ucigaşul peste ea.

Emma şi cu mine descoperiserăm câteva lucruri: toate prietenele mele aveau alibi pentru noaptea în care murisem. La fel ca şi Laurel, erau curate. Dar rămăseseră destui suspecţi. Şi unul anume stăruia în mintea amândurora: Thayer Vega, fratele înstrăinat al lui Madeline, care dispăruse din oraş primăvara trecută. Numele lui apărea însă în permanenţă, iar zvonurile susţineau că între mine şi el existase ceva. Fireşte, nu-mi puteam aminti nimic despre Thayer, dar îmi dădeam seama că se întâmplase ceva între

noi. Însă, ce?

Le priveam pe prietenele mele sporovăind şi chicotind şi apoi devenind somnoroase. Pe la 2:46 dimineaţa, mai rămăseseră doar luminile de noapte, iar respiraţia fiecăreia dintre fete era profundă şi uşoară. IPhone-ul prin care trimisesem sute de mesaje până să mor sună pe neaşteptate, iar Emma îşi deschise brusc ochii, ca şi cum ar fi aşteptat asta. Am văzut-o cum cercetează ecranul, se încruntă şi iese tiptil din casă, traversând curtea. Ethan Landiy, singura persoană care cunoştea adevărata identitate a Emmei — cu excepţia ucigaşului meu, desigur — o aştepta la marginea trotuarului. Şi acolo, pe aleea luminată de lună, i-am urmărit cum vorbeau, după care se îmbrăţişară şi se sărutară pentru prima oară.

Deşi nu mai posedam un trup şi o inimă, am simţit totuşi un junghi. Eu n-aveam să mai sărut pe nimeni vreodată.

Apoi, în apropiere pietrişul scrâşni sub nişte paşi. Ethan şi Emma se desprinseră neliniştiţi. Am ţâşnit pe urmele Emmei, care se grăbea să intre la loc în casă. Am privit peste umăr, chiar înainte să trântească uşa, şi l-am văzut pe Ethan dispărând în noapte. Apoi, prin faţa verandei se strecură o umbră. Puteam să aud respiraţia sacadată şi adâncă a Emmei. Vedeam clar că era speriată. Făcând încă un salt, m-am ţinut cu greutate după ea în sus pe scări, spre dormitorul meu, unde Emma voia să se asigure că fereastra era închisă.

Când am ajuns amândouă pe palier, am aruncat împreună o privire în fostul meu dormitor. Fereastra era într-adevăr deschisă, iar în faţa ei stătea un tip ce părea cunoscut. Sângele dispăru de pe faţa surorii mele atunci când îi distinse trăsăturile. Eu am dat drumul unui ţipăt, care însă se pierdu mut în eter.

Era Thayer Vega. Zâmbi afectat spre Emma, dându-i de înţeles că-i cunoştea toate secretele — mai ales cine nu era. Şi, într-o clipă, mi-am putut da seama că orice loc ar fi ocupat în viaţa mea, era unul misterios — şi periculos.

Dar oricât m-am străduit, nu mi-am putut aminti despre ce pericol era vorba.

1
Ea l-a văzut

— Thayer, spuse Emma Paxton, uitându-se lung la adolescentul din faţa ei.

În întunericul din dormitorul lui Sutton, părul lui răvăşit părea negru. Deasupra buzelor pline se înălţau pomeţii ieşiţi în afară. Ochii lui adânci şi căprui se mijiră ameninţător.

— Bună, Sutton, spuse Thayer, lungind numele.

Emma simţi un fior străbătându-i şira spinării. Îl recunoscuse pe Thayer Vega din afişele cu persoane căutate — tipul dispăruse în iunie din Tucson, Arizona. Dar lucrul acesta se petrecuse cu mult timp înainte ca Emma să se îndrepte spre Tucson ca să se întâlnească cu Sutton, sora ei geamănă pierdută cu mult timp în urmă. Cu mult înainte să primească un bileţel anonim în care era anunţată că Sutton era moartă şi că Emma trebuia să-i ia locul, fără să scape vreo vorbă către cineva… căci altfel…

Emma se străduise să afle totul despre Sutton, cât mai repede: cine erau prietenele ei, cine duşmanii, ce-i plăcea să poarte, ce-i plăcea să facă, cu ce băieţi se întâlnea. Venise în Tucson doar ca să întâlnească un membru al familiei ei — fiind un copil dat în plasament, căuta cu disperare o familie, orice fel de familie —, însă acum era preocupată de rezolvarea cazului surorii ei. Se simţise uşurată să le excludă pe cele mai apropiate prietene ale lui Sutton şi pe sora ei, dar Sutton îşi făcuse o sumedenie de duşmani… şi ucigaşul putea fi oricare dintr-un număr mare de persoane.

Dintre acestea, facea parte şi Thayer. Ca despre mulţi alţii implicaţi în viaţa lui Sutton, Emma îşi luase informaţiile despre el combinând postările de pe Facebook, bârfele şi veştile de pe site-ul Ajutaţi-ne să-l găsim pe Thayer, pe care familia lui îl crease după ce acesta dispăruse din oraş. Era ceva periculos în legătură cu el — toată lumea susţinea că era amestecat în nişte chestii dubioase şi că avea un temperament mizerabil. Şi, potrivit zvonurilor, Sutton avea legătură cu dispariţia lui.

Sau poate, m-am gândit eu, privind la băiatul cu ochi aprinşi din odaia mea, Thayer avea legătură cu dispariţia mea. În minte îmi apăru o imagine adusă de o amintire. Mă vedeam stând în dormitorul lui Thayer, amândoi privindu-ne cu înverşunare. „Fă ce vrei”, m-am răţoit eu, întorcându-mă spre uşă. Thayer părea rănit, apoi în ochi i-a apărut o privire furioasă. „Bine”, a spus răstit. „Aşa o să fac.” N-aveam idee de la ce pornise cearta, dar era clar că-l călcasem pe nervi.

— Ce s-a întâmplat? spuse Thayer, măsurând-o pe Emma şi încrucişându-şi braţele peste pieptul puternic, de jucător de fotbal.

Expresia lui atotcunoscătoare era aidoma cu cea din afişul cu CĂUTAT.

— Ţi-e teamă de mine?

Emma înghiţi în sec.

— D… de ce m-aş teme de tine? spuse ea cu cel mai dur ton pe care reuşi să şi-l găsească, tonul rezervat fraţilor de adopţie care-o pişcau de fund, mamelor sociale cu tulburări de personalitate şi tipilor odioşi care hoinăreau prin suburbiile rău famate prin care crescuse, după ce mama ei naturală, Becky, se debarasase de ea.

Dar era doar de faţadă. Era ora 3 dimineaţa, într-o zi de duminică. Prietenele lui Sutton, aflate jos, adormiseră repede după o petrecere de absolvire în pijamale. La fel şi cei doi Merceri. Chiar şi marele danez al familiei, Drake, sforăia de zor în dormitorul cel mare. În liniştea stranie, Emma nu putea să nu se gândească la biletul primit în maşina lui Laurel, în prima ei dimineaţă petrecută în Arizona: Sutton este moartă. Nu mai spune nimănui. Continuă să te prefaci că eşti ea… sau urmezi tu. Şi mâinile puternice, îngrozitoare, care-o strangulaseră cu lanţul de la medalionul lui Sutton acasă la Charlotte, o săptămână mai târziu, ameninţând-o din nou să-şi ţină gura. Şi silueta impozantă, întunecată, pe care-o văzuse în sala de spectacole a liceului, exact după ce un reflector căzuse la câţiva centimetri de capul ei. Dacă în spatele acestora se aflase Thayer?

Thayer rânji, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Sunt sigur că ai tu motivele tale.

După care se lăsă pe spate şi o privi de parcă ar fi putut vedea prin ea — ca şi cum el ar fi fost cauza pentru care ea se găsea acolo, pretinzând că era sora ei moartă.

Emma îşi roti privirea, evaluându-şi şansele de scăpare, dar Thayer o înhăţă de braţ înainte ca ea să se depărteze de el. Strânsoarea era puternică şi fata dădu drumul unui ţipăt ascuţit, instinctiv. Thayer îi puse o mână la gură.

— Eşti nebună? mârâi el.

— Mmm! gemu Emma, luptându-se să respire prin mâna care o sufoca.

Băiatul stătea atât de aproape de ea, încât putea să simtă mirosul de gumă de mestecat cu scorţişoară şi să-i vadă micii pistrui care-i punctau şaua nasului. Se zbătu, simţind cum o cuprinde panica. II muşcă aprig de mâna care avea un gust sărat, de pământ.

Thayer blestemă şi făcu un pas înapoi, dându-i drumul Emmei. Fata se depărtă de el. Băiatul lovi cu cotul într-o vază verde marin aflată pe raftul din dormitor. Vaza prinse să se legene, se prăbuşi pe podea şi se sparse în zeci de cioburi mici.

Pe hol se aprinse o lumină.

— Ce-a fost asta? strigă o voce.

Se auziră paşi şi, câteva secunde mai târziu, părinţii lui Sutton dădură buzna în dormitor.

I se alăturară Emmei. Părul doamnei Mercer era ciufulit şi, pe sub capot, purta o cămaşă de noapte lăbărţată, galbenă. Maioul alb al domnului Mercer era băgat aiurea în pantalonii de pijama de flanel albaştri, iar părul argintiu îi stătea ridicat ca nişte ţepuşe.

Când îl observară pe intrus, cei doi făcură ochii mari. Domnul Mercer se interpuse între Emma şi Thayer. Doamna Mercer puse un braţ protector pe după umerii fetei, strângând-o lângă ea. Emma primi cu recunoştinţă îmbrăţişarea mamei adoptive a lui Sutton, frecându-şi cele cinci semne dureroase care-i apăruseră pe braţ după strânsoarea lui Thayer.

Văzându-mi părinţii apărând-o pe Emma de Thayer, sentimentele mele erau amestecate. Erau

îngrijoraţi doar pentru că ea ţipase… sau pentru că era ceva mult mai sinistru în legătură cu Thayer, ceva ce ştiau despre el dintr-o altercaţie din trecut?

— Tu! mugi domnul Mercer la Thayer. Cum îndrăzneşti? Cum ai intrat?

Thayer se mărgini să-l privească, cu o urmă de rânjet pe buze. Nările domnului Mercer se umflară. Falca pătrată deveni ameninţătoare, ochii-i albaştri scoteau fulgere şi pe frunte îi pulsa o venă. Pentru o secundă, Emma se întrebă dacă domnul Mercer presupunea că Sutton îl invitase pe Thayer în odaia ei şi era furios că fata lui primise un băiat la ora trei dimineaţa. Dar apoi băgă de seamă felul în care domnul Mercer şi Thayer se încovoiaseră, ca şi cum s-ar fi pregătit să se repeadă unul la altul. Părea că ceva întunecat şi plin de ură plutea în aer între cei doi, ceva ce nu avea nicio legătură cu Sutton.

Pe scări se auziră alţi paşi. Laurel şi Madeline apărură în pragul uşii venind din salonul unde avusese loc petrecerea în pijamale.

— Ce se-ntâmplă aici? bombăni Laurel, frecându-şi ochii.

Apoi îl văzu pe Thayer. Ochii ei luminoşi se făcură uriaşi şi-şi acoperi gura cu degete tremurătoare.

Madeline era îmbrăcată într-o cămăşuţă neagră, iar păru-i negru era strâns la spate într-un coc perfect, chiar dacă era toiul nopţii. Îşi făcu loc cu coatele printre Laurel şi doamna Mercer. Rămase cu gura căscată. Întinse mâna să se prindă de Laurel, ca şi cum i-ar fi venit să leşine.

— Thayer! spuse ea cu o voce ascuţită, pe faţă putându-i-se citi un ciudat amestec de furie, confuzie şi uşurare. Ce-i cu tine aici? Unde-ai fost? Eşti bine?

Muşchii lui Thayer se încordară când băiatul îşi strânse pumnii. Îşi plimbă privirea de la Laurel la Madeline, apoi la Emma şi la părinţii lui Sutton, ca şi cum ar fi fost un animal rănit care voia să fugă de atacatorii săi. După o secundă, se roti pe călcâie şi se năpusti în direcţia opusă. Străbătu iute dormitorul lui Sutton, plonjând pe fereastră şi coborând pe stejarul care servea drept ieşire de urgenţă din odaia lui Sutton. Emma, Laurel şi Madeline se repeziră la fereastră, cât să-l mai vadă pe Thayer dispărând în întuneric. Mergea şchiopătând — îşi trăgea vizibil piciorul stâng în vreme ce traversa peluza.

—Vino-napoi! strigă domnul Mercer, ieşind în trombă din dormitorul lui Sutton şi coborând grăbit scările.

Emma o luă la goană după el, cu doamna Mercer, Laurel şi Madeline pe urmele ei. Din salon îşi făcură apariţia Charlotte şi Gemenele Twitter, adormite şi buimace.

Se adunară toate în pragul uşii deschise. Domnul Mercer străbătuse deja o jumătate de curte, agitându-şi pumnul la două stopuri ce dispăreau în depărtare.

— Chem poliţia! urlă el. Vino-napoi, blestematule!

Nu primi niciun răspuns. Cauciucurile scrâşniră când luară virajul. Şi, dintr-odată, Thayer nu mai era!

Madeline se răsuci să o privească pe Emma. În ochi îi apăruseră lacrimi, iar obrajii i se umpluseră cu pete roşii.

— Tu l-ai chemat aici?

Emma icni.

— Cum? Nu!

Dar Madeline ţâşnise pe uşă. Se auziră câteva ţiuituri ascuţite şi luminile de la SUV-ul lui Madeline împrăştiară întunericul.

Laurel îi aruncă Emmei o privire furioasă.

— Uite ce-ai făcut!

— N-am făcut nimic, protestă Emma.

Laurel căută sprijin la celelalte fete. Charlotte îşi drese glasul. Gemenele Twitter tastau la iphone-urile lor, nerăbdătoare să posteze noile veşti pe multele lor site-uri de socializare. Privirea lui Laurel era rece şi neîncrezătoare, iar Emma putea ghici de ce. Laurel şi Thayer fuseseră cei mai buni prieteni înainte de dispariţia lui, iar Laurel făcuse o adevărată pasiune pentru el. Dar Thayer abia dacă băgase de seamă că era şi ea în dormitorul lui Sutton. Din datele culese de Emma în ultimele săptămâni petrecute în Tucson, ceva important se petrecuse între Sutton şi Thayer înainte ca el să dispară.

— N-ai făcut nimic? spuse Laurel, trăgându-se înapoi ca s-o privească pe Emma. L-ai băgat în belea! Din nou!

Doamna Mercer îşi trecu mâinile peste faţă.

— Te rog, Laurel, nu acum! Se apropie de Emma, încingându-şi cordonul de la halatul de baie roz flauşat pe care se oprise să-l ia când coborâse scările. Sutton, eşti teafără?

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

— Uită-te la ea. E bine.

În sfârşit, Drake, marele danez, tropăi pe scări în jos şi-i împunse mâna doamnei Mercer cu botul lui bălos.

— Ce mai câine de pază eşti şi tu, murmură doamna Mercer. Apoi se întoarse spre Emma, spre Laurel şi spre cele trei fete rămase în hol. Cred, fetelor, că ar trebui să plecaţi acasă, acum, spuse ea cu o voce obosită.

Fără să scoată o vorbă, Charlotte şi Gemenele Twitter se întoarseră în salon, probabil ca să-şi adune lucrurile. Capul Emmei era încă în ceaţă, şi nu le urmă, ci se târî înapoi pe scări şi-şi căută refugiu în dormitorul lui Sutton ca să-şi limpezească mintea. Odaia arăta exact aşa cum o lăsase: pe raftul lui Sutton zăceau frumos ordonate numere vechi din Vogue, colierele stăteau pe scrinul ei, pe biroul alb de stejar se găsea teancul de caiete, iar pe ecranul computerului se perindau fotografii înfăţişându-le pe Madeline, Charlotte, Laurel şi Sutton, cu braţele petrecute pe după umerii celorlalte — sărbătorind probabil vreo farsă reuşită din Jocul Minciunii. Nimic nu lipsea. Thayer pătrunsese în odaia lui Sutton cu alt gând decât să fure ceva.

Emma se prăbuşi pe podea, în vreme ce prin minte îi trecea iar privirea îndurerată a lui Madeline. Un lucru era clar că Thayer furase — pacea precară ce se instaurase între ea şi prietenele lui Sutton şi Laurel. Cât fusese în viaţă, Sutton tulburase o sumedenie de ape, şi Emmei îi luase ceva timp să refacă relaţiile.

Gândurile Emmei m-au făcut să mă zbârlesc. Vorbea despre prietenele mele. Fiinţe pe care eu le cunoşteam de o veşnicie şi le iubeam, şi care, la rândul lor, mă iubeau pe mine. Dar nici eu nu puteam să neg că luasem unele decizii discutabile. Îi furasem iubitul lui Charlotte, pe Garrett. În mod clar avusesem un soi de relaţie nesigură cu fratele lui Madeline. Îi provocasem un atac lui Gabby în timpul unei farse din Jocul Minciunii — ameninţând-o apoi pe sora ei că, dacă avea să spună cuiva ce făcusem, o să-i transform viaţa în liceu într-un iad. Şi mă arătasem indiferentă faţă de sentimentele lui Laurel de prea multe ori ca să stau să mai socotesc. De când eram moartă, înţelesesem un lucru — că făcusem o mulţime de greşeli cât timp fusesem în viaţă, (ireşeli pe care n-aş fi putut să le îndrept niciodată. Dar poate că Emma o să reuşească.

După câteva minute în care respiră adânc, Emma se strecură afară din odaia lui Sutton şi coborî încet scările. În bucătărie o întâmpină mirosul de alune prăjite. Tatăl lui Sutton stătea cu privirile pierdute într-o ceaşcă de cafea, iar pe faţă îi stăruia o expresie de furie care-l făcea aproape de nerecunoscut. Doamna Mercer îi trasa cercuri între omoplaţi cu vârfurile degetelor ei şi-i şoptea ceva la ureche. Laurel privea apatică pe fereastră, rotind între degete o oglinjoară în formă de ananas.

Când doamna Mercer o văzu pe Emma, îşi ridică privirea şi-i aruncă un mic zâmbet.

— Poliţia trebuie să apară dintr-un minut în altul, Sutton, spuse ea încet.

Emma clipi, întrebându-se cum să reacţioneze. Oare părinţii lui Sutton se aşteptau să fie uşurată după un asemenea anunţ… sau să sară cu vehemenţă în apărarea lui Thayer? îşi luă o figură inexpresivă, împreunându-şi mâinile la piept şi privindu-l pe tatăl lui Sutton.

— Tu-ţi dai seama cât de periculos e băiatul ăsta? o întrebă domnul Mercer, clătinând din cap.

Emma deschise gura să răspundă, dar Laurel se dovedi mai iute. Îşi făcu loc pe lângă Emma şi prinse speteaza unuia dintre scaunele de lemn care se aflau în jurul mesei de stejar.

—Băiatul ăsta, tată, e unul dintre prietenii mei! mârâi ea. Şi ţi-a trecut vreodată prin cap că Sutton, şi nu Thayer, e cea care provoacă toate necazurile?

— Poftim? chiţăi Emma indignată. Cum adică e vina mea?

Fură întrerupte de vaietul îndepărtat al sirenelor. Domnul Mercer se îndreptă spre vestibul, urmat de doamna Mercer.

Sirenele deveniră tot mai puternice, până ajunseră în faţa casei. Emma auzi o maşină pătrunzând pe alee şi văzu luminile roşii şi albastre fulgerând în faţa verandei. Dădu să-i urmeze pe Merceri în vestibul, dar Laurel o prinse de braţ.

— Eşti gata să-i dai brânci lui Thayer în faţa autobuzului, aşa e? şuieră Laurel, fulgerând-o din priviri.

Emma se uită fix la ea.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Habar n-am de ce întotdeauna vine mai întâi la tine, continuă Laurel, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea Emmei. Îi faci viaţa şi mai grea. Şi nu eşti niciodată prezentă ca să dregi lucrurile. Laşi asta mereu pe mine, nu-i aşa?

Emma îşi făcu de lucru cu medalionul lui Sutton care-i atârna la gât, rugându-se în tăcere ca Laurel să dea o explicaţie, dar Laurel se mărgini s-o privească acuzator. Era limpede că lucrul la care se referea ar fi trebuit să fie cunoscut deja de Sutton.

Doar că eu… nu-l ştiam.

— E nişte cafea făcută, se auzi vocea doamnei Mercer din vestibul.

Emma se întoarse la timp ca să-i vadă pe părinţii lui Sutton conducând doi poliţişti în bucătărie. Unul dintre ei avea părul roşcat şi pistrui şi nu părea cu mult mai în vârstă decât Emma. Celălalt era cărunt, cu urechi clăpăuge şi mirosea a pădure. Emma îl recunoscu imediat.

— Bună ziua din nou, domnişoară Mercer, spuse cel de-al doilea poliţist, aruncându-i Emmei o privire obosită.

Era detectivul Quinlan, poliţistul care n-o crezuse pe Emma când aceasta îi dezvăluise adevărata ei identitate, în ziua când sosise în Tucson. Bănuise că povestea cu sora geamănă pierdută cu mult timp în urmă era încă una din farsele lui Sutton — poliţia din Tucson avea un dosar întreg cu boacănele lui Sutton cauzate de Jocul Minciunii, un club al cruzimii pe care Sutton şi prietenele ei îl inventaseră cu cinci ani în urmă şi care presupunea să te ţii de farse luând victimele prin surprindere.

Una dintre cele mai oribile farse fusese cea în care Sutton se prefăcuse că maşina ei se înţepenise pe linia ferată, în vreme ce un tren se năpustea spre ea şi prietenele ei. Totul se sfârşise cu spitalizarea lui Gabby în urma unui atac. Emma aflase de asta abia săptămâna trecută, după ce se lăsase prinsă intenţionat furând din magazin, ca să poată arunca o privire în dosarul de poliţie al lui Sutton. Îşi băgase nasul în el şi aflase, dar acum nu-şi mai dorea alte momente plăcute cu poliţia din Tucson.

Quinlan se lăsă într-unul din scaunele din bucătărie.

— De ce oare de fiecare dată când e un apel în tura mea e vorba de dumneata, domnişoară Mercer? spuse el cu o voce obosită. Dumneata ai aranjat întâlnirea asta cu domnul Thayer? Ai ştiut în tot acest timp unde se află?

Emma se rezemă de masă, fixându-l furioasă pe Quinlan. Avusese un dinte împotriva ei — ăăă… a lui Sutton — din ziua în care-l întâlnise.

— N-am făcut nimic rău, spuse ea repede, îndepărtând o şuviţă de păr castaniu care-i căzuse peste umăr.

Domnul Mercer îşi ridică mâinile.

— Sutton, te rog\ spuse el. Cooperează cu poliţia. Vreau ca băiatul ăsta să iasă definitiv din viaţa noastră.

— Ţi-am spus, nu ştiu nimic, protestă Emma.

Quinlan se întoarse spre tatăl lui Sutton.

— Avem trei maşini de poliţie care patrulează prin zonă după domnul Vega. Mai devreme sau mai târziu îl vom găsi. Puteţi fi sigur de asta.

Era ceva în ameninţarea lui care-o făcu pe Emma să se cutremure. M-am cutremurat şi eu odată cu ea, amândouă cu aceeaşi întrebare în minte: Dar dacă Thayer avea s-o găsească din nou primul pe

Emma?

2
Un băiat numit necaz

— Sutton! se auzi vocea doamnei Mercer din capul scărilor. Micul dejun!

Emma deschise încet ochii. Era duminică dimineaţă şi stătea întinsă în patul lui Sutton, care era de jde mii de ori mai luxos decât orice pat în care dormise în casele de adopţie. Ar fi crezut că salteaua de pluş, cearşafurile pline, pernele de puf şi cuvertura de satin puteau să-i asigure un somn perfect de opt ore pe noapte, dar dormise pe apucate de când ajunsese aici. Noaptea trecută, se trezise la fiecare treizeci de minute, ca să se asigure că fereastra de la dormitorul lui Sutton era în continuare închisă. De fiecare dată când se apropia de pervazul ferestrei, uitându-se la gazonul tuns perfect pe care Thayer îl străbătuse în goană cu doar câteva ore în urmă, prin minte îi treceau aceleaşi gânduri, iar şi iar. Dacă n-ar fi ţipat? Dacă vaza nu s-ar fi spart? Dacă domnul şi doamna Mercer n-ar fi dat năvală în dormitor, aşa cum făcuseră? Ar fi ameninţat-o oare în sfârşit Thayer pe Emma în faţă? I-ar fi spus să nu-şi mai bage nasul în toate alea, căci altfel…?

Geamăna de mult pierdută îl întâlneşte pe fugarul suspect de crimă, se gândi Emma în sinea ei. În timpul anilor în care trecuse dintr-o familie într-alta, căpătase obiceiul să dea activităţilor ei zilnice titluri de mare impact, ca parte a pregătirii pentru a deveni jurnalist de investigaţii. Îşi notase titlurile într-un carneţel, iar ziarul ei căpătase numele de The Daily Emma. De când ajunsese la Tucson, preluând viaţa lui Sutton, păţaniile ei chiar deveniseră demne de publicare — nu că ar fi putut povesti cuiva despre ele.

Se foi în pat, şi întâmplările de noaptea trecută îi reveniră din nou în minte. Ar fi putut Thayer să fie ucigaşul lui Sutton? Era clar că purtarea lui nu avea darul să-i împrăştie suspiciunile.

— Sutton! strigă iarăşi doamna Mercer.

Mirosul dulce de sirop de arţar şi gofre ajunsese până în dormitorul lui Sutton, iar stomacul Emmei chiorăi de foame.

— Vin! strigă şi ea.

Cu un căscat ameţit, coborî din pat şi alese un tricou cu emblema echipei Arizona Cardinals din sertarul de sus al scrinului alb de lemn al lui Sutton. Rupse de pe guler eticheta cu preţul — 34,99$ — şi şi-l trase peste cap. Hanoracul era probabil un cadou din partea lui Garrett, super-fan al echipei, prietenul lui Sutton când aceasta murise — acum e. R-prietenul ei după ce Emma îi refuzase trupul gol şi plin de dorinţe la petrecerea aniversară de optsprezece ani a lui Sutton. Existau câteva lucruri pe care surorile nu puteau să le împartă.

Mda… cum ar fi viaţa fiecăreia. Deşi mă gândesc că era un pic prea târziu pentru asta.

iphone-ul lui Sutton bâzâi, iar Emma privi ecranul. In colţul din dreapta sus apăru o fotografie a lui Ethan Landry, făcând-o pe Emma să tresară, eşti bine? scria pe ecran, am AUZIT CA NOAPTEA TRECUTĂ A VENIT POLIŢIA DUPĂ CE-AM PLECAT EU. CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Emma îşi închise ochii şi tastă: e o poveste lungă, thayer A dat buzna, m-am speriat groaznic, poate că el e suspectul.

NE VEDEM MAI TÂRZIU LA LOCUL OBIŞNUIT?

nu mai eşti pedepsită? scrise Ethan.

Emma îşi trecu limba peste dinţi. Uitase că Mercerii o pedepsiseră pentru că furase poşeta de la Clique săptămâna trecută. 0 lăsaseră să se ducă la balul de absolvire doar pentru că terminase cu bine şcoala — ceva nou pentru Sutton, după câte se părea, găsesc eu o cale să ies, răspunse ea. NE VEDEM DUPĂ PRÂNZ.

Cred şi eu că avea să găsească o cale. În afara ucigaşului meu, Ethan era singura persoană care ştia cine era Emma cu adevărat, iar cei doi îşi uniseră forţele ca să-l găsească pe ucigaş. Va vrea cu siguranţă să ştie ce-a fost cu Thayer.

Dar ăsta nu era singurul motiv pentru care Emma voia să-l întâlnească pe Ethan. După zarva de noaptea trecută, aproape că uitase că se împăcaseră şi se… sărutaseră. Murea să-l vadă ca să reia lucrurile de unde rămăseseră. Ethan era singurul aşa-zis iubit pe care-l avusese Emma vreodată — mereu fusese prea timidă şi se mutase prea des ca să apuce să-i impresioneze pe băieţi — şi acum voia să nu piardă ocazia.

Şi eu speram să-i meargă. Măcar una dintre noi să întâlnească dragostea.

Emma coborî scările spre micul dejun, oprindu-se pentru o clipă să privească la fotografiile de familie din hol. Pozele în rame negre le înfăţişau pe Sutton şi pe Laurel, fiecare cu braţele petrecute pe după mijlocul celeilalte, la Disneyland, purtând ochelari fumurii cu rame roz la schi şi făcând un castel de nisip pe o splendidă plajă albă. Una mai recentă îi arăta pe Sutton şi pe tatăl ei în faţa unui Volvo sport verde, Sutton ţinând bucuroasă cheia în sus.

Arăta aşa de fericită. Lipsită de griji. Avusese o viaţă aşa cum îşi dorise mereu Emma. Asta era o întrebare care-o obseda: De ce Sutton avusese parte de o familie aşa de frumoasă şi de prieteni, iar Emma îşi petrecuse treisprezece ani în familii sociale? Familia Mercer o adoptase pe Sutton când aceasta era doar un prunc, în vreme ce Emma rămăsese cu mama lor naturală, Becky, până la vârsta de cinci ani. Dar dacă rolurile lor ar fi fost inversate, şi alături de Merceri ar li crescut Emma? Ar fi fost moartă acum? Sau ar fi trăit viaţa lui Sutton într-un mod diferit, apreciind privilegiile?

Am privit la rândul meu fotografiile, oprindu-mă la una recentă, cu toţi patru pe verandă. Mama, tata, Laurel şi cu mine păream familia perfectă în poză, îmbrăcaţi toţi în tricouri albe şi jeanşi, având în plan îndepărtat soarele strălucitor din Tucson. Mă integrasem aşa de bine la ei, ochii mei albaştri aproape asemuindu-se cu ochii mamei mele adoptive. Am urât faptul că Emma presupusese că fusesem o progenitură tare nerecunoscătoare întreaga mea viaţă. Bine, poate că nu i-am apreciat pe părinţii mei aşa cum ar fi trebuit. Şi poate că i-am rănit pe unii cu farsele care ţineau de Jocul Minciunii. Dar chiar meritam să mor pentru aşa ceva?

În bucătărie, doamna Mercer tocmai turna coca galbenă într-o formă de gofre. Drake stătea răbdător în spatele ei, aşteptând coca să dea peste margini şi să picure pe podea. Când Emma apăru în pragul uşii, doamna Mercer îşi ridică privirea, cu o expresie îndurerată şi îngrijorată. Ridurile din jurul ochilor deveniseră mai adânci, iar la tâmple încărunţise. Mercerii erau ceva mai în vârstă decât cei mai mulţi părinţi pe care-i ştia, probabil mergeau deja pe cincizeci.

— Eşti bine? o întrebă doamna Mercer, închizând forma şi aruncând telul înapoi în cocă.

— Ăăă… bine, murmură Emma, deşi s-ar fi simţit şi mai bine dacă ar fi ştiut unde se afla Thayer.

Deodată se auzi un pocnet puternic şi, întorcându-se, Emma o văzu pe Laurel, aşezată la masa din bucătărie, cum abate hotărâtă un cuţit lung şi argintiu asupra unui ananas zemos şi copt. Sora lui Sutton îi surprinse privirea şi rânji batjocoritoare, ridicând o felie din care picura sucul.

— Nişte vitamină C? întrebă ea cu răceală.

Cuţitul lucea ameninţător în cealaltă mână.

Cu vreo săptămână în urmă, Emma s-ar fi temut de acel cuţit — Laurel se aflase pe lista ei de zece suspecţi. Dar numele lui Laurel fusese şters: în noaptea în care fusese ucisă Sutton, ea se aflase la petrecerea în pijamale dată de Nisha Baneijee. Nu avea cum s-o fi făcut ea.

Emma privi la ananas şi se strâmbă.

— Nu, mulţumesc. Ananasul mă face să mă înec.

Aflată lângă espressor, doamna Mercer se întoarse cu o privire surprinsă.

— Credeam că-ţi place ananasul, Sutton!

Emma simţi un nod în gât. Nu mai putuse să mănânce ananas încă de la vârsta de zece ani, când mama ei din acea perioadă, Shaina, câştigase o cantitate uriaşă de conserve de ananas drept premiu după ce publicase o reţetă de prăjitură cu fructe într-o revistă culinară. Emma fusese silită să mănânce

bucăţile alunecoase de ananas la fiecare masă, timp de şase luni. Fireşte că era fructul favorit al lui Sutton.

Erau amănunte din viaţa lui Sutton, lucruri pe care nu avea de unde să le ştie, care o prindeau mereu pe picior greşit. Tatăl lui Sutton părea şi el superpreocupat de gafele ei — era singurul care-o întrebase pe Emma despre o mică cicatrice atunci când ajunsese în Tucson, una pe care sora ei geamănă nu o avea. Şi întotdeauna părea să cântărească cu grijă ceea ce avea să-i spună, ca şi cum s-ar fi înfrânat, ascunzând ceva. De parcă ar fi ştiut că era ceva în neregulă cu fiica sa, dar fără să poată preciza ce.

— Asta înainte să aflu că face parte din carbohidraţii răi, dădu glas Emma primului gând care-i trecu prin minte.

Părea să fie ceva ce ar fi spus Sutton.

Înainte să răspundă cineva, aburul irupse din espressorul de pe blatul de steatit. Domnul Mercer turnă lapte în patru căni de porţelan, pe care erau desenaţi câini din rasa marelui danez care semănau cu Drake, şi se întoarse spre Emma.

— Ieri-noapte, poliţia l-a găsit pe Thayer. L-au prins pe când încerca să facă autostopul la intersecţia cu autostrada 10.

— A fost arestat pentru pătrundere ilegală, adăugă doamna Mercer, punând nişte gofre pe o farfurie. Dar asta nu e tot. Se pare că avea un cuţit cu el, o armă tăinuită.

Emma tresări. 0 singură mişcare greşită ieri-noapte şi Thayer ar fi înjunghiat-o poate.

— Quinlan zice că s-a opus arestării, continuă domnul Mercer. Se pare că a dat de necaz. L-au dus la secţie să-i pună câteva întrebări despre alte lucruri. Cum ar fi unde a fost în tot acest timp şi de ce şi-a supărat familia atâta vreme.

Emma îşi păstră o expresie neutră, dar un fior de uşurare îi străbătu corpul. În sfârşit Thayer era în închisoare şi nu mai cutreiera prin Tucson. Deocamdată, ea era în siguranţă. Cu Thayer în spatele gratiilor, avea timp să facă săpături în legătură cu relaţia lui misterioasă cu Sutton… şi să-şi dea seama dacă trebuia într-adevăr să se teamă de el.

— Putem să-l vizităm la arest? întrebă Laurel, aruncând coaja cu ţepi a ananasului la gunoi.

Domnul Mercer păru îngrozit.

— Bineînţeles că nu! Ridică un deget la ambele sale fiice. Nu vreau ca vreuna dintre voi să-l viziteze. Ştiu că ţi-era prieten, Laurel, dar gândeşte-te la încăierările lui de la fotbal. Şi dacă măcar jumătate din zvonurile despre alcool şi droguri sunt adevărate, atunci tipul e o farmacie ambulantă. Şi de ce ţinea la el un cuţit? Necazurile îl urmează pe băiatul ăsta oriunde s-ar duce. Nu vreau să aveţi de-a face cu unul ca el.

Laurel deschise gura să protesteze, dar doamna Mercer o întrerupse brusc.

— Vrei să pui masa, scumpa mea?

În voce i se distingea o notă de şovăială, ca şi cum ar fi încercat să schimbe subiectul şi să ascundă mizeria sub covor.

Doamna Mercer aşeză un morman de gofre pe masa de bucătărie şi umplu paharele cu suc de portocale. Domnul Mercer veni alene de la aparatul de cafea şi se aşeză la locul lui de la masă. Rupse o bucăţică de gofră şi şi-o aruncă în gură. Tot timpul îşi ţinuse ochii pe Emma.

— Deci. Există vreun motiv pentru care s-a strecurat Thayer în dormitorul tău? o întrebă el.

Emma se încordă toată. Pentru că s-ar putea s-o fi ucis pe fiica ta adevărată? Pentru că voia să se asigure că o să-mi ţin gura?

— Nu-l aşteptai, nu-i aşa? continuă domnul Mercer, pe un ton mai inchizitorial.

Emma îşi coborî privirea şi se întinse după o sticlă cu sirop Butterworth.

— Dacă l-aş fi aşteptat, n-aş fi ţipat.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Noaptea trecută.

Domnul Mercer suspină teatral.

— Înainte de asta.

Existau întrebări la care Emma nu putea să răspundă. Îşi plimbă privirea în jurul mesei. Toţi cei trei membri ai familiei Mercer o fixau, aşteptându-i răspunsul. Domnul Mercer părea iritat. Doamna Mercer era agitată. Iar faţa lui Laurel prinsese o roşeaţă criminală.

— În iunie, bâigui Emma.

Era luna în care toate afişele din secţia de poliţie şi toate postările pe Facebook spuneau că dispăruse Thayer.

— La fel ca toţi ceilalţi, adăugă.

Domnul Mercer oftă adânc, de parcă n-ar fi crezut-o. Dar înainte să poată spune ceva, doamna Mercer îşi drese glasul.

— Hai să nu ne mai facem griji pentru Thayer Vega, ciripi ea. E în închisoare, asta contează.

Fruntea domnului Mercer se încreţi.

— Dar…

— Hai să vorbim despre lucruri plăcute, cum ar fi petrecerea de ziua ta, îl întrerupse doamna Mercer, atingând braţul soţului ei. Mai sunt doar câteva săptămâni. Aproape totul este pus la punct.

Chiar şi Emma ştia despre planurile legate de aniversarea domnului Mercer. Doamna Mercer pregătea petrecerea din staţiunea Loews Ventana Canyon de multe săptămâni. Listele cu ce avea de făcut, scrise pe bileţele adezive de un galben strălucitor, împânziseră casa.

Pe faţa domnului Mercer stăruia însă o expresie împietrită.

— Ţi-am spus că nu vreau nicio petrecere.

Doamna Mercer chicoti.

— Toţi vor o petrecere.

— Vine şi bunica, da? întrebă Laurel, după ce sorbi din paharul cu suc.

Doamna Mercer dădu din cap.

— Şi voi, fetelor, ştiţi că vă puteţi invita prietenele, spuse ea. Deja am trimis invitaţii familiilor Chamberlain şi Vega. Şi am comandat tortul la Gianni's, brutarul care-a făcut tortul la petrecerea domnului Chamberlain, continuă doamna Mercer. Se pare că e cel mai bun. E morcov cu glazură de brânză. Preferatul tău!

Vocea îi devenea tot mai ascuţită. După ce suspectul în cazul uciderii adolescentei pătrunde în casă, nevasta supusă încearcă să înveselească atmosfera cu o discuţie despre desert, gândi Emma, strâmbându-se.

— Eu pot să plec? spuse Laurel, deşi în farfurie mai avea o gofră neatinsă.

— Sigur, spuse doamna Mercer distrată, continuând să-şi privească soţul.

Emma sări şi ea de pe scaun.

— Am de făcut tema la germană, spuse ea. Aş putea să mă apuc deja.

Asta era ceva ce Sutton cu siguranţă n-ar fi spus, dar ea abia aştepta să scape. Îşi duse farfuria la chiuvetă, ţinându-şi capul în jos atunci când Laurel trecu pe lângă ea. Laurel spuse ceva în şoaptă. Emma era aproape sigură că acel cuvânt era ticăloasă.

Când trecu din nou pe lângă masă, în drum spre hol, simţi ochii domnului Mercer aţintiţi asupra ei. Avea o privire alât de bănuitoare, încât Emmei i se strânse dureros stomacul. Deodată, îşi aminti de privirile pe care le schimbaseră domnul Mercer şi Thayer noaptea trecută. Era doar imaginaţia ei, sau ceva important se petrecuse între ei? Aveau un soi de… trecut împreună? Ştia domnul Mercer ceva despre Thayer — ceva potenţial periculos — despre care nu voia să vorbească?

Trebuia să fiu de acord — era limpede că tatăl meu ştia ceva despre Thayer. Urmând-o pe Emma pe scări în sus, am văzut pe fereastră lanţul munţilor şi, pentru o clipă, două piese de puzzle se uniră în mintea mea. Am văzut ramuri subţiri aruncând o umbră peste pământul dur în vreme ce aerul vâscos, de sfârşit de vară, mi se lipea de picioarele goale. L-am văzut pe Thayer păşind pe lângă mine, prinzându-mi braţul cu mâna pe când mergeam pe o cărare cu pietre în lumina asfinţitului. L-am văzut deschizând gura să vorbească, dar amintirea se risipi înainte să pot să aud ce voia să spună.

Dar poate, poate că fusese ceva ce nu dorisem să aud.

3
Toată lumea iubeşte un poet

Mai târziu în seara aceea, Emma se duse în parcul local. Cu toate că se înserase, o mulţime de oameni făceau jogging pe cărările care şerpuiau către munţi, prăjeau burgeri pe grătarele publice şi se jucau cu câinii lor pe pajişte. La un radio se auzea un cântec de-al lui Bruno Mars, iar câţiva copii se stropeau unii pe alţii cu apa dintr-o fântână.

Simpla vedere a parcului îmi strânse inima. Se afla la doar câteva străzi de casa mea şi, deşi nu-mi puteam aminti exact, ştiam că-mi petrecusem mult timp pe-aici. Ce n-aş fi dat să-mi scufund degetele în apa rece din fântâna aceea sau să muşc dintr-un burger în sânge luat direct de pe grătar — chiar dacă grăsimea s-ar fi depus imediat pe coapse.

Tocmai se disputa un meci de baschet, dar terenurile de tenis erau cufundate în întuneric. Emma merse până la cel mai îndepărtat şi împinse poarta, care scârţâi. Putea distinge o siluetă care stătea întinsă pe pământ, lângă fileu. Inima prinse să-i bată mai repede. Era Ethan.

— Salut, şopti Emma.

Ethan sări în picioare şi se apropie de Emma cu paşi liniştiţi şi egali. Mâinile îi erau înfundate adânc în buzunarele jeanşilor săi tociţi marca Levi's. Un tricou dintr-o ţesătură subţire se întindea pe braţele sale puternice.

— Salut şi ţie, spuse el.

Chiar dacă era întuneric, Emma ştia că el zâmbeşte.

— Te-ai furişat afară?

Emma clătină din cap.

— N-a fost nevoie. Mercerii mi-au anulat pedeapsa, cred că faptul că mi-am făcut temele pentru acasă le-a schimbat atitudinea. Dar domnul Mercer mi-a pus o mie de întrebări despre locul unde mă duc. Privi peste umăr la copacii întunecaţi din spate. E de mirare că nu m-a urmărit. Pe de altă parte, ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Nimănui nu i-a păsat vreodată unde mă duc.

Râse cu jumătate de gură.

— Nici măcar lui Becky? întrebă Ethan, ridicându-şi o sprânceană.

Emma îşi plimbă privirea pe pomii cu trunchiurile răsucite de dincolo de teren.

— Becky m-a uitat odată la un minimarket, ţi-aduci aminte? Nu era ceea ce s-ar putea numi un părinte model.

Se simţi vinovată că-şi denigra mama. Avea şi unele amintiri plăcute cu Becky — ca atunci când o lăsase pe Emma să se îmbrace într-un furou de mătase şi să o facă pe Albă-ca-Zăpada în camera lor de hotel, sau numeroasele seri în care Becky punea la cale câte o căutare de comori — dar niciodată nu putuseră compensa faptul că o abandonase pe Emma atunci când fetiţa avea mai mare nevoie de ea.

— Ei, mă bucur că ai reuşit să vii, spuse Ethan, schimbând subiectul.

— Şi eu, răspunse Emma.

Pentru o clipă, ea îi întâlni privirea. Urmă o pauză lungă în care amândoi îşi ţinură ochii în jos. Emma lovi cu piciorul o minge de tenis uitată lângă fileu. Ethan îşi zornăia mărunţişul din buzunare. Apoi se întinse şi o prinse de mână. Când se aplecă spre ea, Emma simţi parfumul picant al after-shave-ului.

— Cu luminile aprinse sau stinse? întrebă el.

Terenul de tenis avea comutator manual — şaptezeci şi cinci de cenţi pentru jumătate de oră.

— Stinse, spuse Emma, emoţia străbătându-i trupul.

Ethan o trase în jos până ce amândoi se întinseră pe cimentul încă fierbinte după arşiţa zilei, mirosind vag a smoală şi cauciuc de la pantofii de sport. Deasupra lor, strălucea luna argintie. 0 bufniţă zbură spre o cracă mai înaltă dintr-un copac.

— Nu-mi vine să cred că Thayer a dat buzna în casa ta, spuse Ethan după o clipă, strângând-o aproape de el. Eşti bine?

Emma îşi lipi obrazul de pieptul lui, simţindu-se din- Ir-odată istovită.

— Mă simt mai bine acum.

— Aşadar, Thayer s-a strecurat s-o vadă pe Sutton?

Emma se trase înapoi şi oftă.

— Aşa cred. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Doar dacă Thayer nu ştie cumva cine sunt eu cu adevărat şi a venit să-mi amintească să-mi ţin gura.

Chiar şi numai cuvintele spuse cu voce tare o făcură pe Emma să se înfioare.

Ethan îşi trase genunchii la piept.

— Tu crezi că Thayer a ucis-o pe Sutton?

— E clar că e o posibilitate. E singurul dintre prietenii ei pe care nu am reuşit să-l verificăm. Ce crezi că era între Thayer şi Sutton înainte ca el să dispară?

Emma îşi puse palma întinsă pe ciment, simţindu-i căldura. Avea nevoie să atingă ceva solid, ceva pe care-l putea înţelege.

Peste faţa lui Ethan trecu o expresie de regret.

— Nu ştiu, recunoscu el. Aş fi vrut să ştiu, dar nu făceau parte din grupul meu.

— Câţiva au sugerat că s-ar fi putut ca Thayer şi Sutton să fie împreună, spuse Emma.

Unul dintre ei era Garrett, fostul iubit al lui Sutton — o acuzase mai pe faţă sau mai pe ascuns pe Sutton de asta, la balul de vineri. Şi Nisha Banerjee povestise cum Sutton îi furase iubitul lui Laurel. Apoi mai erau privirile de gheaţă pe care Laurel i le arunca Emmei de când Thayer dăduse buzna în dormitorul lui Sutton, şi cuvintele misterioase pe care le rostise: îi faci viaţa şi mai grea. La ce se referea?

— Pe de altă parte, unii susţin că Sutton ar fi făcut ceva care l-a silit pe Thayer să părăsească oraşul, spuse încet Emma.

— Am auzit ceva în genul ăsta, răspunse Ethan, lovind cu călcâiul pantofului sport într-o crăpătură din teren. Dar cine ştie dacă e adevărat sau nu? Zvonul ăsta a apărut doar în ultimul timp. Când Thayer a dispărut, toată lumea a crezut că fugise doar ca să scape de tatăl lui. Urla mereu la Thayer în timpul meciurilor de fotbal şi-l ţinea sub presiune.

Emma tresări, amintindu-şi altceva din seara balului. Atunci, Emma observase nişte vânătăi pe braţul lui Madeline. Ea îi spusese că i le făcuse tatăl ei. Şi mai spusese că se repezise şi la Thayer. Momentul fusese chinuitor, dar şi special. Era pentru prima oară când Emma avusese o discuţie adevărată, sinceră cu una dintre prietenele lui Sutton. Tânjea după o legătură de genul ăsta: în afară de cea mai bună prietenă a ei, Alex, care locuia în Henderson, Nevada, îi fusese greu să închege prietenii de durată întrucât se muta de colo-colo tot timpul.

Trebuie să recunosc că m-a întristat într-un fel că Emma se legase sufleteşte de prietena mea cea mai bună. În unele privinţe, Emma era o versiune mai bună a mea, Sutton varianta 2.0, ceea ce durea cu adevărat. Madeline nu-mi împărtăşise niciodată secretele care ţineau de tatăl ei— presupunând mai mult sau mai puţin că nu eram interesată. Deşi simţisem în mod clar că ceva se întâmpla cu domnul Vega. Într-o seară, Charlotte, Laurel şi cu mine ne aflam în dormitorul lui Madeline, când domnul Vega arunca cu oalele şi tigăile prin bucătărie, urlând la Madeline şi la Thayer despre Dumnezeu ştie ce. Când Madeline se întorsese în camera ei, cu ochii mari şi injectaţi, ne-am prefăcut cu toatele că nu se întâmplase nimic. Măcar să-mi fi făcut timp s-o întreb pe Madi dacă era bine. Îmi oferise probabil o mulţime de indicii. Sora mea geamănă era vădit o prietenă mai bună pentru Madi şi Char decât fusesem eu vreodată — iar acum nu mai puteam face absolut nimic.

Ethan se sprijini pe coate, arătându-şi muşchii încordaţi şi pielea bronzată a stomacului.

— Thayer ar fi putut pleca şi din alt motiv decât Sutton sau tatăl lui. I-am auzit pe câţiva că era

băgat în nişte chestii periculoase.
— Cum ar fi? Alcool? Droguri? întrebă Emma, amintindu-şi vorbele domnului Mercer.
Ethan ridică din umeri.
— Erau doar nişte vorbe-n vânt. Aş putea să fac unele investigaţii. Acum, că s-a întors, oameni au să înceapă să vorbească iarăşi despre el. Trebuie doar să separi zvonul de fapte.
Emma se întinse pe terenul tare.
— Ţi-am mai spus cât de frustrant este? Habar n-am cum să aflu ce s-a întâmplat în realitate între Thayer şi Sutton, fără să-mi dezvălui adevărata identitate.
Ethan îşi împleti degetele cu ale ei.
— 0 să aflăm. Îţi promit. Suntem mult mai aproape decât eram cu o lună în urmă.
Emma se simţi cuprinsă de un val de recunoştinţă.
— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.
Ethan flutură din mâna liberă.
— Încetează! Suntem implicaţi amândoi. Apoi se întoarse şi scoase din buzunarul de la spate o bucată de hârtie mototolită. Hei… tocmai voiam să te întreb… Te-ar interesa să mergi cu mine la asta?
Emma netezi hârtia, al zecelea concurs anual de poezie, scria cu litere de maşină de scris. Evenimentul avea loc peste trei săptămâni. Ea îşi ridică privirea întrebătoare spre el.
— Am citit din poeziile mele la Clubul Congresului în ultimele două săptămâni, explică Ethan. Mă gândeam că, măcar de data asta, ar fi bine să am un sprijin moral printre spectatori.
Emma nu-şi putu opri zâmbetul larg.
— O să mă laşi să-ţi ascult poeziile?
În prima seară în care-l întâlnise pe Ethan — care fusese şi prima seară petrecută în Tucson —, îl surprinsese scriind poezii într-un caiet. Murea să-i citească creaţiile, dar îi fusese teamă să-i ceară voie.
— Dacă nu râzi de ele, spuse Ethan, plecându-şi capul.
— Sigur că n-o să râd, răspunse Emma, lovindu-l peste mână. Normal c-o să fiu acolo!
Ochii lui Ethan străluciră.
— Serios?
limma dădu din cap, mişcată de cât de vulnerabil părea.
Atinse cu vârful degetelor interiorul palmei lui. În depărtare scânteiau licurici care zburau de colo-colo printre cactuşi şi arbuşti madrono. Vântul adia prin şuviţele negre din părul lui Ethan, iar băiatul îşi trecu braţul pe după umerii Emmei. Emma se apropie şi mai mult, genunchii ei frecându-se de denimul jeanşilor lui Ethan. Ea se gândi la sărutul lor de noaptea trecută, la cât de moi fuseseră buzele lui pe ale ei. Era o formă de egoism să se lase în voia sentimentelor pentru Ethan, în vreme ce crima surorii ei rămânea nerezolvată, dar Ethan era singurul în stare s-o menţină pe linia de plutire.
Şi, ciudat, văzând-o pe sora mea făcând ceva ce îi dădea un sentiment de fericire, mă simţeam şi eu normală.
Emma se aplecă înainte şi-şi înclină bărbia. Ethan se apropie şi mai mult. Dar, deodată, se auzi un sunet metalic de dincolo de gardul de sârmă. Emma se răsuci şi privi cu atenţie. 0 siluetă cu picioare lungi se furişa printre doi stejari.
—Hei! strigă ea, simţind cum i se accelerează pulsul. Cine-i acolo?
Ethan sări în picioare, aruncă o monedă în automat şi luminile se aprinseră. Erau atât de strălucitoare, încât Emma se văzu nevoită să-şi acopere ochii pentru o clipă. Amândoi scrutară terenul într-o tăcere de moarte. Meciul de baschet se terminase, iar pe drum nu era nici urmă de trafic. De când se lăsase tăcerea asta? Cât de tare vorbiseră ei doi? îi auzise cineva?
Când silueta apăru dintre copaci, Emma se prinse de braţul lui Ethan şi-şi înăbuşi un ţipăt. Apoi ochii ei se obişnuiră cu lumina. Văzu o fată în colanţi negri, cu o bustieră metalică şi pantofi de sport albi. Părul blond era legat într-o coadă de cal înaltă şi fata alerga pe loc ca şi cum tocmai atunci sosise. Emma rămase cu gura căscată. Era Laurel.
La rândul ei, Laurel făcu ochii mari la Ethan şi la Emma. După un moment, ridică mâna şi îşi flutură

patru degete.
— Hei, salut, copii!
O spusese ca şi cum nu i-ar fi spionat până atunci, dar Emma ştia mai bine.
La fel şi eu. Mai ales când Laurel a şoptit V-am prins!, înainte de a-şi înfunda din nou în urechi căştile de la ipod. Apoi, coada de cal se legănă, ţâşni printre copaci şi dispăru.

4
Mahmureala de după petrecere

Luni de dimineaţă, campusul Liceului Hollier arăta ca şi cum ar fi continuat să se recupereze după festivităţile din noaptea de vineri dedicate absolvirii. Şcoala avea tradiţie în organizarea petrecerilor de Halloween şi peste tot se zăreau resturile serii de pomină. 0 panglică singuratică din hârtie colorată într-un portocaliu strălucitor flutura în afară de la o fereastră a sălii de sport. Pe un petic de iarbă zăceau aruncaţi nişte colţi de vampir. Rămăşiţele unui balon negru spart erau împrăştiate pe aleea de ciment. Şi o bucată de gumă de mestecat roz era lipită pe acoperitoarea de pe şalele statuii de granit a unui amerindian care întruchipa o fântână arteziană în curte.
— Locul ăsta arată dezastruos, murmură Emma.
Laurel, care stătea lângă ea pe locul şoferului din VW-ul Jetta, nu scoase niciun sunet. 0 ducea pe Emma la şcoală până când aceasta urma să descopere unde dispăruse maşina lui Sutton — fusese ridicată pentru neplata amenzilor, cândva înainte ca Sutton să dispară, dar Sutton şi-o recuperase chipurile în seara când fusese ucisă. De atunci, maşina dispăruse.
Emma încercase să înfiripeze o discuţie cu Laurel pe drum — nu îndrăznea s-o întrebe despre seara trecută când ea şi Ethan fuseseră spionaţi de Laurel, deşi murea să afle ce auzise. Dar Laurel, înţepată, îşi ţinuse privirea în faţă, cu maxilarele strânse şi ochii mijiţi, nearătându-se dispusă să vorbească despre ultimul single al lui Beyonce sau cum rimeiul Maybelline Great Lash nu se compara cu Diorshow.
Oftând, Emma coborî din maşină şi ocoli o mască uitată de Mardi Gras. Se săturase de stările contradictorii ale lui l. Aurel. Săptămâna trecută, ea şi cu Laurel se înţeleseseră de minune şi se părea că orice rivalitate îndârjită dintre Laurel şi Sutton începuse să se risipească, dar apariţia lui Thayer le dăduse înapoi cu zece paşi. Emma nu-i mai zâmbea lui Laurel la micul dejun, nu se mai machiau împreună dimineţile, în oglinda de la baie, şi nu mai cântau după melodiile de la radio în drum spre şcoală. Laurel îi arătase, pentru scurt timp, cum era să ai o soră, ceva ce Emma nu şliuse niciodată.
Traversând peluza principală, îşi dădu seama că toţi sporovăiau agitaţi. Un nume apărea tot timpul: Thayer Vega.
— Ai auzit că Thayer a fost arestat pentru că a pătruns în easa Mercerilor? şopti o fată într-o vestă de imitaţie de blană.
Emma încremeni şi se ascunse după o coloană, aşteptând sa audă continuarea conversaţiei.
Prietenul fetei, un băiat cu linia părului in V, dădu din cap agitat.
— Am auzit că a fost o înscenare colosală. Sutton ştia că avea să vină.
— Unde crezi că a dispărut? întrebă Imitaţia de Blană.
Frizura în V dădu din umeri.
— Am auzit că a fost în Los Angeles să se facă model masculin.
— Da' de unde! interveni o fată din cursul inferior, cu un păr blond ondulat, alăturându-se Imitaţiei de Blană şi Frizurii în V. Era băgat cu un cartel de droguri din Mexic şi a fost împuşcat în picior. Asta explică şi de ce şchiopăta.
— Sună logic, aprobă înţelept Frizura în V. Probabil că Thayer a pătruns în dormitorul lui Sutton ca

să-i fure laptopul şi să-şi plătească datoria către traficantul de droguri.

Imitaţia de Blană îşi dădu ochii peste cap.

— Sunteţi jalnici! A escaladat dormitorul lui Sutton pentru că aveau ceva de încheiat. Ea a fost cauza pentru care a plecat.

— Sutton!

Emma se roti pe călcâie şi o zări pe Charlotte apropiindu-se. Văzând-o pe Emma în spatele coloanei, cei trei copii care vorbiseră despre Sutton tresăriră. Alţi copii care trecură pe lângă ea o priviră curioşi. Doi băieţi chicotiră.

Am avut simţământul că nu asta era reacţia pe care o stârneam de obicei când treceam pe holurile liceului. Poate că se şoptea despre mine, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să râdă.

— Veştile se împrăştie repede, nu-i aşa? spuse Emma când Charlotte i se alătură.

Emma trase în jos de marginile şortului cu dungi fine al lui Sutton. Dacă ar fi ştiut că avea să fie aşa de examinată astăzi, n-ar fi purtat ceva care s-o expună atât de mult.

— Asta fac veştile de genul ăsta, spuse Charlotte, aranja ndu-şi peste umăr o şuviţă de păr roşcat, mătăsos, şi întinzându-i Emmei o cafea cu lapte de la Starbucks. Apoi privi spre o fată emo care se holba la Emma. Ai vreo problemă? spuse ea cu voce ascuţită.

Fata ridică din umeri şi se retrase spăsită. Emma îi zâmbi recunoscătoare lui Charlotte şi se aşezară amândouă pe o Itancă. În situaţii ca astea, Emmei îi plăcea ironia detaşată a lui Charlotte. Ea era cea mai tare-n gură şi mai dominantă din grupul lor, genul de fată pe care ţi-o doreai neapărat Iângă tine şi pe care nu îndrăzneai s-o superi. În viaţa ei, I nima întâlnise o mulţime de fete ca Charlotte, dar numai de la distanţă. Cele mai multe Charlotte din lumea ei se uitau la limma ca la o ciudată fără familie.

Charlotte sorbi din paharul ei cu cafea şi scrută peluza.

— Ce mizerie, murmură ea.

Apoi, ochii ei verzi se făcură mari. Emma îi urmări privirea şi o văzu pe Madeline coborând din SUV-ul ei. Trecând printr-un grup de elevi care căscau gura, îşi îndreptă spatele, ridicându-şi fruntea.

— Madi! strigă Charlotte, făcând semne cu mâna.

Madeline întoarse capul şi, la vederea lui Charlotte şi a I Emmei, îngheţă.. Pentru o fracţiune de secundă, Emma crezu că o să se rotească pe călcâie şi o să ţâşnească în direcţia opusă. Dar ea se îndreptă spre ele cu toată graţia ei de balerină şi se aşeză pe bancă lângă Charlotte.

Charlotte îi strânse mâna.

— Ce mai faci?

— Tu ce crezi? replică Madeline.

Era îmbrăcată foarte şic într-un pulover de caşmir mulat pe trup şi un şort bleumarin, călcat impecabil, iar pielea ei de alabastru părea şi mai palidă decât de obicei. Apoi Emma remarcă ochelarii de soare Chanel ridicaţi pe creştetul capului. Erau noi, deşi Emma şi Madeline aleseseră o pereche vintage săptămâna trecută, o atitudine foarte ne-Sutton. Hotărâse Madeline în mod deliberat să nu poarte azi ochelarii ăia ca să arate că era supărată pe Emma, sau Emma prea despica firul în patru?

— În dimineaţa asta a avut loc audierea lui Thayer la tribunal, spuse Madeline, privind-o pe Charlotte, dar nu şi pe Emma. I s-a fixat o cauţiune de cincisprezece mii de dolari. Mama nu se mai oprea din plâns. S-a rugat de tata să-i plătească el cauţiunea, dar tata a refuzat — spunea că n-o să-şi cheltuiască banii cu eliberarea lui Thayer, ca să dispară iar. Aş plăti eu, dar de unde să scot cincisprezece mii?

Charlotte îşi trecu un braţ pe după umerii lui Madeline şi o strânse uşor.

— Îmi pare rău, Madi.

— La audiere, stătea acolo şi ne privea, spuse Madeline, şi buza de jos îi tremura. Era ca şi cum ar fi devenit cu totul un străin. Are un tatuaj pe care nu vrea să-l explice şi şchiopătatul ăla ciudat. N-o să mai poată juca fotbal niciodată. Era pasiunea lui cea mai mare — şi era cel mai bun — iar acum viitorul lui e distrus.

Emma îşi întinse mâna şi o puse pe mâna lui Madeline.

— E groaznic!
Umerii lui Madeline se încordară şi fata se retrase.
— Cel mai rău lucru e că Thayer nu ne-a spus unde a fost în tot timpul ăsta.
— Măcar ştiţi unde este acum şi că e în siguranţă, spuse limma.
Madeline se întoarse brusc şi o privi lung. Ochii ei albaştri erau umflaţi, iar gura forma o linie dreaptă.
— Ce căuta în dormitorul tău? întrebă ea fără ocolişuri.
Emma tresări. Charlotte se juca cu un breloc în formă de inimă care atârna de geanta ei de piele Coach, evitând să le privească.
— Ţi-am mai spus că nu ştiu, îngăimă Emma, simţind un nod în stomac.
— Ştiai că urma să vină la tine în noaptea aia? întrebă Madeline, mijindu-şi ochii.
Emma clătină din cap.
— Habar n-aveam! Jur!
Madeline îşi ridică o sprânceană, ca şi cum ar fi vrut s-o creadă, dar nu putea.
— Ei, haide, Sutton. Ai ştiut când a vrut s-o şteargă. Ai vorbit cu el după ce a dispărut, nu? Ai ştiut tot timpul unde se află.
— Madi, spuse Charlotte, Sutton n-ar…
— Madi, dacă aş fi ştiut unde e sau dacă aş fi vorbit cu el, ţi-aş fi spus, o întrerupse Emma.
Putea doar bănui adevărul. Da, ea nu vorbise cu Thayer. Dar Sutton?
Aveam o mică bănuială că Emma avea dreptate, deşi nu voiam să fie posibil ca eu să-i fi ascuns asta lui Madi. Rănisem atât de mulţi oameni şi aveam atâtea secrete! Măcar dacă mi-aş fi putut aminti care erau alea!
Madeline coji o bucăţică de ojă aurie de pe unghia degetului arătător.
— Ştiu ce era între voi înainte să dispară.
Emma simţi în gură un gust amar puternic. Trase aer în piept ca să răspundă, dar nu-şi găsi cuvintele. Ce-ar fi trebuit să spună? Oare n-ai putea să-mi spui tu?
Exact în acel moment, ţârâitul clopoţelului răsună în curte.
Charlotte se ridică.
— Ar trebui să mergem, spuse.
Dar Madeline rămase nemişcată, cu ochi mânioşi.
Charlotte îşi puse mâna uşor pe mâneca pulovărului lui Madeline.
— Ultimul lucru pe care-l vrem e ca tatăl tău să primească un telefon că ai întârziat la ore.
În cele din urmă, Madeline oftă şi-şi aruncă rucsacul pe umăr. Charlotte îi murmură ceva Emmei cum că se văd la prânz, apoi o cuprinse cu braţul pe Madeline, conducând-o spre clasă. Deşi clasa Emmei se afla în aceeaşi direcţie, avu impresia clară că nu fusese invitată să le însoţească.
O mână se lăsă pe umărul Emmei, iar ea tresări. Când se întoarse, îl văzu în spatele ei pe Ethan zâmbindu-i sfios.
— N-am vrut să te sperii, spuse el. Am vrut doar să ştiu dacă eşti bine.
Emma întinse o mână spre Ethan, apoi şi-o trase înapoi. Aruncă pe furiş o privire prin curte. Lângă parcare, un grup de elevi repetau o scenă dintr-o piesă de teatru. La chioşcul din interiorul şcolii era un mic rând la cafea. Nimeni nu se uita la ei, dar ea tot se simţea paranoică. Ethan nu făcea parte din gaşca lui Sutton şi nici n-ar fi vrut să facă parte.
Ea oftă.
— Sunt aici de numai zece minute şi deja am avut o zi lungă, gemu ea. Şi după cum se poartă Madeline, e limpede (a între Sutton şi Thayer s-a petrecut ceva înainte ca el să dispară din oraş.
Ethan dădu din cap.
— Se pare că Sutton îl înşela pe Garrett.
— Probabil, spuse Emma.
Nu voia să creadă că sora ei trişa, dar aşa arătau li ierurile.

Şi cum o să faci să afli mai multe? o întrebă Ethan.

Emma sorbi îndelung din cafeaua pe care i-o adusese Charlotte să trag cu urechea la orice fel de zvon, spuse ea, id ii And din umeri.

Ethan păru că vrea să mai spună ceva, dar ţârâitul final al clopoţelului îl întrerupse. Amândoi se grăbiră.

— Vorbim mai târziu, bine?

— Bine, spuse Ethan.

Păşi înainte în acelaşi timp cu Emma. Se ciocniră şi se dădură înapoi.

— Scuze, murmură Emma.

— E OK, spuse Ethan repede, săltându-şi rucsacul mai sus pe umăr.

Pentru o secundă, ochii li se întâlniră, dar apoi Ethan îşi plecă fruntea şi o luă la fugă spre uşă.

— Pe curând, mormăi el.

— OK, se adresă Emma siluetei lui care dispărea.

Se întoarse şi o luă în direcţia opusă.

Deodată, un foşnet în tufişuri o făcu să se oprească brusc. Din spatele unui podium chicoti cineva. Emma îşi miji ochii, străduindu-se să-şi dea seama cine era. 0 urmărise careva? Era tot Laurel, spionând-o pe ea şi pe Ethan? înainte să poată vedea ceva, oricine ar fi fost dispăru în clădirea şcolii, urcând grăbit scările.

5
Joc, set… făcut praf!

În acea zi, după ore, Emma câştigă pe terenul de tenis al celor de la Wheeler, rivalii principali ai Liceului Hollier, şi, ducându-şi mâna la frunte ca să-şi ferească ochii de lumina strălucitoare, zâmbi rezervată la aplauzele răzleţe. Toate echipele sportive de la Hollier jucau cu Wheeler în săptămâna aceea, iar Emma tocmai terminase o partidă extenuantă împotriva unei roşcate mignone. Sigur, nu era de aşteptat să fie extenuantă — antrenoarea Maggie spusese de fapt că fata era atât de slabă încât putea fi învinsă jucând numai din încheietură şi cu rachetă de badminton. Înainte ca Emma să ajungă în Tucson, cel mai susţinut tenis pe care-l jucase fusese la o masă de ping-pong, într-o pivniţă dezolantă, împreună cu Stephan, fratele ei „adoptiv” rus. Chiar folosise < âteva înjurături ruseşti pe care le învăţase, atunci când voia •ullet ullet. A suduie în timpul unui meci fără să aibă probleme.

Pentru mine, era doar o altă aducere aminte a cât de diferite fuseseră copilăriile noastre.

— Frumoasă partidă, Sutton, spuseră mai multe persoane pe care Emma nu le cunoştea, în timp ce trecea pe lângă ele.

Se prăbuşi pe un scaun de pe margine, îşi azvârli din picioare pantofii sport ultima modă pe care-i găsise în dulapul lui Sutton — nu că ar fi ajutat-o în vreun fel la meciul de tenis — şi scoase un geamăt.

— Cineva tot nu e în formă? îngână o voce voioasă.

Emma ridică privirea şi o văzu pe Nisha Banerjee rezemată de gard şi cu un zâmbet afectat pe faţă. Degetele subţiri şi lungi ale Nishei erau aşezate pe talia ei de viespe, uniforma ultra-albă strălucea — probabil c-o băga în înălbitor după fiecare meci iar pe bentiţa flauşată de pe părul ei negru şi lucios nu se vedea nici cel mai mic strop de sudoare. Era co-căpitan al echipei de tenis alături de Sutton şi nu scăpa nicio ocazie să-i spună Emmei cât de puţin îşi merita titlul. Emma îşi muşcă buza şi se strădui să-şi spună că Nisha era a naibii pentru că fusese rănită sufleteşte — îşi pierduse mama vara trecută şi era încercată din plin de suferinţă. Într-un univers paralel, poate că ea şi cu Emma ar fi fost legate de dispariţia mamelor lor.

Dar nu şi în universul ăsta, am vrut eu să-i spun. Nisha Banerjee şi Sutton Mercer erau duşmane jurate şi aşa vor fi mereu. Dacă Nisha n-ar fi avut un alibi solid pentru noaptea în care fusesem ucisă —

întreaga echipă de tenis participase la ea acasă la o petrecere în pijamale —, ar fi fost în capul listei mele cu suspecţi.

Emma îşi luă geanta de sport şi intră în şcoală. Vestiarul de la Wheeler mirosea a şosete vechi şi a deodorant cu aromă de căpşune. Într-un colţ picura un duş, iar pe peretele (Ic cărămidă atârna strâmb un afiş care prezenta o competiţie internă de polo pe apă. Emma îngrămădi în sacoşă şosetele ei albe, asudate, îşi trase tricoul peste cap şi-şi puse pantofii balerini roz ai lui Sutton, şortul de denim şi un Iricou cu anchior. Când se îndreptă spre chiuvete, muşchii din spatele coapselor protestară vehement, şi ea se crispă. Mai avea încă opt partide de tenis de disputat până la încheierea sezonului. Probabil că după aceea va trebui să găsească nişte coapse care să le înlocuiască pe ale ei.

Dând colţul, văzu nişte fete cu căşti de înot inscripţionate ECHIPA de înot Hollier. Încăperea se umpluse de aburi, iar robinetele de la duşuri dădură drumul şuvoaielor de apă. Limma surprinse fragmente de conversaţii: despre exerciţiul de gimnastică al cuiva şi apoi despre un înotător sexy de la Wheeler pe nume Devon. Când auzi numele lui Thayer Vega, se ridică părul pe ceafă. Se apropie şi mai mult de duşuri.

— Şi tu ştii că Sutton Mercer e amestecată în treaba asta, ciripi o fată.

— Mereu e amestecată în ceva, spuse o alta, cu o voce mai aspră decât a celei dintâi.

— E incredibil cum Thayer a mers la ea acasă, după ce toată lumea a spus că ea i-a pus viaţa în pericol. Vreau să spun, ce-o fi fost în mintea lui că a vrut să aibă din nou dc-a face cu ea?

Emma simţi un fior pe şira spinării. Sutton pusese viaţa lui Thayer în primejdie? Deodată, îşi aminti ce-i spusese Ethan vineri, chiar înainte să se sărute: Exista un zvon cum că Sutton aproape că omorâse pe cineva cu maşina. Îşi aminti de mersul şchiopătat al lui Thayer atunci când fugise din locuinţa Mercerilor. Să fi fost posibil?

iphone-ul lui Sutton bâzâi, iar Emma se grăbi să răspundă. Se retrase într-un ungher al sălii de baie, astfel încât înotătoarele să n-o vadă că le spionase, şi privi ecranul. Era un număr necunoscut, cu prefixul 520.

— Alo, şopti ea.

— Sutton? mârâi o voce de bas. Aici detectivul Quinlan.

Strânse şi mai tare telefonul, cu inima bătându-i repede.

Emma crescuse cu teama de poliţie. Becky avusese câteva conflicte cu poliţiştii, şi Emma se temuse mereu că, prin asociere, o vor arunca şi pe ea în închisoare.

— Da, chiţăi ea.

— Vreau să vii la secţie să-mi răspunzi la câteva întrebări, lătră Quinlan.

— În legătură… cu ce?

— Tu vino aici.

Emma nu putea spune nu poliţiei. Oftând, zise că va veni în curând. Apoi puse telefonul în buzunar şi, ieşind din vestiarul Liceului Wheeler, pătrunse pe holurile de marmură. Pe peretele opus exista un şir lung de dulăpioare, multe ornate cu stickere, cu mici pompoane şi cu graffiti care spuneau lucruri gen hai wheeler sau engleza e naşpa sau jane e o târ. Soarele după-amiezii târzii pătrundea pe o fereastră deschisă, închipuind dreptunghiuri de aur pe pereţii în culoarea albăstrelelor.

Emma privi din nou telefonul. Secţia de poliţie se afla lângă Liceul Hollier, la şapte kilometri de unde se găsea ea. Cum avea să ajungă acolo? Laurel tot nu vorbea cu ea şi le-ar fi spus fără îndoială Mercerilor că Sutton dăduse din nou de belea. Interogatoriul ar putea avea legătură cu Thayer, ceea ce însemna că n-o putea suna pe Madeline. Charlotte nu-şi terminase încă partida ei de tenis, iar Ethan o ducea pe mama lui la doctor. Singura opţiune rămasă erau Gemenele Twitter.

Emma căută în telefonul lui Sutton şi găsi numărul lui Lili.

— Fireşte că te duc eu, spuse Lili când auzi rugămintea Emmei. Pentru ce alta sunt prietenii? Gabby şi cu mine venim imediat!

După câteva minute, SUV-ul alb strălucitor al Gemenelor Twitter trase lângă bordură. Lili stătea pe scaunul şoferului purtând un tricou Green Day şi jeanşi rupţi, în vreme ce Gabby, aflată pe scaunul

pasagerului, purta o bluză cu mâneci lungi şi dungi de şcolăriţă. Ambele fete aveau în poală iphone-urile lor. Când Emma se aşeză pe bancheta din spate, simţi privirile scormonitoare ale gemenelor.

Deci, începu Gabby când o luară din loc, înfometată de noutăţi, te duci să-l vezi pe Thayer în celulă, nu?

Ştiam noi, spuse Lili, înainte ca Emma să poată răspunde. Privea în oglinda retrovizoare cu ochii albaştri larg deschişi şi cu genele punctate de bobiţe de rimei. Ştiam noi că nu poţi să stai deoparte.

— Dar n-o să postăm nimic dacă nu eşti de acord, adăugă repede Gabby. Putem păstra un secret.

Gemenele Twitter, care-şi meritau porecla, erau cele mai mari clevetitoare din şcoală, postând toate mizeriile celorlalţi pe paginile lor de Twitter.

— Am auzit că procesul o să înceapă peste o lună şi că taică-său o să-l lase să zacă în închisoare până atunci, spuse Lili. Crezi c-o să fie condamnat?

— Pun pariu că arată bine în portocaliu, ciripi Gabby.

— Nu mă duc să-l văd pe Thayer, spuse Emma cât de liniştită putu, lăsându-se pe speteaza de piele. Trebuie doar să… ăăă… semnez ceva în legătură cu furtul din magazin. Vânzătoarea renunţă la orice acuzaţie.

Măcar asta era adevărat. Ethan o cunoştea pe vânzătoarea de la Clique şi o convinsese să renunţe.

Gabby se încruntă, părând dezamăgită.

— Păi, dacă tot eşti acolo, ai putea să treci să-l vezi o secundă, nu-i aşa? Mor să aflu unde a fost în tot acest timp.

— Tu ştii, nu-i aşa? sări Lili, învârtind un deget în aer. Sutton, fată rea! Ştiai unde-a fost în tot timpul ăsta şi n-ai spus la nimeni! Dar cum vorbeaţi unul cu altul? Am auzit că era vorba de conturi secrete de mail.

Gabby îşi înghionti sora.

— De unde-ai auzit asta?

— Sora lui Caroline e prietenă cu o fată al cărei prieten îl cunoştea pe portarul echipei de fotbal din care făcea parte Thayer, o lămuri Lili. Se pare că Thayer i-a spus o mulţime de lucruri înainte s-o şteargă.

Emma se uită urât la Gemenele Twitter, care stăteau pe locurile din faţă.

— Simt cum mă încearcă o migrenă, spuse ea pe un ton de gheaţă, luându-şi vocea gen Eu-sunt-Sutton-Mercer-şi-voi-veţi-face-orice-o-să-vă-cer. Ce-ar fi să străbatem restul de drum în tăcere?

Gemenele păreau dezumflate, dar închiseră radioul şi ultima bucată de drum o făcură într-o tăcere de moarte. I'mma privea pe geam la clădirile de culoarea nisipului ale Universităţii din Arizona pe lângă care treceau. Să fi putut Sutton comunica cu Thayer printr-un cont secret de mail? Nu găsise nimic în computerul lui Sutton sau în dormitorul ci, dar Sutton n-ar fi fost ea dacă nu era alunecoasă şi isteaţă. Ar fi putut comunica pe nenumărate căi — telefoane cu cartelă, adrese de mail false sau conturi pe Twitter, prin scrisori trimise prin poştă…

M-am chinuit să-mi aduc aminte de vreo corespondenţă cu Thayer — secretă sau nu. M-am văzut stând la biroul meu, având în faţă ecranul alb al unui computer, stăpânită de un simţământ cunoscut de nelinişte, ca şi cum ar fi fost ceva pe care ar fi trebuit să-l transmit cuiva, oricui. Poate lui Thayer. Dar ecranul computerului rămânea la fel de alb şi de iu atins ca şi zăpada abia căzută, cursorul tremurător rânjind la mine cu clipitul lui uniform.

Maşina trecu pe lângă o fermă numită Lone Range, unde un cai Palomino păşteau pe o păşune dreptunghiulară. 0 li'iucie îmbrăcată într-o fustă albă vaporoasă şi o bustieră de culoarea stafidei vindea bijuterii cu turcoaze lângă un afiş scris de mână care preciza calitate superioară, preţuri scăzute. Soarele strălucea chiar deasupra orizontului.

Când traseră în parcarea secţiei de poliţie, Lili surprinse privirea Emmei în oglinda retrovizoare.

— Vrei să te aşteptăm?

— Da, chiar am putea intra cu tine, ştii tu, ca sprijin moral, adăugă Gabby.

— Nu păţesc nimic, spuse Emma, dându-se jos de pe bancheta din spate şi trântind portiera.

Mulţumesc că m-aţi adus!
Emma şi cu mine nu trebuia să ne întoarcem ca să ştim că Gabby şi Lili o urmăreau în timp ce înainta spre uşile de sticlă pe care scria departamentul poliţiei tucson.

6
Emma mică din pădurea mare

Interiorul secţiei era acelaşi ca şi în celelalte două dăţi trecute când Emma fusese acolo: prima oară ca să anunţe dispariţia lui Sutton, apoi după ce furase poşeta de la Clique. Încă mai păstra mirosul rânced de mâncare stătută. Telefoanele sunau tare şi enervant. Pe un panou dintr-un colţ, lângă o listă cu cei mai căutaţi oameni din Tucson, atârna un afiş vechi cu chipul lui Thayer şi formula l-aţi văzut cumva? Emma păşi înainte şi-şi dădu numele unei femei obosite, cu o coafură gen coif, care stătea la biroul din faţă.

— S-U-T-T-O-N M-E-R-C-E-R, repetă femeia, unghiile ei purpurii apăsând fiecare literă de pe o tastatură veche. Ia loc, vine imediat şi detectivul Quinlan.

Emma se aşeză pe un scaun de plastic galben, tare, şi privi din nou spre panou. Calendarul fusese uitat pe luna august. Emma se gândi că recepţionera alesese poza cu pisicuţa care se juca cu un ghem de aţă roşie. Alături de care agăţase lista cu cei mai căutaţi. Se părea că cei mai mulţi tipi de pi' listă erau urmăriţi pentru posesie de droguri. În cele din urmă, îşi opri ochii pe afişul cu dispărut. Ochii căprui ai lui Thayer priveau direct în ochii ei, cu o urmă de zâmbet pe buze. Pentru o clipă, Emma era gata să jure că băiatul din poză îi făcuse cu ochiul, dar nu era posibil. Îşi plimbă degetele pe ceafă, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Dar Thayer se afla undeva în această clădire. Numai apropierea lui o făcea să se înfioare.

— Domnişoară Mercer, spuse Quinlan, apărând în pragul uşii, îmbrăcat în pantaloni maro-închis şi o cămaşă cafenie. La un metru optzeci înălţime, arăta impunător. Haide în spate.

Emma se ridică şi-l urmă pe holul cu gresie. Quinlan deschise uşa de la aceeaşi cameră de interogatoriu cu pereţi de cărămidă în care-o băgase pe Emma cu o săptămână în urmă, când o chestionase în legătură cu furtul de la Clique. De cum uşa se deschise cu un şuierat, Emma se simţi învăluită de mireasma de lavandă a odorizantului de cameră. Îşi duse mâna la nas, încercând să respire pe gură.

Quinlan trase un scaun şi-i făcu semn Emmei să se aşeze. Emma se lăsă încet pe scaun, iar Quinlan luă loc în faţa ei.

O fixă cu privirea pe deasupra mesei, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca fata să înceapă să vorbească. Emma îi studie pistolul prins la talie. Oare de câte ori îl folosise?

— Te-am chemat în legătură cu maşina ta, spuse în cele din urmă Quinlan. Îşi uni degetele şi privi peste vârfurile lor. Am găsit-o. Dar mai întâi, ai ceva să-mi spui despre ea?

Emma se încordă, cu mintea golită. Ştia foarte puţine despre maşina lui Sutton — că o folosise la o farsă crudă făcută prietenelor ei cu câteva luni în urmă, pretinzând că automobilul se înţepenise pe linia ferată tocmai când interrity-ul se îndrepta năvalnic spre ele. Şi că semnase la garajul unde fusese dusă maşina în seara când ea murise. Şi că de atunci dispăruse, odată cu Sutton.

Aş fi vrut să-mi amintesc ce făcusem cu maşina în ziua aceea. Dar nu-mi aminteam.

Inima Emmei bătea cu repeziciune. Sutton condusese maşina în ziua în care murise. Poate că în maşină se găsea un indiciu. Poate că în ea se găsea vreo dovadă. Sau poate — tfândi ea speriată — poate conţinea chiar trupul lui Sutton.

Speram să nu. Dar, pe neaşteptate, un crâmpei de amintire scânteie în mintea mea. Îmi simţeam picioarele tropăind peste pietre şi gleznele zgâriate de ramurile copacilor şi de acele cactuşilor, în timp ce alergam pe o potecă întunecoasă. Alergam cuprinsă de teamă. Apoi am auzit paşi făcând pământul să

duduie în spatele meu, dar nu m-am oprit ca să ma întorc să văd cine mă urmărea. În depărtare, puteam să disting conturul maşinii mele, care mă aştepta în luminişul de dincolo de desiş. Dar chiar înainte să pot să ajung la ea, urnintirea se sparse ca un balon de săpun.

Quinlan îşi drese glasul.

— Sutton? Poţi să-mi răspunzi la întrebare?

Emma înghiţi în sec, chircindu-se sub gândurile chinuitoare.

— Păi, nu… N-am nimic de zis despre maşină.

Detectivul oftă cu zgomot, trecându-şi mâna prin părul negru.

— Perfect! Ei bine, maşina a fost abandonată în deşert, la câteva mile de Sabino Canyon. Se lăsă pe spate, îşi încrucişă braţele la piept şi privi cu înţeles la Emma, aşteptând parcă o anumită reacţie. Poţi să-mi explici cum a ajuns acolo?

Emma clipi, cu nervii întinşi la maximum.

— Păi… a fost furată?

Quinlan se strâmbă.

— Fireşte că da! spuse, apoi colţurile gurii i se ridicară. Prin urmare, bănuiesc că nu ştii nimic despre sângele pe care l-am găsit pe ea.

Trupul Emmei reveni brusc la viaţă.

— Sânge? Al cui?

— Încă nu ştim. Se fac analize.

Emma îşi strânse mâinile în poală, astfel încât Quinlan să nu vadă că tremură. Sângele trebuia să fie al lui Sutton. Cineva o călcase pe sora ei şi o abandonase împreună cu maşina în deşert? Cine?

Sesizând probabil teama Emmei, Quinlan se aplecă în faţă.

— Ştiu că ascunzi ceva. Ceva important.

Emma clătină încet din cap, neîncrezându-se în propria ei voce.

Apoi Quinlan se întoarse şi luă o pungă de plastic de pe o poliţă ruginită de metal. Îi goli conţinutul pe masă, în faţa Emmei. Pe masă se împrăştiară o eşarfa de mătase imprimată, un recipient de inox pentru apă, un duplicat de chitanţă de la garajul cu maşini confiscate, cu semnătura lui Sutton pe ea, cu litere mari, groase, şi un exemplar din Casa mică din pădurea mare[1].

— Am găsit astea în interiorul maşinii, explică el, împingând lucrurile peste masă.

Emma îşi plimbă degetele pe eşarfa de mătase. Mirosea ca şi odaia lui Sutton — a flori proaspete, ciocolată de mentă şi esenţa aceea organică, specifică surorii ei, pe care Emma n-ar fi putut s-o definească.

— În privinţa maşinii, o vom reţine, ca şi aceste lucruri, până vom afla cui aparţine sângele de pe capotă. Quinlan se aplecă şi o fixă pe Emma cu privirea. Asta dacă nu te răzgândeşti şi vrei să ne luminezi.

Emma îl privi lung pe detectiv, şi aerul dintre ei deveni greu şi stătut. Pentru o clipă, se gândi să-i spună că era sângele lui Sutton. Că cineva îi ucisese sora geamănă şi acum o vâna pe ea. Dar Quinlan n-ar fi crezut-o, aşa cum n o crezuse nici cu o lună în urmă. Dacă ar fi crezut-o, ar fi putut presupune ceea ce o avertizase Ethan — că Emma o omorâse pe Sutton ca să scape de obsesia ei de copil dat în plasament şi ca să preia viaţa încântătoare pe care-o ducea Sulton.

— Nu ştiu nimic, şopti Emma.

Quinlan clătină din cap şi lovi masa cu palma.

— Ne îngreunezi tuturor situaţia, mârâi el.

Uşa camerei de interogatoriu se deschise şi detectivul se întoarse. Un poliţist băgă înăuntru capul şi-i şopti ceva ce Emma nu înţelese. Quinlan se ridică şi se duse spre uşă.

— Nu pleca nicăieri, o avertiză el pe Emma. Mă întorc imediat.

Şi ieşi trântind uşa. Emma aşteptă să audă paşii îndepărtându-se, după care îşi coborî ochii pe

---

[1]Note: Little House in the Big Woods, de scriitoarea americană Laura Ingalls Wilder (1867–l957).

lucrurile întinse pe masă. Eşarfa puternic impregnată cu parfumul lui Sutton. Chitanţa cu semnătura înflorită a lui Sutton în partea de jos. Apoi îşi fixă privirea pe coperta cărţii Casa mică din pădurea marc. 0 fetiţă îmbrăcată într-o rochiţă cu carouri albastre ţinea strâns la piept o păpuşă blondă. Când era mică, Emma iubise cărţile, pierzându-se cu orele în aventurile personajelor Laurei Ingalls Wilder — cu toată sărăcia căminului în care trebuia să trăiască, cel puţin nu era silită să stea în colibe de lut, ca pionierii. Dar ce facea Sutton cu cartea asta găsită în maşina ei? Emma se îndoia că ar citi aşa ceva la optsprezece ani — imposibil!

Trebuia să fiu de acord. Doar uitându-mă la copertă îmi venea să casc.

Emma luă cartea şi răsfoi paginile. Mirosea a vechi, ca şi cum n-ar fi fost deschisă de mult timp. Când ajunse la mijloc, din carte căzu o ilustrată. Se aplecă şi o ridică de pe podea. Pe faţă avea o imagine generală a unui soare care apunea peste nişte cactuşi înalţi, cu multe braţe, bine aţi venit în tucson, scria deasupra cu litere rotunde, roz aprins. Emma o întoarse să citească textul scris cu cerneală de pe spate: Staţia de autobuz din centru. 9:30 p.m. 31.08. Să ne întâlnim. T.

Inima prinse să-i bată repede. 31 august! Noaptea în care murise Sutton. Şi… T. În viaţa lui Sutton exista o singură persoană cu această iniţială: Thayer. Aşadar, Thayer fusese cu Sutton în noaptea când ea murise? N-ar fi trebuit să se afle în afara oraşului?

Emma îşi plimbă degetele pe ilustrată. Nu exista niciun limbru, nicio ştampilă care să ateste data la care fusese expediată — sau de unde. Poate că Thayer o trimisese într-un plic. Poate că o strecurase pe sub uşa de la camera lui Sutton sau o lăsase sub ştergătorul de la maşină.

Pe hol se auziră paşi. Emma îngheţă, cu ochii la ilustrata pe care-o ţinea în mână. Mai întâi, se gândi s-o pună la loc iii carte — probabil că nu era bine să umble cu dovezile —, dar, în ultima clipă, o aruncă în sacoşa ei.

Pe uşă intră Quinlan, urmat de încă o persoană. La început, Emma crezu că era vorba de un alt poliţist, dar apoi l. Icu ochii mari. Era Thayer. Fata icni. Ochii lui căprui erau aiţini iţi în pământ. Pomeţii îi ieşeau în afară, ca şi cum ar fi pierdut rapid din greutate. La încheieturi avea cătuşe care-i ţineau mâinile unite ca şi cum s-ar fi rugat. O brăţară murdară de sfoară era ridicată pe antebraţul lui. Atât de strânsă, că-i intrase în piele.

M-am holbat şi eu la el. Doar privindu-l, am simţit cum ni. I străbate un fior ciudat. Ochii ăia adânci. Părul negru şi ciufulit. Zâmbetul ăla afectat, permanent. Era ceva sexy şi periculos la el. Poate că mă îndrăgostisem de el.

Aflat în spatele lui Thayer, Quinlan scoase un mormăit şi-l împinse spre masă.

— Şezi, îi comandă el.

Dar Thayer rămase în picioare. Deşi nu privea spre Emma, ea se trase în spate cu scaunul, temându-se să nu se repeadă la ea.

— Presupun că vă întrebaţi amândoi de ce v-am adus aici să vă întâlniţi, spuse Quinlan cu o voce alunecoasă. Mă gândeam că, dacă o să vorbesc cu amândoi în acelaşi timp, am putea limpezi câteva lucruri.

Scoase o altă pungă de plastic din buzunar, pe care-o ţinu în faţa lui Thayer. În pungă se vedea o bucată de hârtie lungă şi dreptunghiulară.

— Cred că ăsta îţi aparţine, Thayer! spuse el, agitând punga pe sub nasul băiatului. L-am găsit în maşina domnişoarei Mercer. Ai putea să explici?

Thayer îl privi. Nici nu tresări — nici măcar nu clipi.

Quinlan scoase hârtia din pungă.

— N-o face pe prostul, puştiule! E numele tău pe el.

Aruncă punga pe masă şi arătă spre bucata de hârtie.

Emma se aplecă în faţă. Era un bilet de autobuz, având în colţ emblema Ogarului Cenuşiu. Punctul de plecare era Seattle, Washington, iar destinaţia Tucson, Arizona. Data era 31 august. Şi pe el, în partea de jos, tipărit cu litere mici şi ordonate, era numele pasagerului: thayer vega.

Am tras adânc aer în piept în acelaşi timp cu Emma. Aşadar, Thayer fusese în maşina mea în

noaptea când am murit.
Quinlan îl fixă cu privirea pe Thayer. La tâmplă îi pulsa o venă albăstruie.
— Te-ai întors în Tucson în august? Ştii prin ce ţi-ai făcut părinţii să treacă? Prin ce a trecut întreaga comunitate? Am cheltuit o mulţime de timp şi bani ca să te caut, şi când colo Iu erai aici, chiar sub nasurile noastre!
— Nu e chiar pe de-a-ntregul adevărat, spuse Thayer cu voce liniştită, calmă, deconcertantă.
Quinlan îşi încrucişă braţele la piept.
— Atunci de ce nu-mi spui tu care este adevărul? Şi cum Thayer nu răspunse, oftă. Ai putea să ne spui tu ceva despre sângele de pe capota maşinii domnişoarei Mercer? Sau cum a ajuns biletul tău de autobuz în maşina ei?
Thayer se apropie şchiopătând de locul în care stătea I mma. Îşi puse ambele palme pe masă, plimbându-şi privirea de la Quinlan la Emma. Deschise gura ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină un discurs, după care se mărgini să ridice din umeri.
— Regret, spuse el, cu o voce răguşită, ca şi cum n-ar mai li vorbit de zile întregi. Dar nu. Nu am nimic de spus.
Quinlan clătină din cap.
Asta e după tine să fii cooperant, mârâi el, apoi săltă in picioare, îl apucă pe Thayer de antebraţul lui musculos şi-I scoase din încăpere.
Chiar înainte să iasă, Thayer se întoarse şi-i aruncă Emmei o privire lungă, sumbră. Emma îi întoarse privirea, cu buzele uşor desfăcute. Ochii îi coborâră de pe faţa lui pe mâinile încătuşate şi apoi pe brăţara de sfoară de la încheietură.
M-am uitat şi eu la brăţară, copleşită instantaneu de un sentiment ciudat. Mai văzusem undeva brăţara aia. Deodată, piesele se aşezară în locurile lor. Am văzut brăţara şi apoi braţul lui Thayer, după care faţa lui… şi a urmat un cadru. Piesele de domino prinseră să cadă una după alta, aducându-mi în memorie tot mai multe imagini. Şi, înainte s-o ştiu, am plonjat pe neaşteptate într-o amintire în toată regula…

7
Excursia de noapte

Opresc la staţia Ogarului Cenuşiu din Tucson, exact când un autobuz argintiu înaintează hodorogind spre peron. Cobor geamul şi în Volvo-ul meu verde 122, model britanic 1965, vc strecoară mirosul pişcător de la căruţul unui vânzător de hotdogi. La începutul după-amiezii îmi ridicasem maşina, odorul meu, de la garajul de confiscări. Pe bord flutură chitanţa, cu semnătura mea vizibilă în partea de jos şi cu o ştampilă mare, roşie în partea de sus —31 august. Mi-au trebuit săptămâni de zile să adun banii ca să plătesc amenda — nu aveam cum să folosesc cârdul de credit, căci părinţii mei ar Ji văzut extrasul.
Uşile autobuzului se deschid, iar eu îmi întind gâtul să i vreetez pasagerii care coboară. Un tip gras, cu o borsetă Ininsă la brâu, o adolescentă care-şi bâţâie capul, cu căştile de la ipod în urechi, o familie care arată epuizată din pricina călătoriei, cu perne în mâini. În cele din urmă, îşi dă drumul pe scări un băiat cu părul negru zburlit şi cu şireturile deziegate la adidaşi. Inima îmi sare din loc. Thayer arată diferit, ceva mai şleampăt şi mai slab. Observ o ruptură la un genunchi aljeanşilor Tsubi pe care-i cumpărasem pentru el înainte să plece, iar chipul îi e mai colţuros, şi poate şi mai înţelept. Îl văd scrutând parcarea, în căutarea mea. De cum îmi zăreşte maşina, o ia la fugă în felul lui obişnuit, de vedetă de fotbal.
— Ai venit! strigă el, smucind de portieră ca s-o deschidă.
— Sigur că am venit.
Intră în maşină. Îmi ridic braţele şi-l iau pe după gât. Îl sărut lacom, fără să-mi pese că ne-ar putea

vedea cineva — chiar şi Garrett, aşa-zisul meu iubit.
— Thayer, şoptesc eu, simţindu-i maxilarul neras aspru pe obrazul meu.
— Mi-a fost aşa de dor de tine, îmi răspunde el, strângându-mă mai tare.
Mâinile îi coboară pe spinarea mea, iar degetele lui se prind de centura şortului meu galben de bumbac.
— Mersi că ai venit!
— Nimeni nu m-ar fi putut împiedica, îi zic, trăgându-mă un pic înapoi.
Mă uit la ceasul cu curea de plastic imitând pielea de crocodil de la încheietura mea. În cea mai mare parte a timpului port ceasul Cartier făcut cadou de părinţii mei când am împlinit şaisprezece ani, dar ceea ce ei nu ştiu era că mie îmi place mai mult flecuşteţul ăsta. Mi-l câştigase Thayer la Bâlciul din Tucson, în ultima zi pe care-o petrecuse în oraş.
— Cât timp avem? şoptesc eu.
Ochii verzi ai lui Thayer strălucesc.
— Până mâine-seară.
— Şi pe urmă te transformi într-un dovleac? îl tachinez eu.
E o vizită mai lungă decât de obicei, dar mă simt avidă.
— Mai stai o zi în plus. Am să fac să merite. Îmi arunc părul peste umeri. Pun pariu că sunt mai haioasă decât orice de pe-acolo pe unde te duci tu.
Thayer îşi plimbă degetele pe maxilarul meu inferior.
— Sutton…
— E-n regulă, spun, întorcându-mă şi strângând volanul. Nu-mi spune unde-ai fost. Nu-mi pasă.
Deschid radioul şi caut canalul de sport. Dau sonorul tare.
— Nu fi aşa!
Mâinile lui Thayer îmi acoperă propriile mele mâini. Degetele lui se plimbă pe braţul meu gol, urcând pe gât, unde se desfac. Pielea mea e caldă sub mâinile lui. Se apleacă mai aproape până ce îi simt respiraţia pe umăr. Are miros de mentă, ca şi cum ar fi mestecat un întreg pachet de gumă pe ilrumul încoace.
— Nu vreau să ne certăm în singura zi în care suntem împreună.
Mă întorc spre el, urând nodul care mi se pusese în gât.
Mi-e greu fără tine aici. Au trecut luni de zile. Şi ai spus că, de data asta, te întorci definitiv.
Aşa o să fac, Sutton, trebuie să ai încredere în mine. Dar im chiar acum. Nu e corect.
De ce? vreau să întreb. Dar am promis să nu pun întrebări. Ar trebui să fiu fericită că şi-a părăsit adăpostul ca mJ rină să mă vadă, fie şi doar pentru douăzeci şi patru de ore. E un risc să vină aici în secret. O mulţime de oameni îl caută. O mulţime de oameni ar înnebuni să audă că fusese aici şi le-a scăpat.
— Hai să mergem într-un loc special, spune Thayer, trasându-mi un model pe picior. Vrei să conduc eu?
— Ai vrea tu, îl tachinez eu, uitându-mă în retrovizoare şi pornind motorul.
Şi, dintr-odată, mă simt mai bine. N-are niciun rost să insist pe ceva ce nu ştiu şi pe ce ne-ar putea pregăti viitorul. Thayer şi cu mine avem la dispoziţie douăzeci şi patru de ore binecuvântate şi ăsta e singurul lucru important!
Ies din parcarea staţiei de autobuz şi o iau pe drumul principal. Doi puşti care arată de vârsta noastră, purtând şorturi de jeans şi genţi sport, fac autostopul postaţi lângă un petic de plante de deşert. În depărtare se profilează înălţimile munţilor Catalina.
— Ce-ai zice de o excursie de noapte? întreb. Nu mai e nimeni pe-acolo acum, avem întreg muntele doar pentru noi.
Thayer dă din cap, iar eu schimb postul cu unul cu muzică de jazz. În maşină se răspândeşte melodia cântată la un saxofon. Mă întind să schimb postul, dar Thayer mă opreşte.
— Lasă-l, îmi spune. Îmi creează ambianţa.

— Ambianţa pentru ce? îl întreb, aruncându-i o privire vicleană cu coada ochiului. Îmi duc arătătorul la buze, bătându-le ca şi cum aş fi gândit profund. Pun pariu că pot ghici.

— Ai vrea tu, Sutton, spune el, cu un zâmbet afectat.

Râd şi mă întorc să-i trag un pumn în braţ.

Restul drumului până la Sabino Canyon îl parcurgem în tăcere. Cobor ambele geamuri, lăsând vântul să ne mângâie obrajii. Trecem pe lângă o cafenea botezată Congress Club care anunţă o seară de citit şi de stand-up comedy, un magazin de îngrijire canină numit Mangy Mutts şi o prăvălie cu îngheţată cu o reclamă de neon care te invită să-ţi prepari singur îngheţata preferată. În timp ce străbatem o bretea tăcută a autostrăzii, Thayer mă prinde de mâna liberă. În depărtare se profilează cactuşii. Parfumul florilor de câmp inundă maşina.

În cele din urmă, prindem să urcăm drumul desfundat spre canion şi parchez într-un loc izolat, lângă mai multe containere metalice de gunoi. Cerul nopţii este negru, luna an glob strălucitor ce pluteşte pe deasupra capetelor noastre. Acrul este încă fierbinte şi greu, iar noi coborâm din maşină şi ne îndreptăm spre capătul potecii ce duce spre belvedere. Urcând, mâinile lui Thayer îmi mângâie umerii, coboară pe şira spinării şi se opresc deasupra feselor mele. Îi simt atingera fierbinte pe pielea mea.. Îmi muşc buza ca să mă stăpânesc să mă întorc şi să-l sărut — deşi aş vrea s-o fac, e mai plăcut să rezişti cât de mult poţi.

Mai urcăm câţiva metri în tăcere pe poteca acoperită cu luvtriş. Teoretic, parcul este închis noaptea, şi nu se vede r n iar de om. O briză uşoară mă face să tremur. Stâncile se l'n filează dur în lumina lunii. Apoi, după încă un minut, îl aud: trosnetul unei crengi, urmat de ceea ce pare un oftat. Im temenesc.

— Ce-a fost asta?

Thayer se opreşte şi scrutează întunericul.

— Un animal probabil.

Mai fac un pas, privind încă o dată precaută peste umăr. Nu e nimeni acolo. Nimeni nu ne urmăreşte. Nimeni nu ştie că Thayer este aici… sau că eu sunt cu el.

Nu ne ia mult să ajungem la belvedere. La picioarele noastre se întinde întregul Tucson, o mare de lumini scânteietoare.

— Uau! şopteşte Thayer. Cum ai găsit un asemenea loc?

— Obişnuiam să vin aici cu tata, cu ani în urmă, spun, arătând spre pământul instabil de sub noi. Puneam acolo o păturică şi făceam un picnic. Tata e un pasionat observator al păsărilor şi m-a convertit şi pe mine.

— Sună distractiv, spune Thayer pe un ton ironic.

Îl lovesc peste braţ.

— Era.

Dintr-odată, mă cuprinde tristeţea. Îmi amintesc cum tata mă cocoţa pe una din stâncile înalte de aici şi-mi dădea bidonul meu purpuriu de apă — singurul pe care îl folosisem la şcoala primară. Ne ciocneam bidoanele şi ne prefăceam că ţinem toasturi. Pentru Sutton, spunea tata, cel mai agil pionier care a străbătut Sabino Canyon după 1962. Eu îmi ciocneam bidonul purpuriu de al lui şi spuneam: Pentru tata, părul tău încărunţeşte un pic, dar rămâi cel mai rapid căţărător care a existat vreodată prin părţile astea! Şi ne prăpădeam de râs, cu cât toasturile deveneau şi mai stupide decât cele dinainte.

Mi se pare că au trecut mulţi ani de când tata şi cu mine eram aşa de apropiaţi, şi ştiu că e vina amândurora. Privesc stelele care punctează cerul întunecat şi mă decid să încerc mai mult să mă apropii din nou de el. Poate că o să reuşesc să refac relaţia aşa cum era ea înainte.

Păşesc cu grijă către margine.

— Tata avea o singură regulă, continui eu. Trebuia să nu mă apropii de lespedea asta. Existau o mulţime de zvonuri despre oameni care căzuseră dincolo de ea. Nimeni n-a reuşit să coboare în rapel până acolo ca să le recupereze trupurile — panta este prea abruptă aşa că acolo jos s-au adunat o sumedenie de schelete.

— Nu te teme, spune Thayer, cuprinzându-mă cu braţele. N-am să te las să cazi.

Inima mi se înmoaie dintr-odată. Mă aplec spre el şi-mi lipesc buzele de ale lui. Braţele lui se strâng în jurul meu, presându-mă în el. Îmi întoarce sărutul, ridicându-şi mâinile în părul meu.

— Nu mă mai părăsi, îl rog eu, fără să mă pot stăpâni. Nu te mai întoarce în ascunzătoarea ta.

El mă sărută pe obraz şi se trage înapoi ca să mă privească.

— Nu-ţi pot explica în clipa asta, spune el. Dar nu pot să tămân aici — nu acum. Însă îţi promit că n-o să fiu plecat pe veci.

Mâinile lui îmi cuprind bărbia. Vreau să înţeleg. Vreau vJ Jiu tare. Dar e atât de greu. Apoi, remarc la încheietura lui o brăţară de sfoară albă împletită.

— De unde ai asta? îl întreb, luând între degete împletitura aspră.

Thayer ridică din umeri şi-mi evită privirea.

— Mi-a făcut-o Maria.

— Maria? înţepenesc. E drăguţă?

— E doar o prietenă, spune Thayer, pe un ton aspru şi ţâfnos.

— Cefei de prietenă? insist eu. Unde-ai întâlnit-o?

Îi simt muşchii cum se încordează sub tricoul său cenuşiu.

— N-are importanţă. Dar ce mai face Garrett?

Rosteşte numele lui Garrett ca şi cum ar fifost lepros.

Îmi întorc capul, copleşită de vină. Într-un fel, îl iubesc pe Garrett. E un iubit minunat. Şi e aici, în Tucson, nu Dumnezeu ştie unde, ca Thayer. Dar e ceva inexplicabil care mă atrage la Thayer şi mă face să-mi doresc să fiu cu el, ca acum. E ca şi cum niciunul dintre motivele pentru a mă opri pe care mi le înşir în gând nu ar conta.

Thayer se apropie mai mult de mine.

— Când o să mă întorc, lucrurile dintre noi se vor schimba? întreabă pe un ton coborât.

Îşi pune palmele peste şoldurile mele, trăgându-mă spre el.

Trupurile noastre sunt atât de apropiate. Îmi concentrez privirea pe buza lui de jos, plină, dorindu-mi să ştiu ce să-i răspund. Când sunt cu el, tot ceea ce vreau este el. Dar nu pot să neg că o parte din ceea ce face ca relaţia noastră să funcţioneze se datorează faptului că o ţinem secretă.

— Aş vrea să fie aşa, dar nu ştiu, şoptesc. Mai e şi Laurel. Şi Dumnezeu ştie cum o să reacţioneze Madeline. E aşa de… complicat! Nu crezi?

Thayer se desprinde de mine, lovind cu piciorul într-o creangă căzută pe jos.

— Tu eşti cea care-mi tot cere să mă întorc.

Şi-a reluat tonul rece şi distant.

— Thayer! protestez eu. Îţi mai aduci aminte de chestia cu hai să nu ne certăm?

Dar el nu mă priveşte. Murmură ceva în şoaptă. Dintr-odată, piciorul îi saltă în sus. Se aude un pocnet atunci când loveşte cu vârful piciorului unul dintre bolovanii mari din luminiş.

— Ai de gând să-ţi frângi toate oasele? ţip eu.

Thayer nu răspunde. Fac un pas spre el şi-i pun pe umăr o mână pe care o doresc alinătoare.

— Thayer, ascultă-mă! Te vreau aici. Mi-e un dor nebun ilc line. Dar poate că acum nu e cel mai potrivit moment pentru noi să le spunem celorlalţi ce simţim.

Thayer se răsuceşte pe călcâie.

— Chiar aşa, Sutton? aruncă el. Păi, regret că relaţia noasta) este mai puţin importantă decât aparenţa pe care vrei s o păstrezi.

Îi caut mâna.

— Nu asta am vrut să spun. Spuneam doar că…

— De-ajuns! se răsteşte el, strângându-şi buzele. Poate că a fost o greşeală să revin. Am auzit destul.

Ochii i se întunecă şi-şi smulge mâna dintr-a mea. Fac o piruetă, desprinzându-mă de el, cu inima în gât. Nu l-am mai văzut niciodată pe Thayer aşa. În multe privinţe, îmi reaminteşte de tatăl său. Exploziv. Instabil. Labil.

În depărtare se aude ţârâitul greierilor. Şi scurgerea pietrişului peste marginea prăpastiei. Dintr-

odată, îmi dau seama cât de singură şi vulnerabilă sunt, aici, pe panta muntelui, cu un băiat care dispare în locuri misterioase despre care nu vrea să vorbească nimic. Cât de mult ştiu din ce a făcut Thayer în ultimul timp? Am auzit o mulţime de zvonuri despre el — mai ales despre belelele în care intrase aici, despre lucrurile periculoase pe care le făcuse. Dacă unele dintre ele erau reale?

După care îmi dau seama ce prostie e să mă tem. Sigur că Thayer n-o să-mi facă rău! Ceea ce e între noi e ceva special — nu m-ar răni niciodată. Îmi închid ochii şi-mi răsfir degetele, să simt aerul răcoros de munte. Dacă mă adun, poate că o să pot să-i explic ceea ce simt, de ce cred eu că nu e momentul potrivit ca Thayer şi cu mine să ieşim în public. Expir şi deschid ochii, dar Thayer a dispărut.

Mă uit în stânga şi-n dreapta, dar nu văd decât întunericul.

— Thayer! strig eu.

Se aude un scrâşnet la câţiva paşi de mine.

— Thayer! strig eu din nou.

Niciun răspuns.

— Ha, ha! Foarte nostim!

O umbră se strecoară printre copaci şi ceva aleargă cu iuţeală în depărtare. Frunzele foşnesc şi şoptesc. Simt un fior care-mi străbate trupul.

— Thayer?

Dintr-odată, tot ce vreau e să nu mai fiu pe muntele ăsta. Mă rotesc încă o dată, gata să cobor pe pantă spre maşina mea, dar o mână mă înhaţă cu putere de braţ. Sunt cuprinsă de groază. Îi simt răsuflarea pe gât. Dar înainte să pot să strig, înainte să mă întorc ca să văd cine este, amintirea se rupe la mijloc şi lasă loc unui ecran complet alb.

8
Şi acum?

Emma stătea singură în camera pentru interogatoriu, aşteptându-l pe Quinlan să se întoarcă. Respira adânc, încercând să-şi păstreze calmul. Importanţa celor descoperite o copleşi din nou. Thayer fusese în maşina lui Sutton în noaptea când aceasta murise. Sângele de pe maşină trebuie să-i aparţină lui Sutton. Aflase în sfârşit cum murise sora ei geamănă?

Nu puteam decât să mă întreb dacă aşa era. Amintirea care-mi fulgerase prin minte pâlpâia ca o reclamă de neon. Expresia agitată de pe chipul lui Thayer. Frica pe care-o simţisem pe potecă. Poliţiştii îmi găsiseră maşina pătată de sânge la Sabino Canyon, exact acolo unde Thayer şi cu mine pornisem în excursia de noapte. M-am gândit la înfruntarea aprinsă dintre noi. Apoi, mai fusese şi mâna aceea pe umărul meu, chiar înainte ca amintirea să dispară…

Emma încă nu-şi revenise total, când Quinlan se întoarse, încruntarea schimonosindu-i faţa. Cu o mişcare rapidă din mână, îi facu semn Emmei să se ridice.

— Renunţ. Dacă niciunul dintre voi nu catadicseşte să spună adevărul, îmi pierd timpul. Pleacă de-aici!

Deschise uşa cu gheata şi făcu un semn spre hol. Emma îl urmă indiferentă pe poliţist la recepţie. Luminile din încăperea din faţă erau strălucitoare, provocându-i o durere de cap. Emma ar fi vrut să-l întrebe pe Quinlan când va putea recupera maşina lui Sutton — sau dacă poliţiştii îi vor spune cui aparţine sângele de pe ea —, dar, înainte ca fata să spună ceva, Quinlan trânti hotărât şi zgomotos uşa sălii de aşteptare. Emma îl urmări prin ochiul de geam cum pornise agale de-a lungul coridorului, cu mâinile în buzunare şi cu cătuşele zornăindu-i la centură.

Bun! Deci era liberă să plece? înghiţind în sec, Emma străbătu sala şi trecu prin uşile de sticlă, ieşind în parcare.

Trecuse o oră de când intrase în secţia de poliţie. Soarele. Islânţise, iar aerul devenise răcoros.

Emma îşi încrucişă braţele peste cămăşuţă, încercând să se încălzească, deşi se îndoia că şi cel mai călduros pulover ar fi fost capabil să îndepărteze frigul care-i intrase în oase după ce-l văzuse pe Thayer.

Scoase iphone-ul lui Sutton şi-i scrise un mesaj lui l lhan. Poţi SĂ vII SĂ MĂ iei? Tasta rapid, rugându-se ca el s-o li dus deja pe mama lui la doctor.

Din fericire, răspunsul nu întârzie să vină. Unde eşti? întreba Ethan.

LA secţia de poliţie, îi răspunse Emma.

Asta îl făcu mai atent — răspunsul lui Ethan veni aproape instantaneu, cum? vin imediat!

Emma se lăsă pe spate şi aşteptă. Două maşini alb cu in Km ieşiră din parcare cu sirenele pornite. O uşă a secţiei se deschise şi doi poliţişti dădură buzna afară la o pauză de ţigară. 0 priviră suspicioşi, probabil recunoscând-o. Unul dintre ei spuse ceva celuilalt, ceva ce aducea foarte mult cu Thayer.

Fata se gândi la expresia dură a lui Thayer din camera de interogatoriu. Când Quinlan îi ceruse să se explice, nu scosese un cuvinţel. Oare pentru că era vinovat de ceva îngrozitor? Oare el o ucisese pe Sutton? Oare se întorsese în Tucson pe 31 august cu acest scop? Sau venise ca să fie cu ea… şi-şi pierduse controlul? Poate că avuseseră o înfruntare. Poate că Sutton spusese ceva ca să-l rănească. Poate că Thayer înhăţase cheile de la maşina lui Sutton şi o călcase pe fată, după care ascunsese maşina în Sabino Canyon. Dar unde pusese trupul lui Sutton? Quinlan ar fi spus ceva dacă l-ar fi găsit în maşină.

Cu fiecare fibră a non-existenţei mele îmi doream ca nu Thayer să fi fost ucigaşul meu. Din scurta amintire pe care-am avut-o, îmi dădeam seama că Thayer şi cu mine împărţeam ceva foarte, foarte special. Nu eram genul de fată care să ceară unui băiat să rămână — sau care să devină geloasă atunci când o altă fată îi împleteşte o brăţară stupidă. Dacă Thayer plănuise să mă ucidă, fusesem luată prin surprindere. Îl iubisem, profund şi sincer.

Dar apoi mi-am adus aminte de ceva: în amintirea mea, atunci când Thayer fugise de la autobuz spre maşina mea, alergarea îi fusese fermă şi graţioasă. Nu văzusem nicio urmă de şchiopătat. Orice s-o fi întâmplat cu piciorul lui, s-a întâmplat după aceea. Poate că se rănise fugind de poliţişti. Sau atunci când târâse un trup într-o ascunzătoare adâncă şi întunecoasă.

Honda sângerie şi rablagită a lui Ethan trase în faţa secţiei de poliţie şi-şi opri huruitul. Emma alergă spre el, smucind de portieră şi lăsându-se să cadă pe scaunul de piele. La radio era o melodie cântată de Ramones. În maşină mirosea vag a ţigări, deşi Emma nu credea că Ethan fuma. Se întoarse cu faţa spre el, privindu-i ochii albastru-deschis şi pielea netedă, bronzată, de pe pomeţii înalţi ai obrajilor.

— Nu cred c-am fost vreodată mai fericită să te văd, vorbi ea precipitat.

Ethan o prinse de mâini.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Hai să plecăm de-aici.

Emma îşi puse centura de siguranţă şi-şi înfundă spatele in tapiţeria uzată.

Ethan ieşi din parcare, iar Emma prinse să-i relateze vizita ei la secţia de poliţie.

— Ilustrata şi biletul de autobuz dovedesc că el a fost cu Sutton în maşina ei în noaptea când a fost omorâtă, concluzionă ea. Am luat o hotărâre. Trebuie neapărat să vorbesc cu Thayer între patru ochi şi să aflu ce s-a întâmplat. Numai •ullet ullet işa o să dau de capătul afacerii ăsteia.

Ethan opri la un semafor şi apoi o luă pe un drum lateral. Pe margine, două puştoaice călăreau nişte cai Appaloosa.

Şeile ornamentate erau marcate cu fâşii fosforescente, iar Ethan se duse mai spre stânga ca să le facă mai mult loc.

— Ai înnebunit? o întrebă el. Te dai pe mâna ucigaşului lui Sutton?

Emma ridică neputincioasă din umeri.

— E cea mai bună cale ca să obţin nişte răspunsuri. N-o să-i spun că l-am descoperit. 0 să mă port ca şi cum aş fi Sutton, prefăcându-mă că nu ştiu că în spatele acestor lucruri este el.

— Tu te auzi ce spui? Ethan lovi cu putere volanul. N-are nicio noimă. E mult prea primejdios. Nu

ştii cu cine ai de-a face. Thayer este un intrigant — poate întoarce lucrurile cu aceeaşi abilitate cu care o făcea Sutton. Te poate da pe mâna poliţiei. Şi ştii ce s-ar întâmpla atunci, spuse Ethan, şi vocea îi era alarmată. Ai trăit viaţa lui Sutton — toţi vor crede că tu ai ucis-o ca să-i poţi fura identitatea.

— Dar Thayer a avut şansa s-o facă astăzi, şi n-a făcut-o, îi reaminti Emma.

— Poate să facă mult mai mult rău decât atât, replică Ethan, trecându-şi mâna prin părul negru ca pana corbului. Dacă va ieşi vreodată, ar putea să te facă să suferi.

Emma privi pe geam la lămpile stradale care iluminau drumul pustiu. Nu voia să se gândească la posibilitatea asta. Spera ca Thayer să fie închis pentru totdeauna. Şi nu-i plăcea tonul lui Ethan. Poate că doar căuta s-o protejeze, dar fiind nevoită să trăiască treisprezece ani fără nimeni care s-o apere, i se părea ciudat de nesuferit ca să-i spună cineva ce putea şi ce nu putea să facă — mai ales un iubit, care se presupunea că e de partea ei.

— Tu nu-l ştii pe Thayer, insistă Ethan. Are un temperament impulsiv, la fel ca şi taică-său.

Emma îi aruncă o privire.

— Ai impresia că nu mă pot descurca cu impulsivii? Eu nu sunt Sutton, Ethan. Nu am crescut într-un glob de sticlă amăgitor. Am fost un copil dat în plasament. S-a ţipat la mine toată viaţa. Am fost abandonată de mama mea adevărată. Sunt mai rezistentă decât crezi tu.

— Nu trebuie să te superi, protestă Ethan.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce nu mă susţii în toate astea. Credeam că vrei să-l găsesc pe ucigaşul lui Sutton la lei de mult cât vreau şi eu.

— Nu vreau să păţeşti ceva, spuse Ethan, cu o expresie aspră pe chip.

— Ah, te rog, scuteşte-mă de sfaturile astea părinteşti! •ullet ullet. Puse Emma încruntată.

Ethan scoase un mic pufnet neîncrezător. 0 vreme rămaseră tăcuţi, străbătând străzile întunecate, pe lângă clădiri cu apartamente şi pajişti cu pietriş. Pe marginea drumului, un băiat se balansa pe o bicicletă cu ochi de pisică la spate.

Vreau doar să fii în siguranţă, spuse în cele din urmă Ethan. Nu te mai duce deocamdată să-l vizitezi… o faci pentru mine? Poate că mai există şi altă cale să aflăm ce s-a iiilâmplat în noaptea aia. O cale pe care să găseşti o dovadă solidă cu care să mergi la poliţie.

Emma oftă. Ethan avea dreptate în legătură cu riscurile pe care le implicau vizitele la arest. Şi trebuia să admită că gândul de a-l înfrunta din nou pe Thayer o îngrozea.

— Bine. 0 las mai moale câteva zile. Dar dacă nu facem niciun progres, nu mai am de ales, trebuie să vorbesc cu Thayer.

Poate că Emma şovăia, dar eu, una, de-abia aşteptam să aflu ce avea el de spus.

9
Fascinată de stele

— Sutton? strigă doamna Mercer, când Emma intră în casa familiei Mercer după ce Ethan o adusese cu maşina. Ai lipsit la masa de prânz!

— Ah, da, am avut de rezolvat nişte chestii după meciul de tenis, strigă Emma evaziv în vreme ce urca scările.

Auzi paşii doamnei Mercer în hol.

— Îţi las o farfurie în încălzitor, bine?

— Bine, spuse Emma, refugiindu-se în odaia lui Sutton ca o evadată.

Nu că ar fi ştiut ce era ăla un încălzitor. Dar nu ţinea să aibă o conversaţie cu doamna Mercer în momentul ăsta. Dacă ar fi surprins expresia speriată, chinuită de pe chipul Emmei, şi-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva.

Închise uşa de la dormitorul lui Sutton şi privi în jur, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

Calmează-te, itima, îşi spuse ea, prea încordată ca să compună un titlu de ziar pentru ceea ce se petrecea acum. Ceea ce trebuia ea să facă era să afle mai multe despre Thayer şi despre relaţia lui cu Sutton. Fusese o prietenie strânsă? 0 întâlnire romantică de taină? De ce se întâlniseră în secret în noaptea când murise Sutton? Dacă Thayer sosise în Tucson în seara zilei de 31 august, atunci fie fusese ultima persoană care-o văzuse în viaţă, fie era chiar el criminalul. Dar unde se ascunsese până atunci? De ce se întorsese tocmai acum? Şi cum avea ea să afle răspunsurile la aceste întrebări fără să-l întrebe direct — sau dezvăluindu-i că nu era Sutton?

Emma ar fi vrut să găsească indicii în odaia lui Sutton, dar deja cercetase locul de mai multe ori de când venise aici. Găsise informaţii despre Jocul Minciunii, inclusiv despre farsele pe care Sutton şi celelalte le făcuseră şi despre cei căzuţi în cursă. Scotocise în pagina de Facebook a lui Sutton şi în e-mailuri. Citise chiar şi jurnalul lui Sutton — nu că i-ar fi spus cine ştie ce, majoritatea paginilor conţineau doar aluzii vagi şi glume pe care le înţelegea doar grupul ei. Dovezi noi n-aveau să apară doar pentru că le dorea ea.

Dacă ar fi fost aşa! Aş fi vrut să-mi pot proiecta gândurile în mintea Emmei şi s-o fac să înţeleagă că fusesem îndrăgostită de Thayer şi că fusesem împreună într-o excursie în noaptea în care am murit. Comunicarea într-o singură direcţie era o deficienţă serioasă în chestia asta cu muritul.

Emma deschise laptopul Macbook Air al lui Sutton şi intră pe site-ul Ogarului Cenuşiu, verificând din nou orele de plecare şi de sosire ale autobuzului în Seattle şi Tucson. Era o călătorie lungă, dura o zi, iar şoferul se schimba la jumătatea drumului, în Sacramento.

Formă numărul de la relaţii cu clienţii aflat pe site şi aşteptă aproape zece minute, ascultând o versiune instrumentală a unui cântec al lui Britney Spears. În cele din urmă, răspunse o femeie cu voce plăcută şi cu accent sudic. Emma îşi drese vocea, îşi stăpâni emoţia şi prinse să vorbească.

— Sper să mă puteţi ajuta, spuse Emma, încercând să pară agitată. Fratele meu a fugit de acasă şi am motive să cred că a luat unul dintre autobuzele dumneavoastră din Tucson. Aţi putea să-mi spuneţi dacă a cumpărat un bilet? Trebuie să fi fost pe la începutul lui septembrie.

Nu putea să creadă că povestea asta plecase din gura ei. Nu o repetase înainte şi rămase mirată de cât de natural suna. Îşi aminti de un vechi truc la care Becky făcea apel în numeroase rânduri: ofta când voia să obţină ceva. Odată, pc când erau la IHOP1 şi li se adusese o notă de plată pe care nu puteau s-o achite, Becky îi turnase chelneriţei o poveste tristă, lungă şi elaborată, despre cum trântorul de bărbat al fi îi golise probabil portofelul fără s-o anunţe. Emma stătea lângă ea, la masă, cu gura căscată la mama ei, dar de câte ori voia s-o corecteze pe Becky, maică-sa îi trăgea un şut puternic pe sub masă.

Femeia de la celălalt capăt al firului tuşi.

Păi, nu prea am voie să fac asta, scumpo! îmi cer iertare că vă rog asta, spuse Emma, dând drumul unui oftat zgomotos. Doar că sunt foarte, foarte dispe- 1.11,1. Fratele meu şi cu mine eram foarte apropiaţi. Sunt distrusă de când a plecat şi mi-e frică să nu fie în pericol.

' Lanţ de restaurante specializat în servirea micului dejun.

Femeia ezită un moment, iar Emma ştiu că o convinsese, în cele din urmă, femeia suspină.

— Cum îl cheamă pe fratele tău?

Punct marcat! Emma îşi reprimă un zâmbet.

— Thayer. Thayer Vega.

Auzi mai multe clicuri la celălalt capăt al firului.

— Don'şoară, văd un Thayer Vega în autobuzul de la Seattle la Tucson care a plecat la nouă dimineaţa, pe 30 august, dar asta este singura intrare din sistem cu numele lui.

Emma mută receptorul la cealaltă ureche, simţindu-se dezumflată.

— Sunteţi sigură? Poate că a coborât în alt oraş! Poate Phoenix? Flagstaff?

— Orice e posibil, răspunse femeia. Eu am numele lui doar pentru că a cumpărat călătoria on-line. Putea plăti în numerar la orice altă staţie, nu ţinem o evidenţă.

Emma se agăţă de informaţia asta.

— Se poate afla de unde a cumpărat biletul ăla on-line? Poate o adresă de IP?

Urmă o pauză lungă.

— Nu, nu am căderea s-o fac. Oricum, ţi-am spus mai mult decât aveam voie…

Dându-şi seama că obţinuse tot ce se putea, Emma îi mulţumi femeii şi închise. Rahat. Ştia că, sunând la Ogarul Cenuşiu, avea şanse minime să descopere ceva — fusese norocoasă că obţinuse până şi informaţia asta.

Închise laptopul şi-şi plimbă mâinile pe suprafaţa lui lucioasă şi strălucitoare. Deodată, cei patru pereţi părură să se prăbuşească peste ea. Punând computerul înapoi pe biroul lui Sutton, îşi trase papucii de balet ai lui Sutton şi coborî scările.

Afară se înserase, iar casa era răcoroasă, întunecată şi tăcută. Emma nu ştia unde plecaseră cei din familie — era prea devreme să meargă la culcare. Coborî în holul pustiu, în care paşii ei răsunau pe podeaua de gresie, şi intră în bucătărie. Mirosul picant de cartofi prăjiţi şi came la grătar umplea aerul. Cuptorul era încă aprins şi Emma putea vedea o farfurie care-o aştepta într-un compartiment mai de jos. Nu putea să nu se simtă mişcată. Nicio mamă adoptivă nu-i lăsase vreodată o farfurie cu mâncare. De cele mai multe ori trebuia să se descurce de una singură.

Dar acum nu-i era foame. Emma străbătu bucătăria şi ieşi pe terasa cu ţiglă roşie din spatele casei. Aici noaptea era răcoroasă şi, după arşiţa zilei, era ca şi cum ar fi plonjat într-o piscină după o baie fierbinte. Trase un şezlong în cel mai întunecat colţ al pajiştii şi se întinse pe el. Întotdeauna gândea cel mai bine afară.

Cerul albastru al nopţii era însufleţit de stele. Străluceau asemenea luminiţelor de Crăciun, scânteietoare şi limpezi. Trecuseră secole de când Emma nu mai stătuse să privească cerul. Una din ultimele dăţi când o făcuse fusese în noaptea rând descoperise on-line ciudatul clip cu strangularea lui Nulton, atunci când locuia în Vegas. Cerceta bolta, alegân- (Iu-şi stelele preferate, cele pe care le botezase Steaua Mamă, Steaua Tată şi Steaua Emma, puţin după ce Becky o abandonase, agăţându-se de speranţa că, într-o zi, familia ei se va reuni pe Pământ, aşa cum o făcea pe cer. Ştia atât de puţin despre cât de dramatic avea să se schimbe viaţa ei, la puţin timp după asta. Cum avea să găsească un membru al familiei, o soră, ceva ce-şi dorise mai mult ca orice pe lume. În mod indirect, căpătase şi ea o familie. Ba chiar şi un iubit. Dar nu aşa cum îşi dorise să le capete.

— Ce faci aici?

Emma tresări şi se întoarse. Doamna Mercer închise uşa de sticlă în urma ei şi veni lângă Emma, în curte. Era desculţă, iar părul negru ca pana corbului îi cădea pe umeri. Îşi trăsese o eşarfă de caşmir purpurie în jurul gâtului subţire şi lung.

Emma se ridică în capul oaselor.

— Mă uitam la stele.

Doamna Mercer zâmbi.

— Asta-ţi plăcea cel mai mult când erai mică. Îţi aminteşti cum obişnuiai să botezi stelele? Spuneai că nu e corect că alţi oameni le-au dat deja nume doar pentru că au avut şansa să se nască cu mii de ani înainte să te naşti tu.

— Am dat nume stelelor? spuse Emma, ridicându-se uimită. Cum le spuneam?

— Nu prea original. Cred că erau Steaua Mamă, Steaua Tată, Steaua Laurel, Steaua Sutton. Şi Constelaţia E, de la păpuşa ta preferată. Doamna Mercer arătă spre un mănunchi de stele aflat la vest. Cred că e vorba chiar de grupul ăla de stele. Vezi? Formează un E! îţi plăcea asta.

Emma privi cerul uluită. Era limpede că şase stele formau litera mare E.

Simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Era grupul de stele ales şi de ea. Ştia că Sutton avea o păpuşă veche căreia îi spunea E — poate că de la Emma —, dar era cu totul neobişnuit că Sutton se fixase exact pe aceleaşi stele, ba că le mai dăduse şi nume. Să fi fost o legătură cosmică între gemene? Ştia Sutton de prezenţa Emmei, şi viceversa, undeva înlăun- Irul ei?

Părea că e a milioana oară când Emma se întreba care ar fi fost viaţa ei dacă ea şi Sutton n-ar fi fost despărţite. Ar fi fost prietene? S-ar fi ajutat una pe alta să treacă peste stările maniacale ale lui Becky? Ar fi fost date în plasament împreună, sau separat?

Nu puteam decât să mă întreb şi eu. Dacă aş fi crescut cu Emma, cu o geamănă care să-mi ţină spatele, aş mai fi lost vie?

Doamna Mercer se scufundă în celălalt şezlong şi-şi puse mâinile sub cap.

— Pot să te întreb ceva fără să sari în sus?

Emma se crispă. Nu prea era dispusă să răspundă la întrebări directe. Primise destule din partea lui Quinlan.

— Păi, cred că da.

— Ce se întâmplă între tine şi sora ta? spuse doamna Mercer, adâncindu-se şi mai mult în şezlong. De la… întâmplarea din seara de vineri, lucrurile s-au înrăutăţit mai mult decât de obicei între voi două.

Emma îşi coborî privirea din ceruri pe unghiile sale.

— Şi eu aş vrea să ştiu, spuse cu un glas trist.

— Săptămâna trecută păreaţi că vă înţelegeţi de minune, spuse încet doamna Mercer. Aţi fost împreună la bal, vorbeaţi la masă, nu vă mai certaţi ca mai mereu de la lucruri prosteşti. Îşi drese vocea. Mi se pare mie, sau lucrurile s-au schimbat după ce a apărut Thayer în dormitorul tău?

Emma îşi simţi pielea de găină doar la auzul numelui lui Thayer.

— S-ar putea, admise ea. Cred că… într-un fel e mânioasă. Dar nu eu i-am cerut lui Thayer să vină în noaptea aia.

Doamna Mercer îşi prinse cu dinţii, gânditoare, buza de jos.

— Ştii, Sutton, Laurel te iubeşte, dar tu nu eşti cea mai comodă soră.

— Ce vrei să spui? întrebă Emma, încrucişându-şi picioarele şi întorcându-se spre doamna Mercer.

O rafală de vânt îi ciufuli părul şi-i înţepă nasul.

Chiar, am gândit eu indignată, ce ai vrut să spui, mamă?

— Păi, eşti frumoasă, inteligentă şi se pare că te descurci de minune. Prietene, iubiţi, tenis… Doamna Mercer se aplecă în faţă şi-i aranjă Emmei o şuviţă de păr pe după ureche. Poate că Thayer a fost cel mai bun prieten al lui Laurel, dar nimeni nu putea să facă abstracţie de felul în care te privea.

Emma simţi un nod în gât. Ştia doamna Mercer despre relaţia dintre Sutton şi Thayer?

— Şi… cum mă privea?

Doamna Mercer o studie pe Emma pentru o secundă, cu o expresie impenetrabilă.

— Ca şi cum ar fi făcut orice să fie cu tine.

Emma aşteptă, dar doamna Mercer nu continuă. Şi-ar fi dorit să spună ceva concret. Dar n-o putea întreba: Hei, apropo, m-am întâlnit vreodată în taină cu Thayer? Şi crezi că e posibil să-şi fi pierdut cumpătul şi să mă fi ucis?

Un zâmbet nostalgic se ivi în colţul gurii doamnei Mercer.

— Ştii, şi tatăl tău se uita aşa la mine.

— Maaaamă, slăbeşte-mă! se strâmbă Emma, ştiind că asta ar fi fost reacţia lui Sutton.

Dar în taină îi făcea plăcere că doamna Mercer îi vorbea despre curtea făcută de soţul ei. Era frumos să audă de doi adulţi îndrăgostiţi, doi părinţi care îşi doriseră copii şi făceau totul să le ofere viaţa cea mai bună. Asemenea oameni nu existaseră în viaţa ei de până atunci.

— Ce-i? zise doamna Mercer, ducându-şi cu inocenţă o mână la piept. Eram şi noi tineri ca voi. Cu mulţi, mulţi ani în urmă.

Emma privi ridurile din jurul ochilor doamnei Mercer şi părul ei recent încărunţit. Aflase că părinţii lui Sutton o adoptaseră abia spre patruzeci de ani, după ce fuseseră căsătoriţi aproape douăzeci. Era o deosebire totală faţă de Ik-cky, care se lăuda Emmei că era „o mamă tânără super”, mai în vârstă doar cu şaptesprezece ani decât Emma. Dar întotdeauna părea mai degrabă sora mai mare şi capricioasă a Emmei.

— Eşti bucuroasă că ai aşteptat aşa de mult să ai copii? mgăimă Emma înainte să se poată opri.

Peste chipul doamnei Mercer trecu o umbră. În apropiere, o ciocănitoare scormonea într-un pom. Pe stradă porni motorul unei maşini. Un nor acoperi luna, făcând noaptea şi mai întunecată. În cele din urmă, ea respiră adânc.

— Păi, nu ştiu dacă bucuroasă este cuvântul potrivit. Dar mulţumesc în fiecare zi că vă avem pe tine şi pe Laurel în viaţa noastră. Nu ştiu ce m-aş face dacă s-ar întâmpla ceva cu vreuna dintre voi.

Emma se foi stânjenită, sentimentul de vinovăţie strângând-o ca într-o menghină. Existau momente ca acesta în care regreta că e nevoită să păstreze un secret faţă de familia Mercer — şi încă unul marel Fiica lor fusese ucisă şi flecare zi care trecea era o ocazie pierdută pentru găsirea criminalului. Când Emma călătorea cu autobuzul de Tucson, nerăbdătoare s-o întâlnească pe Sutton, ducea cu ea o mică torţă a speranţei, anume că poate, poate familia de adopţie a lui Sutton o va primi şi pe ea, facând-o să trăiască anii de liceu alături de ei. Ironia sorţii a fost ca dorinţa ei să se împlinească. Ce vor face însă cu ea atunci când vor afla adevărul? 0 vor alunga, fireşte. Poate că o vor trimite şi la închisoare.

Voia din adâncul inimii să-i destăinuiască totul doamnei Mercer. Să-i spună că ceva rău deja se petrecuse cu una dintre fiicele ei. Dar ştia că nu e posibil. Ethan avea dreptate. Nu putea să spună nimănui cine era ea. Nu încă.

Uşa se deschise din nou şi o a doua siluetă ieşi pe verandă. Părul blond şi cârlionţat al lui Laurel era luminat din spate de lămpile de pe acoperiş.

— Ce faceţi voi aici?

— Ne uităm la stele, spuse veselă doamna Mercer. Vino şi tu!

Pentru o secundă, Laurel şovăi, apoi păşi prin iarbă spre ele. Doamna Mercer o înghionti cu cotul pe Emma ca şi cum ar fi vrut să-i zică: Uite! E şansa ta să pui lucrurile în ordine! Laurel se aşeză lângă mama ei, cu privirea plecată. Doamna Mercer se aplecă şi prinse să-i împletească părul.

— Vă uitaţi la stele? spuse Laurel cu o voce neîncrezătoare.

— Mda, ciripi doamna Mercer. Şi-i spuneam lui Sutton cât de mult vă iubesc pe amândouă. Şi cât de mult îmi doresc să vă înţelegeţi.

Deşi afară se lăsase întunericul, Emma era sigură că I.aurel îşi luase o expresie ursuză.

Fără să se sinchisească, doamna Mercer îşi drese glasul.

— Ce bine e să fim toate trei împreună, nu?

— Mda, murmură Laurel fără convingere, evitând să privească spre Emma.

— Poate că voi două aţi putea chiar să vă împăcaţi, insistă doamna Mercer.

Umerii lui Laurel se înţepeniră vizibil. După o clipă, se ndică în picioare şi-şi cuprinse trupul cu braţele.

— Tocmai mi-am amintit că am de făcut nişte teme, bâigui ea, alergând spre uşă.

Ca şi cum n-ar fi putut să se îndepărteze de Emma îndeajuns de repede.

Se auzi uşa trântită. Doamna Mercer păru deprimată, ca şi cum chiar ar fi crezut că strădaniile ei aveau să fie încununate de succes. Emma oftă şi-şi ridică din nou privirea spre constelaţia ei. Alese două dintre cele mai strălucitoare stele de lângă Steaua Mamă, Steaua Tată şi Steaua Emma şi le denumi Steaua Laurel şi Steaua Sutton, sperând că apropierea lor de pe boltă ar putea influenţa relaţia dintre ea şi Laurel pe Pământ.

Dar după expresia de dezgust şi de ură de pe chipul lui Laurel, simţeam că trebuia mult mai mult de-atât. Iar Emma ar fi trebuit să cunoască adevărul despre stele — deşi păreau atât de apropiate acolo, în cosmos, erau la milioane de ani-lumină unele de altele.

10
O să te prind!

A doua zi, clopoţelul sună, iar Emma, cu manualul de engleză sub braţ, se alătură şuvoiului de elevi din coridor. De cum dădu colţul în aripa dedicată artelor, auzi şoaptele şi simţi privirile aţintite asupra ei.

— Ea şi Thayer…

— Ştii că ea l-a respins?
— Audierea lui e peste o lună. Crezi c-o să putrezească în inchisoare până atunci?
O baschetbalistă cu şuviţe decolorate şi nasul cârn îi aruncă Emmei o privire încărcată de curiozitate, după care se înclină spre un băiat cu dreaduri. Amândoi începură să chicotească. Emma se crispă şi continuă să-şi ţină capul în sus. Avea o experienţă bogată în materie de priviri ciudate aruncate de puştii de la multele şcoli prin care trecuse. De lapt, chiar compusese o listă cu riposte răutăcioase pe care le ar fi putut arunca în trecere dacă cineva ar fi comentat despre hainele ei ieftine sau că era un copil dat în plasament. Scrisese lista într-un carneţel de buzunar Moleskine pe care îl lua cu ea peste tot, aşa cum turiştii iau cu ei un ghid de conversaţie în limba engleză. Dar niciodată nu avusese curajul să folosească vreuna dintre replici, aşa cum, probabil, ar fi făcut Sutton.
Deodată, ceva aflat în celălalt capăt al coridorului îi atrase atenţia. În dreptul uşilor fusese pusă o masă lungă, iar în faţa ei se aliniaseră mai mulţi elevi care semnau ceva. Când mulţimea se mai rări, Emma le văzu pe Laurel şi pe Madeline aşezate pe scaune, amândouă în tricouri negre, cu litere albe imprimate pe piept. Emma miji ochii, nevenindu-i să creadă. Pe tricouri era scris eliberaţi-l pe thayer.
Curiozitatea învinse prudenţa şi Emma se apropie de masă.
— Ah, bună, Sutton! spuse Madeline cu o voce mieroasă. Suntem gata să mergem la masă într-o secundă.
— Ce-i asta? întrebă Emma, arătând spre un clipboard pe care semnau toţi puştii.
— Nimic, spuse Laurel, luând clipboardul de la un băiat îmbrăcat într-o geacă de baseball care tocmai semnase şi acoperindu-l cu mâna. N-ai fi interesată.
— Ar trebui să fie, şopti Madeline. Din cauza ei are necazuri.
Madeline împinse clipboardul spre Emma, petiţie pentru eliberarea lui thayer vega, scria în partea de sus. 0 mulţime de semnături ale elevilor se scurgeau în jos pe pagină. Mai exista şi un borcan cu o etichetă fond de cauţiune, plin cu bancnote de unu, cinci şi zece dolari, şi chiar una de douăzeci.
— Vrei să contribui şi tu, Sutton? zise Madeline cu o voce apăsată şi ascuţită. Cincisprezece mii e o sumă uriaşă şi fiecare dolar ne-ar fi de folos. Thayer nu rezistă să zacă o lună în închisoare. Trebuie să-l scoatem cât mai curând.
Emma îşi trecu limba peste dinţi. Singurul lucru care-o făcea să-şi păstreze capul pe umeri era faptul că Thayer avea să stea în închisoare până la audiere. Dar nu prea putea să le spună asta lui Laurel şi lui Madeline. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar înfăţişa mâine cu un tricou pe care să scrie thayer ar putea fi asasinul surorii mele gemene pierdute CU MULT TIMP ÎN URMĂ.
Îşi ridică ochii ca să-i surprindă privirea lui Laurel. Se gândi la vorbele doamnei Mercer — că Sutton era o soră greu de suportat de către Laurel. Emma ar fi vrut să ştie de ce întoarcerea lui Thayer o înfuriase atât de tare pe Laurel. Pentru că Thayer apăruse în dormitorul lui Sutton şi nu în cel al lui Laurel? Să fi fost Laurel geloasă din pricina asta, sau ştia că între Thayer şi Sutton fusese o poveste de dragoste? Sau poate credea că Sutton i-l furase.
Dar poate că Laurel era furioasă din cu totul şi cu totul altă pricină — ceva ce Emma şi cu mine nu puteam nici măcar să încercăm să ne imaginăm.
Din fericire, Emma a fost scutită să găsească o scuză pentru a nu semna petiţia de către Charlotte, care-şi trecu braţul pr după umerii ei.
— Hai, fetelor! Chiar şi activiştii trebuie să mănânce, rosti i-a tare, făcându-le semne lui Laurel şi lui Madi. Am pus mâna pe masa noastră preferată.
Ridicând din umeri, Laurel şi Madeline strecurară listele şi bannerele înapoi în genţile lor şi se ridicară. Fără un cuvânt, Charlotte le conduse la o masă de lemn aflată în curtea mare din afara cantinei. În jurul lor se găseau tufişuri cu flori de deşert. Colibri roiau în jurul tăvilor cu mâncare în formă de margaretă răspândite prin preajmă. La o masă aflată alături de a lor, un grup de fete în uniforme de fanfară chicoteau la o poză de pe un ipad. Câţiva tontălăi din clasele mai mici aruncau unii-n alţii cu ambalajele de la paie. 0 ceată de fete ultraslabe stăteau pe un zid de stuc, îngurgitând minuscule îmbucături de iaurt grecesc.

Un hohot de râs sparse încordarea şi, întorcându-se, Emma le văzu apropiindu-se pe Gemenele Twitter. Gabby purta pantaloni strâmţi pescăreşti, bordaţi cu panglică de mătase, şi pe cap o bentiţă la culoare. Între nasturii perlaţi ai bluzei cu guler verde-deschis se legăna o bucăţică de coral de culoarea piersicii prinsă pe un lanţ fin. Pe de altă parte, Lili arăta ca şi cum ar fi scotocit în dulapul lui Courtney Love, purtând o fustă mini de tartan prinsă în 'jde mii de ace de siguranţă, colanţi negri rupţi şi o bluză neagră care-i lăsa umerii dezgoliţi, descoperind mai mult decât ar fi făcut-o un decolteu.

— Bună, doamnelor, spuse Gabby, învârtind pe degetul arătător o şuviţă lungă de păr blond.

— Salut, răspunse sec Madeline.

— Nu fiţi aşa bucuroase că ne vedeţi, ricănă Lili.

Laurel îşi dădu ochii peste cap şi înmuie o bucată de sushi în sosul de soia.

Gemenele Twitter se trântiră pe scaune şi-şi deschiseră casoletele cu mâncare. Ambele aduseseră iaurt organic de căpşune şi câte o banană.

— Aşadar, fetelor, spuse Lili, decojind banana, acum că suntem membre ale — privi înjur şi-şi cobori vocea — Jocului Minciunii, pentru cine pregătim următoarea farsă?

Ochii ei albaştri scânteiau de emoţie.

Madeline dădu dintr-un umăr. Îşi plimbă dosul palmei peste petele de roşeaţă ca de piersică ce-i pătau pielea de porţelan.

— Nu-mi pasă, spuse ea, aruncând o privire indiferentă peste capul Emmei.

Dar Laurel se lumină la faţă.

— De fapt, am o idee. Îşi aruncă în jur o privire conspirativă şi spuse pe un ton jos: Ce spuneţi de el?

Şi arătă spre cineva aflat chiar în spatele Emmei. Se rotiră toate, urmărindu-i privirea. Când Emma văzu despre cine era vorba, inima îi tresări. Aflat ceva mai departe, în faţa lor, Ethan stătea cu picioarele ridicate pe zidul de cărămidă şi cu o carte în mâini.

— Ethan Landiy? întrebă Gabby, cu o notă de surprindere în glas.

— De ce nu? făcu Laurel.

Ridică ochii şi întâlni privirea Emmei. Emma simţi cum îi urcă roşeaţa în obraji. Recunoscuse că-l plăcea pe Ethan atunci când cumpăraseră haine pentru bal, săptămâna trecută. Iar Laurel îi văzuse îmbrăţişându-se la terenurile de tenis. Era un vădit „ţi-o fac eu”, probabil drept răzbunare că Thayer se arătase în dormitorul lui Sutton.

Charlotte îşi strâmbă gura, arătând prea puţin convinsă.

— Ethan? Nu am repeta?

— Chiar, am spus că nu repetăm nimic, Laur, îi reaminti Madeline.

Emma aproape că se înecă cu sandvişul de curcan pe care-l scosese din pachetul lui Sutton. Ce însemna asta? îi mai făcuseră o farsă lui Ethan? îşi aminti de clipurile cu Jocul Minciunii văzute pe computerul lui Laurel. În niciunul nu apărea Ethan. Când se întâmplase asta? De ce nu-i spusese Ethan nimic?

— Cred că, tehnic vorbind, e o repetare, consimţi Laurel, bătându-şi gânditoare buza. Dar nu i-am plătit niciodată pentru că ne-a stricat farsa pe care ţi-o pregătisem ţie, Sutton.

Se referea la seara când Ethan dăduse peste Charlotte, Madeline şi Laurel care-o legaseră pe Sutton la ochi, filmând o falsă strangulare, acelaşi filmuleţ postat pe internet şi care-o convinsese în primul rând pe Emma s-o caute pe Sutton. Ethan crezuse că lui Sutton i se întâmpla ceva groaznic şi intervenise să le oprească. Dar îi spusese Emmei că Sutton râsese, pretinzând că nu se petrecuse nimic.

— Şi o să ne asigurăm că farsa e cu totul alta.

Madeline îşi aruncă în gură o boabă de strugure.

— Ştii, Ethan este o ţintă tare bună. E atât de sensibil şi emo. S-ar putea să plângă sau ceva în genul ăsta.

— U-hu! făcu Lili, postând ceva pe Twitter cu degete iuţi.

— Cred că e nevoie de o şedinţă de stabilire a planului, spuse Madeline. Mâine, la mine?

Emma înghiţi în sec. Simţea că lucrurile se precipitau, scăpând de sub control.

— N-ar trebui să-i dăm pace lui Ethan? bâigui ea, cu voce şovăielnică.

— De ce, Sutton? o întrebă Laurel, vădit satisfăcută. Să aibă cineva un secret despre care nu ştim noi?

Emma îşi plimbă privirea în jurul mesei, la prietenele lui Sutton, simţindu-se iritată că Laurel o pusese într-o asemenea situaţie. Laurel era singura persoană căreia i se confesase în legătură cu Ethan — nu era sigură dacă celelalte fete ar fi înţeles. Să se întâlnească cu Ethan ar fi fost un lucru tare iu-Sutton, o alegere ciudată după popularul Garrett. Şi ce ar li putut să le spună? Nu era foarte sigură ce se întâmpla între ea şi Ethan. Nu păreau să fie iubit şi iubită… încă.

Emma îşi deschise cola dietetică, simţind stropii pe vârfurile degetelor.

— Nu ţin nimic secret, spuse ea domol, apelând la vocea cea mai arogantă a lui Sutton. Mai ales în legătură cu Ethan.

O durea inima doar pentru că rostise aceste cuvinte.

— Păi, atunci, nimic nu te împiedică să participi şi tu la farsa pe care o să i-o pregătim lui Ethan, spuse Laurel, pocnindu-şi cu zgomot palmele. Arătă cu degetul spre spatele •ullet ullet lii'pt al lui Ethan. Cred, fetelor, că Băiatul Emo e următorul pe listă!

11
Petrecere în patru

în seara aceea, acordurile hip-hop-ului pentru care Laurel făcuse o obsesie în ultimul timp răzbiră din dormitorul ei pe coridor, drept în urechile Emmei. Emma îşi apăsă tâmplele cu degetele arătătoare şi mijlocii. Ce n-ar fi dat pentru o după-amiază cu Alex, cea mai bună prietenă a ei din Henderson, ascultând formaţia Vampire Weekend sau pe oricare alta care să nu repete la nesfârşit „Baby, baby, baby”. Se întrebă dacă sora ei geamănă împărtăşea gusturile muzicale oribile ale lui Laurel.

În treacăt fie spus, gusturile mele muzicale fuseseră întotdeauna impecabile. Poate că n-aş putea bifa toate concertele nemaipomenite la care am fost — sunt convinsă că am fost la destule —, dar ori de câte ori auzeam la radio Adele, Mumford & Sons sau Lykke Li, ştiam că trebuie să se afle pe lista mea cu cele mai ascultate melodii. Versurile reveneau în fragmente obsedante, voci de sirenă din trecut.

— Nu pot să vin, Caleb, o auzi Emma pe Laurel strigând ca să acopere muzica. Ţi-am spus, diseară luăm cina în familie.

Suspinând, Emma se ridică şi se îndreptă spre dulapul lui Sutton, scotocind printr-un teanc de tricouri aşezate mai ordonat decât tricourile expuse la Gap. Sutton ţinea totul în ordine când venea vorba despre hainele ei. Emma alese din grămadă un tricou cu guler barcă de culoare turcoaz, şi-l Irase peste cap, apoi se decise asupra unei perechi de colanţi de denim negri şi unei perechi de balerini metalici potriviţi.

— Da, ştiu că e naşpa, vibră vocea lui Laurel prin perete. Şi nu vreau să merg. Cu cât petrec mai puţin timp cu ea, cu atât mai bine.

Emma bănui că ea era acea „ea” la care se referea Laurel. Când se întorsese acasă împreună cu Laurel de la antrenamentul de tenis, doamna Mercer le anunţase că familia avea mare nevoie să-şi reconsidere relaţiile — cu alte cuvinte, limma şi Laurel trebuiau să îngroape securea războiului —, aşa că urmau să iasă la o cină la Arturo's, un restaurant scump dintr-unul din complexele de distracţii din Tucson. În trecut, Emma cel mult ar fi lucrat la Arturo's ca ospătăriţă, nu să ia cina cu o familie. Emma ar fi vrut să-i spună doamnei Mercer să nu-şi mai bată capul cu o cină a concilierii. După anunţul cu pregătirea farsei pentru Ethan, nu mai era nici ea sigură că ar fi vrut să se împace cu Laurel.

Din dormitorul lui Laurel răsună un alt hohot de râs.

E mma îşi privi reflexia în oglindă, trecându-şi o perie rotundă prin păr. Ştia Caleb de pasiunea pe

care o făcuse Laurel pentru Thayer? Ce gândea oare despre iniţiativa ei legată de petiţia de eliberare a lui Thayer, purtând tricoul ăla negru ridicol? Semnase şi el petiţia? Şi, la urma urmei, ce ştia Laurel despre Thayer şi Sutton? Se gândi încă o dată la comentariul vag al lui Laurel: L-ai băgat în belea! Din nou! La ce se referea oare? Cum putea Emma să găsească răspunsul?

— Te sun când ne întoarcem acasă, îi promise Laurel, întrerupând gândurile Emmei. Pa!

Apoi, muzica se opri brusc, iar peste etajul al doilea se lăsă tăcerea. Emma auzi un sertar care se deschise şi se închise, după care uşa de la dormitorul lui Laurel scârţâi. Văzu o umbră trecând prin dreptul uşii de la odaia lui Sutton şi auzi vocea lui Laurel jos, în bucătărie, chemând-o pe doamna Mercer.

Deodată, îi veni o idee. Sări din pat şi păşi pe hol. Uşa de la dormitorul lui Laurel era întredeschisă. Covorul era luminat de o lampă pusă pe o noptieră. Ascultând cu atenţie şi asigurându-se că Laurel nu urca din nou scările, o luă tiptil spre dormitor. După câteva secunde era înăuntru. Închise uşa, auzind limba broaştei intrând în locaşul ei.

Dormitorul lui Laurel era ciudat de asemănător cu al lui Sutton, până la scaunul scoică alb şi pernele vişinii de pe pat. Emma se îndreptă spre peretele opus pe care fusese agăţat de curând un colaj cu fotografii ale echipei de tenis, alături de un calendar cu căţeluşi, octombrie, arăta calendarul cu litere roşii. Laurel acoperise casetele cu zilele cu note privind termene ale temelor de acasă, meciuri de tenis şi petreceri.

Încet, liniştită, ea scoase o piuneză verzulie din perete şi răsfoi paginile calendarului înapoi la luna august, care înfăţişa trei căţeluşi boxer. Laurel scrisese vacanţă în familie, cu litere groase, peste casetele ce aparţineau primei săptămâni a lunii. Emma căută numaidecât data de treizeci şi unu august, ziua când Sutton dispăruse. În caseta zilei respective, 1. Aurel desenase o inimă albastră în colţul din dreapta-sus. Haşurase interiorul cu linii subţiri, nesigure, cerneala pătrunzând adânc în hârtie.

Pentru o secundă, Emma privi inima, neştiind ce reprezenta. Trecu la septembrie, privind datele ce marcau petrecerea dată de Nisha Baneijee, prima zi de şcoală, un turneu restrâns de tenis. Nimic nu era aiurea. Dar apoi, ceva de pe spatele paginii lunii august îi atrase atenţia: reliefate pe hârtie, exact pe spatele casetei pentru 31, erau iniţialele TV.

De la Thayer Vega?

Inima Emmei prinse să bată mai repede. Era limpede că Laurel scrisese mai întâi iniţialele, după care le acoperise cu mima albastră. Dar de ce?

Aş fi vrut şi eu să ştiu.

— Ce faci aici?

Eimma lăsă paginile calendarului să revină la octombrie şi se roti pe călcâie, văzând-o pe Laurel în pragul uşii. Avea li lizele strânse. Îşi ţinea mâna pe şoldul ieşit în afară. Traversă în grabă odaia şi o împinse pe Emma din dreptul calendarului.

Ernma căută o scuză.

Meciul cu Haverford, spuse ea iute, arătând spre o dată de vineri de peste două săptămâni. Voiam doar să mă asigur.

Laurel îşi cercetă biroul, ca şi cum ar fi vrut să verifice t fl nu i dispăruse nimic.

— Cu uşa închisă?

După o scurtă ezitare, Emma îşi îndreptă umerii.

— Te chinuie paranoia? aruncă ea, scoţând-o la suprafaţă pe Sutton. S-o fi închis din cauza curentului.

Laurel arăta ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar imediat se auzi vocea doamnei Mercer din capul scărilor:

— Fetelor, trebuie să plecăm!

— Venim! ciripi Emma, ca şi cum n-ar fi făcut nimic greşit. Trecu pe lângă Laurel, străduindu-se să-şi stăpânească emoţia, nevinovată şi rezervată. Dar putea simţi ochii lui Laurel scormonind-o din spate.

Cum îi simţeam şi eu. Era limpede că nu crezuse minciuna turnată de Emma.

Doamna Mercer se afla în capul scărilor, cercetându-şi Blackberry-ul. Le zâmbi fetelor care coborau treptele.

— Arătaţi bine amândouă, spuse ea cu o voce entuziastă. Poate prea entuziastă. Emma ştia că va fi dezamăgită de ieşirea din seara aceea.

Domnul Mercer apăru de după colţ, zdrăngănind în aer nişte chei. Îşi lăsase halatul de spital şi-şi pusese nişte pantaloni kaki, drepţi, şi o cămaşă roz-gălbui, dar ochii îi arătau obosiţi, iar părul îi era în dezordine.

— Gata? spuse el cam cu răsuflarea tăiată.

— Gata, răspunse doamna Mercer.

Laurel îşi încrucişă braţele la piept bosumflată. Emma se mărgini să ridice din umeri.

Se urcară în SUV-ul domnului Mercer. Emma se aşeză pe locul din spatele mamei lui Sutton şi-şi puse centura.

Domnul Mercer îi surprinse privirea în oglinda retrovizoare. Ea-şi plecă iute ochii. Cu excepţia unor întâlniri pe hol, abia dacă mai vorbise cu tatăl lui Sutton din dimineaţa de duminică — el lucra zi şi noapte la spital. Acum o privea ca şi cum ar fi ştiut că ascundea ceva.

Domnul Mercer băgă în marşarier şi ieşi în stradă. Doamna Mercer scoase un tub auriu din poşetă şi-şi aplică un strat de ruj mov.

— Ce vreme ciudată pentru început de octombrie! sporovăi ea. Nu-mi mai amintesc când a fost ultima oară când am aşteptat cu nesaţ o ploaie.

Nu-i răspunse nimeni.

Doamna Mercer îşi drese glasul, încercând din nou:

— Am angajat formaţia de marichi pe care o voiai pentru aniversarea ta, scumpule, spuse ea, punându-şi o mână pe hraţul domnului Mercer. Îţi mai aduci aminte ce nemaipomeniţi au fost la acţiunea de caritate pentru Muzeul Deşertului?

— Minunat, răspunse domnul Mercer cu o voce ternă.

Părea că nici el nu-şi dorea cina asta în familie.

Doamna Mercer tăcu, arătând biruită.

Îi priveam cum se cufundă într-o tăcere împietrită. Ceva din situaţia asta îmi era cunoscut. M-am întrebat de câte alte ori părinţii mei încercaseră tot ce era cu putinţă ca să •ullet ullet c apropie de mine şi de Laurel. Pe vremuri eram prietene — am crâmpeie de amintiri cu noi spionându-ne părinţii pe timpul vacanţei, jucând un joc în pivniţă pe care-l botezasem Manechinul fugar, şi chiar cu mine învăţând-o pe Laurel cum să ţină o rachetă de tenis şi să execute un backhand corect. Dar în timp se întâmplase ceva — am început s-o îndepărtez pe Laurel. 0 cauză ar fi putut fi gelozia — Laurel era fiica de sânge a familiei, în vreme ce eu eram adoptată. Mă temeam că o iubeau mai mult decât pe mine. Poate că Laurel doar a reacţionat faţă de asta. Dar totul a căpătat efectul bulgărelui de zăpadă, până când am ajuns la perioade când abia ne vorbeam.

După cincisprezece minute fără o vorbă, domnul Mercer trecu încet peste un limitator de viteză şi trase SUV-ul în parcarea unui complex de distracţii. 0 grotă mică cu numele arturo's gravat în stâncă era luminată cu becuri colorate, în faţa intrării principale se afla un om în costum, cu servietă, care vorbea la telefon. Lângă el era o femeie care se juca nervoasă cu părul ei blond. Doi chelneri în pantaloni negri şi cămăşi albe apretate făceau o pauză de ţigară lângă un cactus ţepos.

Emma urmă familia lui Sutton pe o potecă de piatră care şerpuia printr-o grădină cu ronduri de mici flori violete şi galbene. Înăuntru, ferestrele din pereţii de lut erau încadrate de un lemn gros, întunecat. Deasupra capului se găseau grinzi goale, iar din mini-difuzoare se revărsa o muzică clasică, încăperea era plină de oameni, iar chelnerii se roteau cu tăvi pline de pulpe de miel, bucăţi de friptură şi homari care arătau minunat.

Un şef de sală cu o mustaţă subţirică şi într-un costum gri-închis verifică rezervarea, după care îi conduse la masa lor. Străbătând încăperea, Emma îşi trase umerii înapoi, simţindu-se nelalocul ei.

— E minunat, gânguri doamna Mercer aşezându-se, apoi ridică o listă cu vinuri şi o examină. Nu-i

aşa, fetelor?

Emma mormăi aprobator. Dar Laurel îşi oprise privirea pe ceva — pe cineva — aflat acolo.

— Cred că o să ai un vizitator, Sutton, spuse ea cu răutate.

Emma îşi ridică privirea la timp ca să vadă un tip cu maxilar pătrat şi păr blond, tuns scurt, care se îndrepta spre masa lor. Simţi un nod în stomac. Era Garrett, ex-iubitul lui Sutton. Şi nu arăta fericit.

— Bună, Garrett! spuse doamna Mercer cu buzele tremurătoare, aruncând o privire impacientată către Emma.

Emma se foi în scaun. Îi spusese tatălui lui Sutton că ea şi cu Garrett nu mai erau împreună şi, fără îndoială, el îi spusese mai departe mamei. Ceea ce nu ştiau era că el o băgase într-o debara cu materiale sportive în seara balului de vineri. De fapt, fusese chiar niţeluş… violent.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Mercer, spuse politicos Garrett, înclinându-şi capul către părinţii lui Sutton. Apoi, întorcându-se spre Emma: Pot să vorbesc cu tine un minut?

Făcu semn din ochi către un holişor aflat în spatele lestaurantului.

Era limpede că voia să fie între patru ochi.

— Păi, sunt aici cu familia, spuse Emma, dându-se un pic mai aproape de mama lui Sutton. Tocmai ne pregăteam să facem comanda.

Am o întrebare scurtă, spuse Garrett.

Vocea îi suna destul de plăcut, dar privirea îi era rece şi calculată. Deodată, Emma îşi dădu seama despre ce era vorba: Fără îndoială, auzise că Thayer dăduse buzna în dormitorul lui Sutton. Garrett era dat peste cap de faptul că Emma îl abandonase şi era convins că-l înşela. Era limpede că o s-o acuze că se vedea pe ascuns cu Thayer — ceea ce probabil Sutton şi făcuse.

Am studiat cămaşa Abercrombie şi pantalonii kaki ai lui Garrett, aducându-mi vag aminte de momentele haioase petrecute hoinărind împreună, pedalând îndelung pe biciclete sau luând picnicul în parc. Eram încântată că era iubitul meu. Dar ce se întâmplase de îl alesesem pe Thayer? M-am gândit din nou la amintirea care îmi revenise în minte, la senzaţia contradictorie de vină pe care o avusesem înşelându-l pe Garrett şi la fiorul de încântare când îl sărutasem pe Thayer. Garrett avea dreptate în ce mă privea: îl înşelasem. Avea tot dreptul să fie furios.

— Regret, spuse Emma, abia m-am aşezat.

— Bine, pot să pun întrebarea şi aici, dacă aşa preferi, spuse Garrett provocator, punându-şi mâinile în şolduri. Privi către Merceri. Voiam doar să ştiu cum a decurs vizita ta de ieri la poliţie, Sutton!

Emma se zbârli. Cum de aflase asta? Domnul şi doamna Mercer încremeniră.

— Ai fost la secţia de poliţie? îngăimă doamna Mercer. De ce nu ne-ai spus şi nouă?

Garrett se prefăcu surprins.

— Ah, făcu el, am crezut că le-ai spus tuturor. Vă las singuri.

Apoi se retrase, reîntorcându-se la masa părinţilor săi, aflată în colţ.

Emma se întoarse spre părinţii lui Sutton cu obrajii în flăcări. Sperase că nu vor afla de mica ei escapadă pentru a-l vedea pe Quinlan.

— Iar ai probleme? întrebă doamna Mercer, arătând distrusă şi gândindu-se fără îndoială cum îşi vizitase fiica la secţia de poliţie, cu o săptămână în urmă, pentru a o muştrului în legătură cu furtul din magazin.

— Pun pariu că s-a dus să-l vadă pe Thayer, spuse Laurel cu vocea încărcată de ură.

— N-am avut nicio problemă, spuse Emma, ridicând tonul. Şi nici n-am fost acolo ca să-l văd pe Thayer. M-a chemat Quinlan. N-am vrut să vă spun pentru că nu era ceva important.

— Mda, vezi să nu, spuse în şoaptă Laurel. De parcă eşti o fiică atât de bună. De parcă le spui totul.

Emma îi aruncă o privire.

— Dar tu? Tu le-ai spus de campania ta cu Eliberaţi-l pe Thayer? Sau cum le-ai cerut puştilor să contribuie la fondul de cauţiune?

Pentru o clipă, domnul Mercer se întoarse spre ea, arătând oripilat. Laurel se înroşi.

— Era un proiect pentru ora de Educaţie Civică, spuse ea repede. Învăţăm despre impactul petiţiilor

asupra legilor şi a trebuit să facem un experiment practic.

— Puteai să faci experimentul cu altcineva decât cu băiatul care a intrat prin efracţie în casa ta şi a îngrozit-o pe sora ta, spuse pe un ton aspru domnul Mercer. Apoi ridică o mână: Ne întoarcem imediat la asta. De ce te-ai dus la secţia de poliţie, Sutton? A fost în legătură cu Thayer?

Se apleacă în faţă, privind-o pe Emma în ochi. Emma simţi un fior de groază pe şira spinării. Tatăl lui Sutton arăta la fel de furios ca în noaptea când îl găsise pe Thayer în dormitorul lui Sutton.

— Eu…, începu Sutton.

Dar nu era sigură ce putea să spună.

Lângă ei apăru o chelneriţă, care însă observă imediat expresiile de pe chipurile lor. Ridică respectuoasă mâinile şi se retrase în bucătărie. Domnul Mercer îşi puse palmele pe masă, îmblânzindu-şi trăsăturile.

— Ei, Sutton? spuse el cu o voce mai blajină. Te rog să ne spui. N-o să fim supăraţi. Suntem doar îngrijoraţi. Thayer aduce belele. Niciun băiat normal la cap nu fuge ca apoi să se strecoare în dormitorul tău. Vrem doar ca tu să fii în siguranţă.

Emma îşi coborî privirea, iar inima ei îşi potoli bătăile. Tatăl lui Sutton avea acelaşi ton blând dar protector pe care-l folosise în garaj săptămâna trecută, când ea îl ajutase să-şi repare motocicleta. Încerca doar să fie un părinte bun. Totuşi, nu avea cum să-i spună despre ce se-ntâmplase la secţia de poliţie.

— Am semnat doar nişte hârtii în legătură cu incidentul de la magazin, spuse ea, gândind repede. Nu s-a întâmplat nimic altceva. Vă asigur. Garrett a încercat să-mi facă necazuri fiindcă-i furios că nu mai suntem împreună. Prea faceţi şi voi din ţânţar armăsar.

Îşi ascunse sub masă mâinile care-i tremurau, sperând să fie crezută. Domnul Mercer o Fixă cu privirea. Doamna Mercer îşi bătea buza rujată cu mov. Laurel pufni, necrezând în mod vădit niciun cuvinţel. Dar în cele din urmă, cei doi Merceri oftară şi ridicară din umeri.

— Dacă mai eşti chemată la secţia de poliţie, ar fi bine să ne anunţi şi pe noi, sugeră calmă doamna Mercer.

— Să sperăm că nu va mai fi chemată, spuse morocănos domnul Mercer, cu o cută între ochi.

Emma îşi feri jenată privirea, uitându-se la masa la care stăteau Garrett şi părinţii lui. În acelaşi moment, el privi la ea şi se strâmbă. Tieălosule, gândi ea. Nu dorise să deschidă cutia Pandorei în seara aceea. Dar când se roti spre părinţii lui Sutton, aceştia discutau despre ce vin să comande de pe listă, Shiraz sau Malbec. Deocamdată trecuse hopul.

Sau nu? Nu puteam să nu observ căutătura lui Laurel la Emma, pe deasupra mesei. Şi nu puteam să nu-mi amintesc acele mici iniţiale mâzgălite pe calendarul ei în noaptea când murisem. TV!

Laurel ştia ceva. Nu puteam decât să sper că Emma va afla înainte să fie prea târziu.

12
Sunt femeie, ascultă cum urlu[2]

A doua zi, Emma se găsea în parcarea Liceului Hollier, prăjindu-se la soarele fierbinte al Tucson-ului. În depărtare, fetele din echipa de fotbal făceau ture în jurul unui teren prăfos. Emma habar n-avea cum de nu leşinau — afară erau aproape 43 de grade. Se antrenase 30 de minute la tenis şi se simţea ca şi cum ar avea nevoie de o perfuzie pentru rehidratare.

---

[2]Note:

I Am Woman, cântec scris de cântăreaţa australiană Helen Reddy şi chitaristul şi cantautorul Ray Burton şi interpretat de Reddy. Creat în 1970, cântecul a devenit un imn al mişcării de eliberare a femeilor.

Laura Ingalls Wilder este şi autoarea cărţii Little House on the l'niirie, după care s-a făcut şi un bine-cunoscut serial TV.

Îmi aminteam şi eu de antrenamentele de tenis făcute pe arşiţă. Dar, în mod ciudat, plutind pe lângă Emma, nu simţeam nici cald, nici rece. Doar… nimic. Sună bizar, dar aş fi vrut să fiu transpirată, să gâfâi, măcar încă o dată. Mă surprindea că-mi doream cu disperare chiar şi aceste lucruri din viaţa mea.

Se auzi un claxon, şi Charlotte opri lângă Emma Merce desul ei argintiu.

— Urcă, afurisito! strigă ea pe geam.

— Mersi că mă iei, spuse Emma, aruncându-şi echipamentul de tenis şi geanta pe bancheta din spate. Jalnica de soră-mea m-a lăsat aici.

Astăzi se întâlneau cu toate acasă la Madeline ca să pună la cale farsa hotărâtă, dar, după antrenamentul de tenis, Laurel dispăruse fără s-o mai aştepte pe Emma. Din fericire, Charlotte încă nu plecase de la şcoală, deşi Emma ar fi dat orice să nu participe la adunare. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l supere pe Ethan. Când îl văzuse astăzi pe coridor, se simţise oribil, convinsă că el ştia cu siguranţă că ca îi ascundea ceva. Emma se simţea prinsă într-o situaţie Iară ieşire: dacă-i spunea lui Ethan ce se punea la cale şi dezamorsa farsa, prietenele lui Sutton n-ar mai fi iertat-o niciodată. Dar, dacă nu-i spunea, s-ar fi putut să-l piardă pentru totdeauna.

De cum Emma urcă, Charlotte apăsă pedala de acceleraţie şi maşina ţâşni din parcare, luând-o spre autostradă. După câteva minute, treceau pe lângă o bucată lungă de deşert, apoi pe lângă un minimali cu magazinaşe locale de haine, o gelaterie stil anii 1950, o cafenea Starbucks şi un magazin di electronice. Charlotte coti la dreapta spre un cvartal rezidenţial cunoscut. Emma se bucura că Charlotte era cea care conducea. Nu fusese decât o dată acasă la familia Vega, când pregătiseră o farsă pentru Gemenele Twitter, şi nu-şi mai amintea cu exactitate unde se afla. Era unul dintre avantajele oferite de lipsa maşinii lui Sutton în tot acest timp — dacă prietenele lui Sutton şi-ar fi dat seama că nu cunoaşte Tucson-ul, ar fi intemat-o probabil într-un ospiciu.

Se opriră la un semafor de pe Orange Grove, ascultând ştirile.

— Tucson-ul vuieşte de povestea lui Thayer Vega, băiatul care a dispărut astă-vară, spunea o reporteră.

Emma înţepeni, încercând să nu scoată niciun sunet.

— Domnul Vega a dat buzna în casa unei pretinse prietene, sâmbătă noaptea, şi acum este reţinut cu o cauţiune de cincisprezece mii de dolari pentru pătrundere prin efracţie, opunere la arestare şi deţinerea unei arme ascunse, continuă reportera. Totuşi, Geoffrey Rogers, avocatul desemnat pentru acest caz, este convins că va reuşi să îşi elibereze clientul.

Din difuzoare răzbătu vocea unui bărbat.

— Clientul meu este minor, n-ar trebui judecat ca un adult, spunea avocatul lui Thayer. Aici e o chestiune de duşmănie între el şi un anume membru al forţelor de poliţie din Tucson.

— Duşmănie? spuse cu voce tare Emma, înainte de a se putea stăpâni.

Charlotte o privi.

— Da, între el şi Quinlan, îi spuse ea. Nu ţii minte cum a atacat tipul ăsta campania Găsiţi-l pe Thayer? Thayer era balena lui albă. Era furios că nu-l putea găsi. Toată lumea e de acord că din pricina asta e atât de aspră pedeapsa lui Thayer, şi Quinlan a inventat chestia cu opunerea la arestare.

Emma îşi ridică sprâncenele. Şi dacă era adevărat? Şi dacă avocatul putea să-l elibereze pe Thayer înainte de proces? Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla în cazul ăla.

— Ei, deci Laurel e făcută foc pe tine, nu? întrebă Charlotte.

Emma dădu din cap.

— Crede că e vina mea că Thayer a fost băgat la arest.

— Mda, zise Charlotte cu prudenţă, nelăsând să i se citească nimic pe faţă.

Emma se întrebă de care parte se situa în cazul lui Thayer. În vreme ce Madeline şi Laurel o acuzau categoric pe Emma, Charlotte îi luase apărarea. Şi totuşi, mai devreme în acea zi, Emma o văzuse semnând petiţia pentru eliberarea lui Thayer. Probabil că voia să mulţumească ambele părţi şi s;'i nu stârnească valuri.

— Şi cum crezi că se simte Madi în povestea asta cu I hayer? o întrebă Emma degajată, aruncându-

şi în gură o liomboană cu căpşune. Cu mine nu cred că o să vorbească despre asta.
Charlotte şi Madeline stătuseră mai mult împreună în ultimul timp, poate că Madeline îi destăinuise ceva despre I hayer care ar fi putut-o ajuta pe Emma să înţeleagă relaţia Ini cu Sutton.
Charlotte îşi ţinea privirea pe drum.
Nu e fericită, asta e sigur. Se pare că taică-său e un in ilos mai mare decât de obicei. Situaţia e încordată acasă.
Crezi că… ascunde ceva? întrebă Emma, crănţănind bomboana între dinţi.
— Legat de ce?
Bună întrebare, îşi zise Emma în gând. Mergea la plesneală în întunericul care o-nconjura, încercând să se agaţe de ceva.
— Poate că despre Thayer. Despre locul unde s-a ascuns în tot timpul ăsta.
Charlotte îşi desprinse privirea de pe drum şi-i aruncă Emmei o căutătură lungă, neîncrezătoare.
— Cred că Madeline se întreabă acelaşi lucru despre tine!
Emma înghiţi în sec, neştiind ce să răspundă. Ştia cumva Sutton unde dispăruse Thayer?
Eu aveam impresia că nu ştiu. Nu l-aş fi întrebat pe Thayer despre secretele lui dacă aş fi ştiut.
Pe geam se vedeau doi puşti de gimnaziu rulându-şi skateboardurile pe o rampă meşterită de ei, pe aleea de lângă cea a lui Madeline. Mama lor îi privea cu braţele încrucişate la piept şi cu o expresie nemulţumită pe chip. Într-un târziu, Charlotte dădu din umeri.
— Deşi nu m-ar surprinde dacă Madeline ar ascunde ceva.
— De ce? întrebă Emma, încercând să nu pară prea curioasă.
—Aşa! Charlotte opri maşina şi-şi puse degetele pe consola dintre ele. Toţi cei din familia Vega au secrete.
Înainte ca Emma să apuce să mai întrebe ceva, Charlotte ieşi din maşină, îşi aranjă fusta mini de denim şi o pomi pe aleea principală spre casa cu stucaturi. Emma coborî şi ea şi o urmă către uşa de la casa familiei Vega. Când Emma ridică mâna să apese pe sonerie, Charlotte îi spuse:
— Nu e nevoie! Căută prin poşeta ei neagră de umăr. Am cheia.
Scoase din poşetă o legătură de chei puse pe un breloc uzat reprezentând o păpuşică şi prinse între degetul mare şi arătător o cheie de bronz.
— Ai cheia de la casa asta? întrebă Emma, oprindu-se în loc.
Charlotte îi aruncă Emmei o privire ciudată.
— Păi, da, o am de când eram în clasa a opta. 0 am şi pe-a ta, iar tu o ai pe a mea, sclerozato! Se încruntă. Doar nu mi-ai pierdut cheia, nu-i aşa? Tata o să înnebunească. Ar trebui să schimbe toate încuietorile.
— Nu, o am, spuse repede Emma, deşi habar n-avea unde putea să fie cheia lui Charlotte.
Brusc, se gândi la persoana care încercase s-o stranguleze în casa lui Charlotte cu câteva săptămâni în urmă. La început crezuse că fusese una dintre prietenele lui Sutton — alarma nu pornise, aşa că cine o făcuse se afla în casă încă de la început sau ştia codul alarmei. Oare îi furase Thayer lui Madeline cheia de la casa lui Charlotte? Sau ştia codul alarmei?
— Poţi să-mi mai spui o dată codul de la alarma ta? întrebă Emma cu inima-n gât, întrebându-se cât de mult poate întinde coarda cu întrebările astea. E ceva uşor, nu? 1. 2, 3, 4?
Poate că Thayer ghicise codul la întâmplare.
Charlotte pufni.
— Pe ce planetă trăieşti tu? Este 2, 9, 3, 7! Pune-l pe lelefon şi nu mă mai întreba la flecare două săptămâni. Aşa a făcut Madeline şi acum nu mai trebuie să întrebe.
— Madeline are codul alarmei tale în telefon? repetă Emma. Nu e prea sigur.
Inima îi bătea mai repede. Era o descoperire! Thayer putea nu numai să-i fure lui Madeline cheia de la casa lui Charlotte, dar putea să-i ia şi codul de pe telefon. Îşi aminti de mâinile puternice care o strângeau de gât în bucătăria lui Charlotte. Şoapta din ureche care-i poruncea să oprească cercetările. Păreau mâinile unui băiat. Şi vocea putea fi aceeaşi cu cea care strigase la Emma în dormitorul lui

Sutton, sâmbătă noapte.

Mă întrebam dacă era adevărat. Mă gândeam la excursia noastră, la uşurinţa cu care Thayer ataca potecile cele mai stâncoase şi pantele cele mai înclinate, aşteptându-mă mereu nerăbdător să-l ajung din urmă. Să se strecoare în casa lui Charlotte sau să se caţere pe pasarela din sala de spectacole a şcolii, ca să azvârle un reflector la câţiva centimetri de capul Emmei, nu era mare lucru pentru el. M-am gândit la mine singură doar cu Thayer, în Sabino Canyon, în noaptea în care murisem. Şi dacă mă îmbrâncise peste marginea platoului unde mergeam cu tata încă de când eram mică?

Charlotte deschise uşa de la casa lui Madeline şi fetele pătrunseră în holul de la intrare. Înăuntru mirosea a flori şi a mâncare mexicană, iar lângă dulap erau aliniate patru perechi de pantofi, de la balerinii Tori Burch Ia cei cu tocuri Boutique Nine. Pe o masă micuţă de lângă perete se găseau mai multe fotografii. Una era de la nunta domnului şi doamnei Vega, o alta o reprezenta pe Madeline, mult mai mică, în tutu şi pantofi de balet. Emma se încruntă, simţind că lipsea ceva. Putea jura că, ultima dată când fusese aici, văzuse pe masă şi o fotografie a lui Thayer. Fusese luată de-acolo de cei ai casei? Voiau să îndepărteze brice amintire legată de el? Le era ruşine cu aşa un fiu?

În capul scărilor apăru Lili.

— În sfârşit! ciripi ea, aranjându-şi duzina de brăţări de piele neagră care-i înfaşurau încheietura mâinii stângi. Suntem aici sus!

Emma şi Charlotte tropăiră pe scări spre dormitorul lui Madeline. Muzica era dată tare, iar pe ecranul plat al televizorului rula un episod din The Rachel Zoe Project. Madeline, (iabby şi Laurel îşi ridicară ochii din reviste atunci când I rtima, Charlotte şi Lili îşi făcură apariţia. Numere vechi din Vogue şi W erau dispuse în turnuri micuţe aşezate pe podeaua de lemn. În depărtare se conturau umbrele de culoarea cafelei ale munţilor Catalina. Postere înrămate cu balerine în diferite posturi ornau pereţii de un piersiciu pal, alături de o fotografie care-i înfăţişa pe Madeline şi Thayer la schi.

Emma nu-şi putea lua privirea de la poză. Ochii lui. Ulânci priveau mânioşi din fotografie, părând s-o fixeze pe ea şi numai pe ea.

Laurel găsi un număr din Cosmopolitan lângă patul lui Madeline şi-l deschise la pagina unde era un articol intitulat „lum să-ţi faci bărbatul să ragă ca un tigru”.

Cine scrie astfel de lucruri? se strâmbă ea, dându-şi ofilii peste cap.

la stai! zise Charlotte, aplecându-se ca să vadă mai lilne. Mor să ştiu cum să-mi fac bărbatul să ragă ca un tigru!

Îşi miji ochii şi-şi ţuguie buzele într-o bosumflare sexy.

Laurel agită o sticluţă cu ojă Essie verde-închis şi-şi puse între degetele de la picioare tampoane de vată de un roz-aprins.

— Mă întreb ce l-ar face pe Ethan Landiy să ragă, spuse ea pe un ton răutăcios.

Emma simţi un nod în stomac.

Lili îşi îndreptă spatele şi o privi pe Gabby. Aceasta dădu uşor din cap, făcând ochii mari.

— Gabby şi cu mine ne-am petrecut noaptea muncindu-ne minţile să găsim idei pentru prima noastră farsă oficială, anunţă Lili.

O privi pe Emma cu respect. Fireşte, îşi spuse Emma în gând, crede că sunt Sutton. Se pregăteşte să prezinte o idee de farsă şi are nevoie de aprobarea mea.

Era interesant să privesc de departe cât de influentă eram. Mi-am amintit câte sugestii făcusem, câte adunări anulasem doar pentru că n-aveam chef de ele, şi câte seri petrecuserăm făcând exact ceea ce voisem eu. La urma urmei, ideile melc erau cele mai bune. Şi asta o ştia toată lumea.

Emma strânse din dinţi şi se hotărî să folosească puterea lui Sutton în propriul avantaj. Dădu drumul unui râs răutăcios şi-şi înclină capul într-o parte.

— Bună încercare, spuse ea, rece. Dar nu cred că Jocul Minciunii primeşte sugestii de la novici.

— Da, ciuliţi urechile şi învăţaţi, fetelor, spuse Charlotte închizând revista şi îndreptându-şi umerii. Bun! Ştie cineva care sunt preocupările lui Ethan?

Pe faţa lui Laurel trecu un surâs.

— Sutton ştie cel mai bine, nu-i aşa, surioară?
Emma îşi simţi gâtul uscat.
Fetele o fixau.
— Şi de ce ar trebui să ştii tu care sunt preocupările lui? întrebă Madeline bănuitoare.
— Nu ştiu nimic, se răsti Emma, aruncându-i lui Laurel o privire urâtă.
— Ba ştii, repetă Laurel veselă. Luă de pe patul lui Madeline un căţeluş de pluş şi-l strânse în braţe. Nu fi aşa modestă, surioară. Cunoşti toate amănuntele. Se întoarse spre fete. Sutton mi-a spus weekendul trecut că Ethan participă în secret la concursuri de poezie la Clubul Congresului, în centru.
— Nu ţi-am spus niciodată aşa ceva! strigă Emma, simţind o căldură în piept şi căutând să-şi aducă aminte când discutase cu Ethan despre concursul de poezie.
Apoi… realiză! în parc, duminică. Aşadar, Laurel îi spionase. Dar ce altceva mai auzise?
— Fireşte că scrie poezii, spuse Charlotte, dându-şi ochii peste cap. Orice băiat emo care se respectă face asta. Îşi scoase telefonul şi accesă Google. După o clipă, scoase un ţipăt. Uite-l! Ethan Landry, locul patru la concursul de poezie. Am putea scoate o farsă mişto din asta!
Madeline se dădu mai aproape.
— Am putea plăti nişte tipi să vină printre spectatori şi să-l huiduiască sau să arunce cu roşii în el, spuse ea.
— Dar dacă am aduce un fals redactor în public? şopti Lili. Ar putea să spună că este interesat de opera lui Ethan şi că vrea să i-o publice, dar numai dacă Ethan ia avionul de New York ca să se întâlnească cu editorul. Şi când Ethan ajunge acolo, or să-i spună că nici n-au auzit de el!
Gabby dădu din cap, făcând ochii mari.
— S-ar simţi ca un fraier totali spuse.
— Sau…, preluă Lili iniţiativa, mişcându-şi sprâncenele, ne-am putea strecura în casa lui ca să punem mâna pe câteva poezii şi să le postăm pe net sub un nume fals. Pe urmă, când el o să le citească, angajăm pe cineva care să pretindă că el este autorul adevărat şi să-l acuze pe Ethan de plagiat. Şi când va arăta că a postat poeziile cu două săptămâni în urmă, Ethan se va simţi teribil de umilit!
— Genial! strigă Charlotte. 0 să fdmăm toată scena şi o punem pe Youtube.
Madeline bătu cuba cu Laurel.
— Super-marfa!
Gabby îşi luă o poză teatrală, ca şi cum ar fi spus un monolog din Shakespeare, şi ciripi:
— Trandafirii-s roşii, albastre violetele, Ethan Landry, ce farsă-ţi fac fetele!
Laurel se întoarse s-o privească pe Emma.
— Tu ce crezi, Sutton?
Emma îşi simţea trupul încins, ca şi cum ar fi fost pe cale să se îmbolnăvească. Îşi întoarse privirea, pretinzând că admira o litografie după Degas atârnată pe un perete, pentru ca fetele să nu-i vadă expresia de pe chip. Voia cu fiecare părticică din ea să oprească farsa asta, dar nu-i venea nicio idee. Poate că Sutton ar fi putut. Sutton ar fi făcut un comentariu sarcastic ce le-ar fi pus în banca lor pe toate. Se simţea iarăşi vechea Emma — tăcută, supusă şi vulnerabilă.
— Trebuie să… ăăă… merg până la baie, îngăimă ea, sărind în picioare şi ieşind pe hol.
Dacă ar mai fi rămas o clipă în dormitorul lui Madeline, ar fi izbucnit în plâns.
Păşi pe carpeta bej de pe culoar, pipăind pereţii cu vârful degetelor. Unde naiba era baia lui Madeline? Deschise prima uşă care apăru, dar nu era decât un dulap pentru lenjerie. În spatele celei de-a doua uşi se găsea un birou pe care se aflau un computer şi o imprimantă de dimensiuni uriaşe. Trecu spre a treia uşă, uşor întredeschisă, şi aruncă o privire înăuntru. I ra o cameră cu mochetă albastru-deschis, cu pereţi de un albastru mai închis şi cu o cuvertură neagră pe pat. Pe pereţi erau postere cu fotbal, iar pe un raft din apropierea ferestrei se aflau câteva cupe strălucitoare.
Camera lui Thayer.
Stomacul Emmei se strânse. Fireşte! De ce nu se gândise mai devreme la asta? Dacă Sutton şi Thayer avuseseră o relaţie secretă, poate că aici o să găsească vreun indiciu.

Se uită iute peste umăr, apoi împinse uşa şi intră tiptil, l'e birou erau aranjate câteva cărţi. Nicăieri nu se găsea niciun fir de praf şi nimic în dezordine. Un scaun pivotant, lapiţat în piele, era băgat sub biroul de lemn negru. Nimeni nu se deranjase să rupă filele din calendarul agăţat pe perete ni echipei de baseball Arizona Diamondbacks — o fotografie a unui jucător îmbrăcat în culorile echipei ţinând o bâtă, gata să lovească o minge albă, neclară, aflată deasupra majusculelor ce compuneau cuvântul iunie. Era limpede că încăperea asta fusese percheziţionată deja minuţios, probabil de către poliţişti — de Quinlan — atunci când Thayer dispăruse. Emma îşi plimbă degetele peste casetofon. Ridică un ipod şi apoi îl puse la loc.

Vederea iphone-ului şi a casetofonului mi-a deschis mintea. M-am văzut în odaia lui Thayer, ascultând o melodie cu Arcade Fire pe ipod-ul ăla. Thayer era întins lângă mine pe covor, plimbându-şi degetele peste genunchiul meu. Firele covorului îmi gâdilau picioarele goale. M-am întins ca să mă joc cu marginea tricoului său verzui, ridicându-l un pic ca să-i pot atinge muşchii tari ai stomacului. Thayer mi-a cuprins bărbia în palme şi s-a apropiat până la câţiva centimetri de gura mea. Buzele lui le-au acoperit pe ale mele, iar eu mi-am simţit tot trupul explodând. Apoi o uşă s-a deschis cu un scârţâit. Pentru o fracţiune de secundă am îngheţat amândoi, apoi ne-am separat, strecurându-ne în jos pe scara de serviciu şi furişându-ne în living. În clipa în care domnul Vega traversă holul de la intrare şi ne privi cu ochi mari, bănuitori, amintirea îmi pieri.

Emma dădu ocol încăperii, strecurându-şi degetele pe sub pernele de pe patul lui Thayer, se uită în sertarele biroului şi ale scrinului şi-şi băgă capul în dulapul aproape gol. Camera era la fel de goală şi impersonală ca una de hotel. Nimic nu ieşea în evidenţă. Nu existau niciun fel de tuburi de ruj uitate pe undeva care să-i fi aparţinut lui Sutton.

Nicio fotografie cu ea pe panou. Dacă Thayer avusese o relaţie cu Sutton, o ţinuse bine ascunsă.

Apoi, pe neaşteptate, o văzu. Acolo, alături de romanele poliţiste aliniate pe raft, se afla o carte rufoasă, gălbuie. Căsuţa din prerie', scria pe cotor. Emma întinse mâna spre ea. Dacă nu era cine ştie ce că Sutton avea o carte din seria Căsuţelor, în schimb era de-a dreptul ciudat că o vedetă a echipei de fotbal ca Thayer avea şi el una.

Cartea era uşoară în mâna Emmei. 0 deschise şi văzu că paginile fuseseră rupte, iar spaţiul dintre coperte era gol. Tremurând, băgă mâna în deschizătură şi degetele ei atinseră un teanc de hârtii. Scoţându-le, eliberă o aromă florală pe care o recunoscu numaidecât. Era acelaşi parfum moscat cu care se dăduse Emma, folosind sticluţa ce părea să fi costat foarte mult, cu o etichetă cu margini aurii pe care scria annick, de pe scrinul lui Sutton.

Desfăcu hârtiile cu degete tremurătoare. Avea sub ochi scrisul rotund al lui Sutton. Dragă Thayer, începea ea. Mă gândesc tot timpul la tine… Abia aştept să ne întâlnim din nou… Sunt atât de îndrăgostită de tine…

Trecu la altă pagină, dar se spuneau, mai mult sau mai puţin, aceleaşi lucruri. La fel stătea treaba şi cu celelalte şase scrisori aflate în mâna ei. Fiecare era adresată lui Thayer şi semnate cu un S uriaş. Sutton scrisese şi data în partea de sus a fiecărei pagini: scrisorile începeau în martie şi continuau până în luna iunie, chiar înainte ca Thayer să dispară.

Am privit şi eu scrisorile, încercând să fac o legătură, dar fără să reuşesc. Trebuie că eu le scrisesem. 0 poveste de amor cu Thayer ar fi fost incitantă pentru mine. La urma urmei, eram o fată care trăia riscant.

Emma îngrămădi scrisorile în buzunarul din faţă al hanoracului ei, apoi ieşi din nou pe hol, trăgând uşa după ea şi lăsând-o întredeschisă, aşa cum o găsise.

— Sutton!

Emma se roti cu un icnet. Domnul Vega se afla exact în spatele ei, părând de două ori mai înalt decât ea. Părul negru îi era dat peste cap cu gel, descoperind un început de chelie şi făcându-l să arate ca şi cum ar fi jucat cărţi într-un salon întunecat şi înecat de fum. Când îşi încruntă sprâncenele, pe pielea bronzată de pe frunte îi apărură cute.

Privea la mâna Emmei rămasă pe clanţa uşii de la camera lui Thayer.

— Ce faci aici? întrebă el.
— Mă duceam la baie, domnule, chiţăi Emma.
Domnul Vega o fixă cu privirea. Scrisorile lui Sutton îi bombaseră buzunarul. Ea îşi încrucişă mâinile pe piept, încercând să ascundă umflătura.
În cele din urmă, domnul Vega arătă spre altă uşă.
— Baia pentru musafiri se află pe partea cealaltă a holului.
— Ah, da! se lovi Emma peste frunte. Am cam făcut un ocol. A fost o săptămână grea.
Domnul Vega îşi ţuguie buzele.
— Da, a fost o perioadă de încercări pentru toţi. Se mişcă de pe un picior pe altul, arătând stingherit. De fapt, dacă tot eşti aici, aş vrea să-mi cer scuze pentru purtarea fiului meu.
Mă simt foarte ruşinat pentru felul în care a dat buzna în camera ta. Dar crede-mă că o să fac totul să-şi înveţe lecţia.
Emma dădu din cap, întunecându-se la faţă când îşi aminti de vânătăile de pe braţul lui Madeline. Îşi putea doar imagina cum avea de gând domnul Vega să-l facă pe fiul său să priceapă că greşise.
— Cred că ar trebui să mă întorc la fete, murmură ea.
Încercă să treacă pe lângă domnul Vega, dar acesta o prinse de braţ. Emma trase adânc aer în piept, simţindu-şi inima în gât. Dar bărbatul îi dădu drumul imediat.
— Te rog, spune-i lui Madeline să vină să stăm de vorbă un minut, bine? spuse el pe un ton coborât.
Emma respiră uşor.
— Ah, sigur!
Emma păşi spre odaia lui Madeline, dar el o prinse din nou de braţ.
— Şi… Sutton…
Emma se întoarse, ridicând din sprâncene.
— Nu obişnuiai să-mi spui „domnule”. Îşi ţinea buzele strânse într-o linie în vreme ce o privea deschis pe Emma. Nu e nevoie să începi de-acum.
— Aha! Bine. Scuze!
Domnul Vega îi mai susţinu o secundă privirea Emmei, studiind-o amănunţit şi fară menajamente. Emma se strădui să-şi păstreze o expresie neutră. Apoi, bărbatul se întoarse şi coborî calm scările. Emma se sprijini de perete şi închise ochii, pipăind teancul de hârtii din buzunar. Fusese atât de aproape.
Poate prea aproape, m-am gândit eu.

13
Cu dragoste, S.

O oră mai târziu, Emma stătea ţeapănă lângă Laurel, în VW-ul ei. Poate că Laurel o lăsase de una singură la şcoală, dar nu mai avea cum să n-o ducă acasă după întâlnirea de la Madeline. În tot acest timp, Laurel nu scoase o vorbă, strâmbând din nas la Emma ca şi cum ar fi mirosit a lături.
Văzând pe colţ un centru comercial în care se găseau o băcănie, un supermarket Big Lots şi mai multe magazine răzleţe, Emma apucă volanul şi-l smuci, făcând maşina să intre pe banda din dreapta. Laurel apăsă frâna.
— Ce naiba te-a apucat?
— Te trag pe dreapta, spuse Emma, arătând spre parcare. Avem de vorbit.
Spre surprinderea ei, Laurel semnaliză, intră în parcare şi opri motorul. După care ieşi însă din maşină şi pomi cu paşi mari spre centrul comercial, fără s-o mai aştepte pe Emma. Când aceasta o ajunse din urmă, Laurel intrase într-un magazin numit Boot Barn. Locul mirosea a piele şi a odorizant de cameră. Pe lângă perete erau aliniate pălării de cowboy, iar rafturile erau pline cu cizme de cowboy,

întinzându-se cât vedeai cu ochii. La difuzoare, un cântăreţ country interpreta o melodie despre camioneta sa Ford, cu o voce nazală, iar singurul client era un tip care aducea cu un urs grizzly, cu o bucată de tutun de mestecat în gură. Vânzătoarea, o femeie supraponderală, îmbrăcată într-o vestă pe care erau brodaţi cai în galop, le aruncă o privire ameninţătoare din spatele tejghelei. Părea genul care ştie ce să facă cu o armă.

Laurel se apropie de o cămaşă western neagră, cu ţinte argintii în jurul umerilor. Emma chicoti.

— Nu prea cred că e stilul tău.

Laurel puse cămaşa înapoi pe raft şi se prefăcu interesată de o colecţie de catarame cu podoabe. Multe dintre ele aveau Ibrma unor coame de vite.

— Pe bune acum, chestia asta cu ignorarea e cam fumată, spuse Emma, urmând-o.

— Pentru mine nu este, răspunse Laurel, limma era mulţumită că măcar spusese ceva.

— Uite ce e, nu ştiu de ce Thayer a venit în camera mea şi…

Laurel se roti pe călcâie şi o fixă cu privirea.

— Chiar aşa? Chiar nu ştii?

Îşi coborî privirea pe talia Emmei. Emma îşi supse stomacul, simţind scrisorile pe care le găsise în odaia lui Thayer lipindu-i-se de piele. Avea impresia că Laurel ştia de existenţa lor.

— Chiar nu ştiu, întări Emma. Şi nu ştiu nici de ce ţi-a sărit ţie ţandăra pe chestia asta, dar aş vrea să-mi spui ce pot să fac să te împac, ca să nu mai fii aşa supărată.

Laurel îşi miji ochii şi făcu un pas în spate.

— Bun, acum chiar mă şochezi. Sutton Mercer nu are remuşcări. Sutton Mercer nu caută să împace pe nimeni.

— Oamenii se mai schimbă.

Sau uneori mor şi frumoasa lor soră geamănă le ia locul, mi-am zis sumbru în gând.

Din difuzoare se răspândi o nouă melodie country, de astă dată proslăvind iubirea pentru vechile State Unite. Cu mintea aiurea, Laurel ridică o pereche de cizme de cowboy, după care le puse la loc. Expresia părea să i se mai fi înmuiat.

— Bine. Există ceva ce ai putea face pentru mine ca să mă împaci.

— Ce?

Laurel se aplecă în faţă.

— L-ai putea convinge pe tata să renunţe la acuzaţiile împotriva lui Thayer. Sau ai putea să-i spui lui Quinlan că tu l-ai invitat pe Thayer la tine. În felul ăsta, poliţiştii or să fie nevoiţi să-l elibereze.

— Dar nu eu l-am invitat! protestă Emma. Şi n-am de gând să-i ascund ceva tatei şi nici să-i mint pe poliţişti.

Laurel şuieră mânioasă:

— Ca şi cum asta te-ar fi oprit vreodată.

— Încerc să încep o viaţă nouă. Măcar acum să nu se mai supere tata şi mama în fiecare zi.

— Da, vezi să nu! aruncă Laurel.

Frustrată, Emma îşi strânse pumnii, cu ochii în carpeta de culoarea tutunului. Clopoţelul de la uşa magazinului sună, şi intră o fată neobişnuit de înaltă, îmbrăcată într-o cămaşă country. Purta un tricou pe care era scris concursul de poezie de la clubul congresului. Expresia lui Laurel se schimbă, era limpede că văzuse şi ea tricoul.

— Uite ce e, spuse Emma, privind-o pe fată, dacă eşti supărată pe mine, fii supărată pe mine. Nu-l amesteca în asta şi pe Ethan. N-ar trebui să ne batem joc de încercările lui poetice.

Pentru o clipă, Laurel avu o expresie de vinovăţie. Dar apoi trăsăturile ei se înăspriră din nou.

— Regret, surioară, nu e nimic de făcut. Planul s-a pus deja în mişcare.

— Am putea să-l anulăm, stărui Emma.

Laurel facu o grimasă.

— Sutton Mercer să anuleze o farsă? Nu e genul tău. Se rezemă de un raft pe care păreau să se găsească mantii de vrăjitor din iută. 0 să fac un târg cu tine. Scoate-l pe Thayer din închisoare şi eu

opresc farsa.
— Nu e corect, şuieră Emma.
— In cazul ăsta, nu pot să fac nimic! Laurel se răsuci indiferentă pe călcâie. Bănuiesc că nu-ţi pasă prea mult de prietenul tău secret, nu-i aşa? Pe de altă parte, nici n-ar fi n surpriză. Tu îţi tratezi toţi prietenii secreţi ca pe nişte Kunoaie.
Cu asta, Laurel îi aruncă Emmei o privire plină de înţeles, împinse uşa şi ieşi în soare. Clopoţeii agăţaţi de clanţă scoaseră clinchete batjocoritoare când uşa se închise cu zgomot.
Câteva ore mai târziu, Emma se îndrepta cu bicicleta spre o casă cu un aspect familiar, aflată vizavi de Sabino Canyon. Picioarele o dureau de la urcuşul de 15 kilometri început de la casa lui Sutton, iar pielea îi era lipicioasă de la transpiraţie, chiar dacă se înserase şi aerul se răcorise. În seara aceea, nu avea altă şansă decât să ajungă cu bicicleta la locuinţa lui Ethan — nici gând s-o ducă Laurel. Iar Emma trebuia să stea de vorbă cu el.
Casa lui Ethan se afla lângă cea a Nishei Banerjee, unde Emma fusese la o petrecere în prima ei noapte ca Sutton. Proprietatea familiei Landry se găsea pe un mic lot de pământ înconjurat de un gard alb de ţăruşi care trebuia vopsit. Pe ramurile subţiri ale unui stejar, aflat la marginea curţii, ciripeau vrăbiuţe, iar soarele care asfinţea arunca umbre lungi pe gazonul crescut cam mare. Floricele vişinii în vase de lut erau aliniate în faţa verandei, şi un scaun-balansoar cu vopseaua galbenă sărită se găsea lângă nişte ziare vechi de trei zile, făcute sul în pungi albastre de plastic. Deşi casa era mai drăguţă decât oricare alta în care trăise Emma, părea mică în comparaţie cu cea a familiei Mercer, care avea cinci dormitoare. Ciudat cât de repede te obişnuiai cu luxul!
Bătu cu putere în uşă. Câteva secunde mai târziu, la fereastră apăru faţa lui Ethan. Îi aruncă Emmei un surâs surprins şi descuie uşa.
— Scuze că n-am sunat mai înainte, spuse Emma.
Ethan ridică dintr-un umăr.
— E-n regulă! Ai mei nu-s acasă. Se dădu la o parte, făcându-i loc Emmei. Intră!
Îl urmă pe un hol lung, tapetat cu un motiv floral roz-deschis, pipăind scrisorile din buzunar. Pe pereţi erau agăţate lablouri pe care Emma le văzuse doar la capelele funerare, diferite acuarele reprezentând trandafiri şi asfinţituri. Nu exista nicio fotografie a lui Ethan. În casă stăruia şi un miros ciudat, de aer închis şi de vechi. Nu te prea îmbia să intri.
Ethan o conduse pe Emma într-o odaie mică şi întunecoasă.
— Ăsta e dormitorul meu, spuse el, trecându-şi mâna prin păr. Evident, adăugă, părând dintr-odată jenat.
Emma îşi roti privirea de jur împrejur. De când deveniseră prieteni, îşi imaginase de multe ori cum ar putea arăta odaia lui Ethan, gândindu-se că era oarecum în dezordine, plină de hărţi stelare, piese de telescop, truse vechi de chimie, carnete cu foi îndoite şi tone peste tone de cărţi de poezie. Dar odaia asta era impecabilă. Pe covor se vedeau urmele lăsate de aspirator. 0 pereche de mănuşi negre de căţărat zăceau pe noptieră, alături de jurnalul îmbrăcat în piele pe care Emma îl remarcase încă din prima zi când se întâlnise cu Ethan. Singurul obiect de pe birou era un laptop hărtănit — nimic altceva, nici măcar un pix. Patul era făcut atât de bine, încât ar fi trecut orice inspecţie hotelieră: cuvertura era perfect întinsă, pernele erau puse una peste alta. Emma lucrase pe vremuri drept cameristă la un Holiday Inn, iar directorul ţipa mereu la ea pentru că nu bătea pernele aşa cum trebuie.
Privi la Ethan, vrând să-l întrebe dacă era într-adevăr camera lui. Era aproape lipsită de personalitate. Dar Ethan arăta aşa de jenat, încât nu voia să-l facă să se simtă şi mai prost. Aşa că Emma se aşeză pe pat şi scoase teancul de scrisori din buzunar.
— Le-am găsit în camera lui Thayer astăzi, spuse ea. Răspândi scrisorile peste cuvertură. Sutton i le-a scris. E dovada că aveau o relaţie de dragoste.
Ethan ridică fiecare scrisoare pe rând, trecându-şi ochii peste conţinut. Emma simţi un impuls de vinovăţie, ca şi cum şi-ar fi trădat sora, dezvăluind sentimentele ei tainice.
Deşi mi-am dat seama de ce Emma îi arăta scrisorile lui Ethan, am simţit şi nevoia de a le proteja.

Erau gândurile mele secrete.

— N-am crezut că mă pot îndrăgosti aşa de cineva, citi Ethan cu voce tare. Dădu pagina. Vreau să te sărut pe terenul de fotbal, în tufişurile din spatele casei mele, pe culmea muntelui Lemmon…

Se opri, dregându-şi glasul.

Emma simţi cum i se înroşesc obrajii.

— E limpede că se plăceau.

— Dar ea încă era cu Garrett, spuse Ethan, arătând spre un rând care spunea: Vreau să termin cu Garrett şi să fiu cu line, jur! Dar nu e momentul potrivit, şi ştim amândoi asta. I'oate că Thayer era enervat că Sutton rămăsese cu iubitul ei în timpul ăsta… şi a ucis-o.

M-a trecut un fior. M-am gândit cât de repede se schimbase Thayer când venise vorba de Garrett în noaptea în care urcasem pe munte. Furia lui era intensă, deşi recunoscuse că era defectul lui cel mai mare, care-l făcea să semene foarte mult cu tatăl său. Putea să-l scoată din sărite numai lucrul ăsta?

Emma se lăsă pe spate în pat şi privi tavanul în calcio vecchio.

— Pare cam mult. Să omori pe cineva pentru că nu a renunţat la o relaţie?

— Oamenii ucid şi pentru mai puţin.

Ethan îşi privi mâinile. Arăta distant, ca şi cum ceva l-ar li enervat. În cele din urmă, vorbi încet, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Poate că Sutton l-a scos din minţi. Era o adevărată maestră în ale manipulării.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Emma apăsat.

Nu-i plăcea tonul lui Ethan. Şi nici ce spusese despre sora sa.

În minutul ăsta te place, spuse Ethan, ca în minutul următor să te trateze ca pe-un gunoi. Am văzut-o făcând asta cu un milion de tipi. Se încruntă. Poate că i-a făcut acelaşi lucru şi lui Thayer. Poate că l-a înnebunit şi el… a cedat nervos.

Emma îşi simţi palmele umede şi lipicioase. Oare să fi fost purtarea capricioasă a surorii ei lucrul care-l împinsese pe Thayer să comită fapta? Dacă manifestase sentimente contrarii faţă de el — în vreme ce continua să se întâlnească cu Garrett —, ar fi putut declanşa o stare de furie înăuntrul lui.

— Poate, şopti ea.

— Prin urmare, cum crezi că ar trebui să procedăm? o întrebă Ethan.

— Am putea suna la poliţie, sugeră Emma.

— Sau nu, spuse Ethan, clătinând din cap. Dacă am face asta, va trebui să redevii sora geamănă a lui Sutton. E prea riscant. Îşi puse un picior peste altul, bâţâind din pantoful sport Converse de culoare albastră. Suntem tot mai aproape. Ai nevoie de o dovadă mai solidă. Ce zici de sângele de pe maşină? E clar al lui Sutton, nu?

Emma se ridică din pat, prinzând să se plimbe prin cameră.

— S-ar putea. Deşi poliţia nu a făcut încă testul. Bănuiesc că vor căuta şi amprentele de pe volan — poate că se vor potrivi cu cele ale lui Thayer. Apoi se strâmbă. Dar n-ar trebui ca persoana să figureze cu probe ADN în dosarele poliţiei ca să faci o comparaţie?

— Thayer a mai avut şi înainte probleme, dezvălui Ethan. Şi cred că i-au luat amprentele când l-au arestat.

— Şi deja ştim că a fost în maşină, continuă Emma. Chiar (iacă amprentele lui s-ar găsi pe volan, ce ar putea dovedi asta?

— Aşa e, aprobă Ethan, dezamăgit. Înseamnă doar că va Irebui să săpăm mai adânc. Să descoperim ce motiv ar fi avut. Să găsim ceva care să-l pună cu adevărat la zid.

— Mda, murmură Emma, simţindu-se dintr-odată istovită. Era atât de aproape… şi totuşi atât de departe.

Îşi închise ochii, copleşită pe neaşteptate de ţinta pe care o urmărea. O vedetă a echipei de fotbal, la vârsta adolescenţei, nu devine un ucigaş fără un mobil. Ceva l-a făcut pe Thayer Vega să lovească.

Când deschise din nou ochii, observă strălucirea ecranului de la laptopul lui Ethan. Browser-ul Safari deschisese o fereastră la pagina de Facebook a lui Sutton.

— Eşti pe Facebook? zâmbi superior Emma. Nu pari genul.
Ethan sări din pat şi închise laptopul.
— Nici nu sunt. Vreau să spun, am o pagină, dar nu postez nimic pe ea sau ceva în genul ăsta. Mă gândeam doar să-ţi las un mesaj pe peretele tău… mă rog, pe al lui Sutton. Dar nu ştiu. Îi aruncă o privire neliniştită. Ar fi ceva ciudat? Prietenele tale nu ştiu nimic despre… cum vorbim noi.
limma avu un simţământ de plăcere că discutau chiar şi despre relaţia lor potenţială. După care simţi un nod în lomac. Îşi reaminti de chicotele fetelor care pregăteau farsa din ziua aceea. Se gândise să-i spună lui Ethan despre planul pus la cale ca să-i dea peste cap participarea la concursul de poezie, dar gândul ăsta o scârbise. Trebuia pur şi simplu să dejoace farsa, atâta tot!
— De fapt, Laurel ştie despre noi, spuse Emma, roşind instantaneu.
Era bine să spună aşa? Noi? încă nu arătau ca un cuplu.
— Şi asta te deranjează? întrebă Ethan, zâmbind uşor din colţurile buzelor.
— Dar pe tine? replică Emma.
Ethan se apropie cu paşi mărunţi şi se aşeză pe pat lângă Emma.
— Mie nu-mi pasă cine ştie. Te consider uimitoare. N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine.
Inima Emmei tresări puternic. Nimeni nu-i mai vorbise aşa până acum.
Ethan se aplecă în faţă, plimbându-şi degetele pe ceafa ei. 0 sărută uşor cu buzele lui moi şi calde, şi, numaidecât, Emma uită de tot şi toate câte se întâmplaseră de când venise în Tucson. Uită de cât de emoţionată fusese atunci când coborâse din autobuz ca să se întâlnească cu sora sa. Uită cât de iute fuseseră ruinate speranţele unei întâlniri dintre ea şi Sutton. Uită de bileţelul prin care era ameninţată să continue să fie Sutton… căci altfel… Uită de cercetarea făcută în cazul Thayer sau oricine ar fi ucis-o pe Sutton. În acel moment, era doar Emma Paxton, o fată cu un iubit nou-nouţ.
Iar eu eram doar sora ei, fericită că-şi găsise pe cineva la care să ţină cu adevărat.

14
Dacă se potriveşte cheia

În noaptea aceea, Emma se foi în cearşafurile bleu ale lui Sutton, răsucindu-se întruna de pe o parte pe alta. Cele câteva animale de pluş roase care erau aliniate la picioarele patului lui Sutton o priveau cu ochi sticloşi la lumina lunii. Nu păreau genul lui Sutton, unul dintre lucrurile pur sentimentale pe care Emma descoperise că sora ei le păstrase din trecut. Îi aminteau Emmei de jucăriile pe care le păstrase ea însăşi — o maimuţică pe care i-o dăduse cadou un profesor de pian pentru că interpretase o piesă muzicală grea şi o caracatiţă pe care Becky i-o cumpărase într-o excursie la Four Corners. Jucăriile lui Sutton o făceau pe Emma să se gândească la timpul pe care-l pierduseră fără să fie împreună, la amintirile comune pe care le-ar fi putut avea, la orele de joacă pe care le-ar fi putut petrece în dormitorul lor, făurind lumi secrete în care doar ele două să pătrundă. Ore pe care nu vor putea să le recapete vreodată.
Din stejarul aflat chiar în faţa ferestrei lui Sutton huhură o bufniţă. Emma privi crengile, observând că era acelaşi copac pe care-l folosise în noaptea când se întâlnise pe furiş cu Ethan, acelaşi copac de care se folosise Thayer ca să pătrundă în dormitorul lui Sutton. Deodată, rămase nemişcată. Fereastra era larg deschisă. Iar într-un colţ al camerei se vedea o siluetă uriaşă, cu o respiraţie hârâită.
— Credeai că poţi scăpa aşa uşor de mine? se auzi o voce.
Deşi aflat în umbră, Emma îl recunoscu imediat.
— Thayer? îngăimă ea, numele abia desprinzându-i-se de buze.
Se retrase spre căpătâiul patului, dar era prea târziu. Thayer se aruncă înainte, prinzând-o cu mâinile de gât şi apropiiindu-şi buzele la câţiva centimetri de ale ei.
— M-ai trădat, Emma, şopti el, strângând-o de gât, iar buza lui de jos atinse buza ei. Şi acum e

timpul ca revederea ta cu Sutton să devină realitate.
Emma îşi înfipse unghiile în pielea lui Thayer, simţind o nevoie disperată de oxigen, pe când viaţa se scurgea uşor din ea.
— Te rog, nu!
— La revedere, Emma! rânji Thayer, în vreme ce mâinile lui o strângeau tot mai tare… părând că o face în ritmul cântecului lui Kelly Clarkson „Domnul Ştie-Tot”.
Emma se săltă din pat. În urechi îi suna cunoscutul cântec al lui Kelly Clarkson. Privi în jur. Se afla în dormitorul lui Sutton, cu cearşafurile lui Sutton lipite de pielea ei umedă. Pe fereastră se strecurau razele de soare — într-adevăr, era deschisă. Dar colţul camerei era pustiu. Îşi atinse gâtul, dar nu dădu peste nieiun semn că ar fi fost strangulată. Pielea îi era netedă. N-o durea nimic.
Un vis. Fusese doar un vis. Dar atât de real.
Şi mie mi se păruse cât se poate de real. Am fixat colţul camerei, uimită că Thayer nu era acolo. Eram contrariată de faptul că mă aflam peste tot cu Emma, chiar şi în visele ei.
Emma îşi trase în jos cu degete tremurătoare bluza de pijama albastru-deschis şi mai privi o dată prin dormitorul lui Sutton. Ecranul computerului etala fotografia cu Sutton şi cele mai bune prietene ale ei — o fotografie luată după o victorie a echipei de tenis. Fetele se ţineau pe după umeri, făcând semnul păcii spre aparat. Pe biroul lui Sutton se afla un manual de germană deschis, alături de o cărticică de poezii pe care Ethan i-o dăduse Emmei cu o săptămână înainte. Nicăieri nu exista vreun animal de pluş — adevărata Sutton fusese prea matură ca să păstreze jucării.
Dar fereastra era totuşi deschisă. Emma putea jura că o închisese şi o zăvorâse de cu seară. Dădu la o parte cuverturile, se apropie de fereastră şi privi afară. Gazonul impecabil al familiei Mercer se întindea în valuri verzi dinaintea ei, niciun şezlong de răchită sau vreun ghiveci nu erau puse aiurea. Soarele Tucson-ului era o minge de foc ce se rostogolea peste culmile munţilor Catalina, iar cântecul păsărelelor umplea camera.
lizzz!
Emma tresări şi se întoarse. Ceva aflat sub aşternutul din palul lui Sutton prinsese să bâzâie. Îşi dădu aproape imediat seama că era vechiul ei Blackberty. Scotoci după el şi privi ecranul. Era Alex, cea mai bună prietenă a ei din Henderson. Dregându-şi vocea, apăsă butonul verde de răspuns.
— Salut!
— Salut! Eşti bine? Ai o voce ciudată.
Emma tresări. Dar Alex nu avea de unde să ştie ce visase. Nu ştia nici măcar că Emma era în pericol — în ceea ce o privea, Sutton era vie, iar Emma îşi trăia visul de copil adoptat alături de sora ei geamănă pierdută cu mult timp în urmă.
— Sigur, totul e-n regulă! spuse Emma, silindu-se să pară optimistă. Chiar minunat! Familia lui Sutton e super.
— Nu-mi vine să cred că ţi s-a oferit dintr-odată viaţa asta nouă. Ar trebui să mergi la Oprah sau în altă parte. Vrei să-ţi public povestea?
— Nu! strigă Emma, poate prea precipitat.
Intră în dressingul lui Sutton, în parte ca să vadă ce-ar putea îmbrăca în acea zi, dar şi pentru că era un spaţiu mai retras — erau şanse mai mici să fie auzită de Laurel.
— Bine, bine! Cum merge şcoala? îţi plac prietenele lui Sutton? o întrebă Alex.
Emma se opri în faţa unei bluze fără mâneci de mătase albastră.
— Ca să fiu sinceră, relaţiile cu ele sunt puţin cam tensionate în momentul ăsta.
— De ce? Nu vă acceptă pe amândouă?
Pe moment, vocea lui Alex sună înăbuşit şi Emma şi-o putea închipui îmbrăcându-se pentru şcoală, periindu-şi părul şi muşcând dintr-o brioşă cu scorţişoară. Alex era campioană la a face mai multe lucruri deodată şi avea o slăbiciune pentru dulciuri.
— E un grup foarte bine închegat, spuse Emma. Şi au atâtea în spate, că nici nu pot să încerc să pricep.

Alex mestecă şi înghiţi.
— Trecutul e doar atât — trecut. Plănuieşte ceva distractiv şi crează-ţi propriile poveşti împreună cu ele, poate chiar şi fără Sutton.
— Da, poate, spuse Emma, realizând că rareori se aflase singură alături de vreuna dintre prietenele lui Sutton.
Drake lătră gros din capul scărilor, iar Emma o auzi pe doamna Mercer potolindu-l.
— Ascultă, trebuie să plec, i-am promis lui Sutton s-o ajut la lecţii înainte să înceapă orele.
Închise, nu înainte să-i promită că o s-o sune mai des, după care ieşi din dressingul lui Sutton şi se aruncă iarăşi pe pat, cu capul pulsându-i cu putere. Nu-i plăcea s-o mintă pe Alex. Se gândi la toate după-amiezile petrecute în dormitorul lui Alex, căutând muzică pe net şi prezicându-şi una alteia viitorul. Împărţeau un jurnal mov, în care scriau pe rând la câteva zile odată. Îl ascundeau sub covorul de sub patul lui Alex, în care făcuseră o tăietură, astfel încât să nu dea nimeni peste el. Aveau secrete pe care le ţineau tăinuite laţă de ceilalţi, dar nu şi una faţă de alta — până acum.
Emma se ridică în capul oaselor. Dacă Thayer avea scrisori de la Sutton, poate că şi ea avea de la el. Dar unde să Ic li ascuns?
Emma îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se aplecă, dând la o parte franjurii cuverturii de pe pat. Lângă perete erau lipite două cutii de pantofi, dar deja scotocise în ele cu câteva săptămâni în urmă. Le trase oricum afară, aruncând conţinutul pe pat, în caz că i-ar fi scăpat ceva. Teste vechi şi extemporale se împrăştiară peste cearşaf, alături de o bandă elastică de un verde strălucitor şi de cotoarele unor bilete la un concert al lui Lady Gaga. O păpuşă Barbie cu ochi albaştri, goi, o privea pe Emma, părul ei blond, încâlcit, revărsându-se peste rochia de bal frumos lucrată. Nu era E, păpuşa pe care probabil că Sutton o botezase după Emma — aceea era în lada de zestre din dormitorul părinţilor ei. Dar Emma mai văzuse toate astea şi înainte.
Emma se apropie de scrinul lui Sutton şi trase toate sertarele pe rând, aruncând conţinutul pe podea. Trebuie că exista ceva care-i scăpase. Scotoci printre tricouri şi şorturi şi-şi afundă mâinile în şosetele de tenis. Frunzări pagină cu pagină cele trei carneţele roase umplute cu notiţe de istorie şi ecuaţii algebrice şi se uită prin tuburile de ruj şi printre şase perechi de cercei prelungi, ca şi într-o cutiuţă cu cremă hidratantă, pe a cărei etichetă se promitea revitalizarea pielii obosite.
După ce cotrobăi şi prin sertarele de la biroul lui Sutton, se repezi la pereţi, privind atentă vechile fotografii ca să se asigure că nu scăpase nimic în cele douăsprezece dăţi când le cercetase. Dar ce căuta? O siluetă pitită în planul îndepărtat, la un meci de tenis? Pe cineva care să ţină o pancartă pe care să scrie ţi-am ucis sora, la petrecerea de ziua ei? Pe cineva care să ţină un cuţit îndreptat spre spatele ei, la balul de absolvire?
Emma îşi îndreptă spatele şi-şi ridică fruntea. Regina Barbie a Balului. Nu găsi nimic altceva ascuns de Sutton sub pat sau prin sertare. Emma aruncă păpuşa de unde o luase, într-un vălmăşag de pături albastru-deschis, răsturnând-o cu capul în jos. Faldurile rochiţei de bal se desfacură, dezvelind un soi de buzunărel cusut în stratul ei interior. Bingo!
Bună treabă! Nici mie nu mi-ar fi trecut prin cap să cercetez păpuşa — şi se presupune că eu fusesem cea care cususe buzunarul acolo.
Emma îşi vârî arătătorul în buzunărel şi atinse un metal rece. Era o cheiţă de un argintiu mătuit. 0 ridică în lumină. Arăta ca un fel de cheie care ar fi putut deschide un jurnal sau o cutie de bijuterii.
Se auzi un ciocănit şi uşa odăii lui Sutton se deschise. În prag stătea Laurel, înconjurată de un nor de parfum de tuberoze, cu mâinile în şolduri. Pe faţă avea o expresie acră.
— Mama te cheamă jos la micul dejun. Apoi îşi plimbă privirea peste amestecătura de lucruri aruncate pe podea. Ce naiba faci aici?
Emma privi în jur la dezordinea făcută.
— Păi, nimic. Caut un cercel. Ridică o steluţă argintie peste care tocmai dăduse sub pat. L-am găsit.
— Aia ce mai e? întrebă pe un ton acuzator Laurel, arătând spre cheiţa din palma Emmei.
Emma o privi şi ea, blestemându-se în sinea ei. Dacă i-ar fi trecut prin cap s-o ascundă, înainte s-o

vadă Laurel.
— O vechitură, spuse ea vag, aruncând-o pe noptieră, de parcă puţin i-ar fi păsat de ea.
Dar când Laurel se întoarse, o ascunse iar în palmă, vârând-o în buzunarul jeanşilor. Cheia asta fusese îndeajuns de importantă ca să fie ascunsă, aşa că poate urma să ducă la un mare secret. Iar Emma n-avea să-şi găsească liniştea până nu-l va descoperi.
Ceea ce, fără îndoială, însemna că nici eu n-aveam timp de odihnă.

15
Plan: şterge-o!

Joi după-amiază, Emma se afla la ultima oră a zilei — designul de modă. Manechine fără cap, drapate în muselină, mărgineau încăperea. În mijloc era un catwalk improvizat. Elevii stăteau la mese de lucru, înconjuraţi de bucăţi de ţesături, foarfeci, nasturi, fermoare şi mosoare cu aţă. Singurul profesor de design de modă din liceu, domnul Salinas, se plimba prin încăpere, îmbrăcat în pantaloni mulaţi, cu o eşarfă albastru-deschis în jurul gâtului. Arăta ca un frate mai tânăr al lui Tim Gunn[3].
— Prezentarea noastră de astăzi va lărgi graniţele relaţiei lormă-funcţie, anunţă el cu o voce gâtuită. Bătu uşor cu un deget lung şi subţire în coperta lucioasă a ediţiei franceze a revistei Vogue, pe care-o denumise în mai multe rânduri Biblia" lui. Asta este întrebarea aflată pe vârful limbii fiecărui editor, zise el dus pe gânduri. Cum să cobori moda de pe catwalk în viaţa reală?
Emma privi la manechinul ei. Creaţia sa ca atare nu se prea preta la transferul ăsta. Flanelă în carouri trecută peste talie, prinsă neîndemânatic în ace, acolo unde Emma încercase să închipuie un model cloş. O bluză de sifon negru atârna strâmbă, cu volane căzute dinspre guler. Partea cea mai urâtă era ornamentul: Emma încercase să obţină un soi de broşă în formă de floare din materialul rămas. Puneţi asta alături de semnele făcute cu markerul roşu care împodobeau braţele goale ale manechinului, şi veţi obţine o elevă goth beată criţă, bolnavă de variolă. Deşi Emma iubea moda — cutreiera magazinele second-hand şi făcea în aşa fel încât lucrurile ieftine să pară scumpe —, cusutul hainelor nu era partea ei tare. Bănuia că Sutton alesese acest curs din aceleaşi motive pentru care-şi încărcase programul cu o mulţime de cursuri alternative — pentru că se luau uşor note bune şi nu i se cerea să citească prea mult.
— Ce trebuie să spună artistul dinăuntru? sporovăia în continuare domnul Salinas. Asta trebuie să ne întrebăm şi noi.
Emma îşi plecă fruntea, sperând ca domnul Salinas să nu o nominalizeze pe ea — nu prea încerca să spună nimic. Avea lucruri mai importante pentru care trebuia să-şi facă griji decât lărgirea graniţelor relaţiei formă-funcţie — ca, de pildă, să-şi dea seama dacă Thayer îi ucisese sora înainte ca el să iasă din închisoare şi să vină din nou după ea.
— Madeline! accentuă teatral domnul Salinas prima silabă a numelui. Spune-ne ce ai creat aici cu balerina ta de avangardă.
Madeline se ridică, netezindu-şi fustiţa mini de piele. Era cea mai bună la cursul acesta şi o ştia.
— Ei, bine, Edgar, începu ea, fiind singura elevă care-i spunea pe numele mic, creaţia mea poartă numele de Dansul Negru. Un gen de baletul-coboară-în-stradă. Este dansatoarea de după ore. Unde merge? Ce face? Arătă spre manechinul ei, care purta un blazer peste o rochie neagră şi colanţi. Este negrul, partea deviantă din noi toţi, care zace sub faţada perfecţiunii.
Domnul Salinas îşi lovi palmele.
— Splendid! De-a dreptul divin! Voi toţi, ăsta este genul de muncă la care mă aştept din partea voastră, a tuturor!
Madeline se aşeză, arătând mulţumită de sine. Emma o bătu pe genunchi.
— Rochia ta arată uluitor. Sunt super-impresionată.

---

[3]Note: Timothy M. „Tim" Gunn, consultant de modă american şi personalitate de televiziune.

Madeline dădu scurt din cap, dar, după felul în care i se inmuiaseră trăsăturile, Emma putea spune că o atinsese la punctul sensibil. Părerea Emmei — sau mai degrabă a lui Sutton — conta cu adevărat pentru ea.

În vreme ce domnul Salinas asculta şi alţi elevi — ale căror răspunsuri îl plictiseau în mod vădit, în comparaţie cu performanţa lui Madeline —, gândurile Emmei cutreierau. Iiurea. Practic memorase bileţelele trimise de sora sa lui Thayer, şi propoziţii cum ar fi Cândva, când va veni timpul, vom fi împreună, sau Ne vom rezolva toate problemele, i se învârteau prin minte. Deşi Sutton îi scrisese vreo treizeci de pagini lui Thayer, nu dăduse prea multe detalii. De ce nu puteau să fie împreună? De ce nu venise încă timpul? Care erau problemele ce trebuiau rezolvate?

M-am străduit din răsputeri să-mi dau seama la ce mă referisem. Dar nu mi-a venit nicio idee.

Apoi Emma se gândi la cheia ascunsă cu grijă în buzunarul ei. În ziua aceea o încercase în toate locurile posibile — o casetă cu bijuterii din dulapul lui Sutton, o cutie cu unelte din garajul Mercerilor şi o uşiţă către o odaie de la etajul al doilea al casei, în care nu mai intrase niciodată. La ora prânzului alergase chiar şi la cel mai apropiat oficiu poştal, să vadă dacă nu era cheia de la o cutie poştală, dar dirigintele îi spusese că acea cheie era prea mică pentru aşa ceva. Poate că ajunsese într-un punct mort.

Emma rezistă tentaţiei să-şi lase capul pe bancă şi să aţipească. Devenea obositor. Fireşte, voia să devină un jurnalist de investigaţie când va fi mare, să scoată la lumină scandalurile corporative şi crime oribile, dar era altceva atunci când viaţa ei era pusă la bătaie.

— Pământul către Sutton!

Nişte unghii lucioase pocniră în faţa Emmei. Ochii verzi ai lui Charlotte o scormoneau.

— Eşti bine? o întrebă Charlotte, părând îngrijorată. Pentru o clipă ai părut intrată în comă.

— Sunt bine, murmură Emma. Doar un pic… plictisită.

Charlotte îşi ridică o sprânceană.

— Dacă-ţi aduci aminte, tu ai fost cea care ne-a convins pe amândouă să urmăm cursul ăsta. Îşi încrucişă braţele la piept. Eu tot o repet, dar în ultimul timp pari foarte ciudată. Ştii că poţi să vorbeşti cu mine, da?

Emma îşi trecu degetul peste materialul rochiei sale, gândi ndu-se la asta. Dacă ar fi putut să-i spună lui Charlotte despre Thayer! Dar ar fi fost o greşeală — dacă ar fi divulgat că Sutton şi Thayer aveau o relaţie de dragoste, Charlotte ar fi acuzat-o numaidecât că-l înşela pe Garrett. Garrett era întotdeauna un subiect sensibil în discuţiile cu Charlotte — el se despărţise de Charlotte ca să fie cu Sutton, iar limma bănuia că ea nu reuşise să treacă niciodată peste asta.

Şi eu eram aproape sigură că aşa era.

Dar apoi Emmei îi veni o idee. Duse mâna la buzunar şi scoase cheiţa argintie.

— Azi-dimineaţă, am găsit asta în camera mea şi nu-mi pot aminti deloc de unde e. Tu ştii?

Charlotte culese cheiţa din palma Emmei şi o întoarse pe loate părţile. Sclipea la lumina puternică ce venea de sus. Inima o surprinse pe Madeline trăgând cu coada ochiului spre ea, după care se întoarse şi privi înainte.

— Arată ca şi cum ar fi de la un lacăt, spuse Charlotte.

De la un dulăpior? întrebă repede Emma.

Poate că Charlotte o văzuse pe Sutton deschizând un dulăpior secret despre care Emma nu ştia nimic.

— Poate că o cartotecă, îi replică Charlotte. Dar ce legătură are o cheie cu atitudinea ta ciudată din ultimul timp? îţi poate descuia capul?

— N-am o atitudine ciudată, spuse Emma, apărându-se şi vârând cheia înapoi în buzunar. E doar imaginaţia ta.

— Eşti sigură? o testă Charlotte.

Emma îşi ţuguie buzele.

— Sunt sigură.

Charlotte o fixă pentru o clipă, apoi puse mâna pe creionul de desen.

— Perfect! spuse ea, mâzgălind nervoasă nişte cercuri şi stele pe caietul ei de schiţe. Fii secretoasă! Nu-mi pasă!

Sună clopoţelul şi Charlotte sări de pe scaun.

— Char! o strigă Emma, simţind-o că era mai enervată decât lăsa să se vadă.

Dar Charlotte nu se întoarse. Se furişă pe lângă Madeline şi dispăru în coridor. Emma rămase la pupitrul ei, simţindu-se secătuită de puteri. Când ieşi cu paşi greoi în coridor, suportă privirile celorlalţi elevi ale căror nume nu le cunoştea.

— Ai auzit că un căutător de talente de la Stanford a venit pe-aici să întrebe de Thayer? şopti o fată într-o jachetă de denim prietenei ei brunete care purta o bluză în dungi stil anii optzeci care-i dezgolea umerii.

— Aşa-i, şopti la rândul ei prietena. Dar pentru că Thayer e-n închisoare, n-are nicio şansă să-l întâlnească.

— Ah, te rog! facu fata în jachetă de denim, fluturând o mână. Avocatul o să-l scoată. Până săptămâna viitoare e liber.

Te rog, nu! spuse Emma în gând.

— Chiar şi aşa, ce-i cu şchiopătatul ăla? întrebă cea îmbrăcată în stilul anilor optzeci. Am auzit că e o chestie tare nasoală. Tu ce crezi, cum l-a căpătat?

Pentru ele, răspunsul era evident. Cele două fete se răsuciră, privind după Emma cu ochi arzători.

Parcă toată lumea şoptea despre ea, chiar şi profesorii.

Erau Fenstermacher, profesoara ei de germană, îi dădea cu cotul lui Madame Ives, una dintre profesoarele de franceză. Doi lucrători de la cantină se opriră din vorbit şi se holbară. Elevi mai mari şi mai mici, eu toţii o priveau ca şi cum ar fi ştiut toate problemele ei. Nu vreţi să mă lăsaţi în pace? îi venea Emmei să ţipe. Ironia sorţii: urmând şcoala ca un copil dat în plasament, fusese un nimeni, o stafie pe holuri. Îşi dorise ca toată lumea s-o ştie. Dar notorietatea venise cu preţul ei.

De parcă eu nu ştiam!

Când Emma coti pe un coridor plin de ferestre şi privi nfără într-o curte cu cactuşi şi ghivece cu ferigi, zări părul negru al lui Ethan ridicându-se la câţiva centimetri peste «a petele celorlalţi elevi. Inima prinse să-i bată cu putere în piept şi îşi croi drum prin mulţimea forfotitoare.

Bună, spuse ea, prinzându-l de cot.

Un zâmbet lumină faţa lui Ethan.

Bună şi ţie, zise, observând expresia întunecată a Emmei. Eşti bine? Ce s-a-ntâmplat?

Ea ridică din umeri.

— E una din zilele alea când e niţeluş mai greu să fii Sutton Mercer. Aş da orice să ies de aici. Să iau o pauză de la rolul meu.

Pe fruntea lui Ethan apăru o cută, după care ridică un deget ca un soi de aha.

— Sigur! Şi ştiu locul exact unde să te duc.

Două ore mai târziu, Ethan îşi scotea maşina de pe Autostrada 10, pe o bretea marcată cu phoenix. Emma se încruntă.

— Nu-mi poţi spune nimic despre locul unde mergem?

— Nu, zise Ethan, cu un surâs vag fluturându-i pe buze. Doar că e un loc unde nimeni nu a auzit vreodată de Sutton Mercer, Emma Paxton sau Thayer Vega.

Aş fi vrut să râd. Când eram în viaţă, aveam impresia că toată lumea auzise de mine — de pretutindeni. Şi era drăguţ că Ethan o ducea pe sora mea geamănă până în Phoenix, ca s-o scoată din starea ei de stres.

Odată ieşiţi de pe autostradă, Ethan se angajă pe o stradă dărăpănată din centrul Phoenix-ului, pe care erau aliniate containere mari din care se revărsau bucăţi de tapet, sticle sparte şi cutii goale de vopsea. Strada era dominată de o clădire de apartamente neterminată, afişând un banner pe care se anunţa că apartamentele vor fi disponibile la închiriat începând cu luna noiembrie. Remarcând faţada fără ferestre, Emma se îndoia serios că ar putea fi şi adevărat.

— Bun, acum îmi spui? se rugă Emma, când Ethan părăsi stradela prăpădită şi intră într-o parcare, oprind în faţa unui hotel vechi în stilul Art Deco.

— Răbdare, răbdare! o tachină Ethan, desfăcându-şi centura.

Trânti portiera şi se întinse leneş, trăgând de timp cât mai spectaculos.

Emma bătea din picior.

— Aştept!

El ocoli maşina şi o prinse în braţe.

— Ce aştepţi? o întrebă. Asta?

Îşi coborî buzele pe ale ei, iar ea îi răspunse la sărut, destinzându-se în îmbrăţişare.

Când se separară, fata zâmbi, cu tot trupul vibrând. Apoi izbucni în râs.

— Ia stai! M-ai adus până aici, în Phoenix, doar ca să ne putem săruta în public?

— Nu, ăsta e doar un bonus. Ethan se întoarse şi arătă spre hotel. Suntem aici ca să vedem un concert al formaţiei mele preferate, No Names.

— No Names? făcu Emma. N-am auzit niciodată de ei.

— Sunt uluitori — punk rock, dar cu nuanţe de blues. Or să-ţi placă.

O luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei, şi o conduse în hotel, care părea să fi rămas blocat în anii cincizeci. Erau desene tribale kitsch în turcoaz şi roz-gălbui pe pereţi, aplice gen deco şi chiar şi o veche casă de marcat, în spatele tejghelei, în locul unui ecran plat de computer. Un indicator de metal arăta spre clubul aflat în spatele foaierului, deşi nu era neapărat necesar —Emma auzi tunetul basului şi amplificatoarele de cum trecură de uşa turnantă. În aer stăruia un miros de ţigări, bere ieftină şi trupuri încinse de dans. În foaier pierdeau vremea câţiva puşti prea cool ca să meargă la concert, fumând şi holbându-se la nou-veniţi.

După ce plătiră zece dolari pentru locuri, Emma şi Ethan intrară în club. Încăperea era largă, pătrată şi întunecată, cu excepţia luminilor de pe scenă şi a unui mănunchi de luminiţe de Crăciun din jurul barului, situat pe o platformă ridicată, în partea din spate. Peste tot erau trupuri — tipi care refuzau să se mişte, fete care se legănau cu ochii închişi, prinse în propriile lor vise muzicale, şiruri de puşti cu braţele împletite. Câţiva dintre ei o priviră plictisiţi pe Emma. Oricând altă dată răceala lor ar fi intimidat-o, dar azi era încântător de bine-venită. Nimeni n-o cunoştea. Aici nu avea trecut. Era un fan oarecare al formaţiei No Names, la fel ca toţi cei de-acolo.

Emma se îndreptă spre bar, facându-şi loc printre ceea ce păreau sute de umeri şi murmurând milioane de „scuze” şi „pardon”. Zgomotul de pe scenă era atât de puternic, încât urechile Emmei se înfundară imediat.

Ethan şi Emma ajunseră la bar, prăbuşindu-se peste tejghea de parcă tocmai ar fi înfruntat un uragan. Barmanul le puse în faţă două suporturi de pahare, iar ei comandară bere. Emma zări ultima masă liberă, îşi agăţă geanta de spătarul scaunului şi privi către scenă. O formaţie de trei se afla la mijlocul unei piese ritmate, pline de mârâieli.

Toboşarul se contorsiona ca o caracatiţă. Basistul păşea când în spate, când în faţă, cu părul lung acoperindu-i faţa. Solista, care avea un păr roz halucinant, stătea în centrul scenei, lovind violent chitara şi cântând seducător la microfon.

Emma o privea fascinată. Îşi ridicase părul în creştetul capului în stilul anilor cincizeci şi purta o rochiţă neagră strâmtă, cizme negre, ciorapi plasă şi mănuşi de mătase lungi şi negre. Dacă ar fi putut să fie şi ea la fel de dezinhibată şi cool!

—Ai dreptate! Formaţia asta e uluitoare, îi strigă Emma lui Ethan.

El zâmbi şi-şi ciocni paharul de al ei. Emma scrută din nou mulţimea. Lumina crea halouri în jurul capetelor. 0 mulţime de puşti dansau. Alţii făceau poze cu telefonul. Un C.rup de fani erau lipiţi de scenă — mulţi dintre ei băieţi care sperau probabil să arunce o ocheadă pe sub rochia solistei.

— Prietena mea Alex din Henderson ar lua cu asalt scena ista, spuse tristă Emma. Îi place la nebunie să meargă la spectacole de genul ăsta. Ea mi-a făcut cunoscute toate formaţiile pe care le ascult.

Globul disco reflecta luminile peste faţa lui Ethan, scoţându-i în evidenţă ochii albaştri.

— Poate c-o s-o cunosc şi eu, după ce toate astea s-or sfârşi.
Ar fi grozav, spuse Emma.
Alex şi Ethan s-ar fi plăcut mult — erau amândoi iubitori de poezie şi nu le păsa ce credeau ceilalţi despre ei.
După ce îşi terminară băuturile, Emma îl ridică pe Ethan de pe scaun şi-l trase pe ringul de dans. Ethan îşi drese glasul jenat.
— Nu sunt ceea ce s-ar putea numi un dansator excelent.
— Nici eu, strigă Emma ca să acopere muzica. Dar nimeni de pe-aici nu ne cunoaşte, aşa că ce-ţi pasă?
Îl luă de mână şi-l făcu să se învârtească. 0 roti şi el, râzând, şi prinseră să danseze împreună, ţopăind şi legănându-se pe ritm.
Când cei de la No Names îşi terminară repertoriul, Emma era obosită şi transpirată toată, însă se simţea uşoară ca o rochie de mătase.
— Mai e ceva ce vreau să-ţi arăt, spuse Ethan, făcând semn spre o ieşire de urgenţă şi conducând-o prin coridorul întunecat şi jilav de dincolo de uşă.
O altă uşă grea de metal, aflată în lateral, avea scris pe ea platformă de observare. Ethan o deschise cu un brânci şi cei doi prinseră să urce o scară îngustă.
— Eşti sigur că avem voie aici? întrebă Emma temătoare, în vreme ce paşii îi răsunau pe treptele de metal.
— Mda, răspunse Ethan. Aproape-am ajuns.
În capătul scărilor, împinseră o altă uşă grea şi ieşiră afară. Platforma de observare nu era mai mult decât un acoperiş plat cu câteva şezlonguri de tec uzate şi măsuţe, cu un tomberon din care se iţeau sticle goale de Corona Light şi cu o ferigă mare, în ghiveci, care părea pe jumătate uscată, dar în jurul platformei se întindea oraşul Phoenix, plin de lumini, scânteieri şi zgomote.
— E frumos! şopti Emma. Cum de ştiai ce e aici sus?
Ethan se aplecă peste balustradă şi-şi profilă chipul pe cerul nopţii.
— Într-o vreme, mama era bolnavă. A mers la o mulţime de doctori prin preajmă. Am ajuns să cunosc destul de bine oraşul.
— Acum… e bine? întrebă încet Emma.
El nu-i spusese nimic despre boala mamei sale.
Ethan ridică din umeri, arătând puţintel rezervat.
— Cred că da. Atât de bine cât poate să fie. Privi spre luminile tremurătoare. A avut cancer. Dar acum e bine, cred.
— Îmi pare rău, şopti Emma.
— E-n regulă, zise Ethan. Eu am fost cel care-a ajutat-o să treacă prin asta. După cum ţi-am spus, tata locuieşte practic în San Diego. Nu s-a întors pentru niciuna din şedinţele de chimioterapie. Te cam şochează!
— Poate că nu suporta s-o vadă bolnavă, spuse Emma, linii oameni nu se descurcă prea bine în situaţiile astea.
— Da, mă rog, ar fi trebuit s-o facă, aruncă Ethan, cu ochii scăpărători.
Emma renunţă.
— Îmi pare rău, spuse ea.
Ethan închise ochii.
— Mie îmi pare rău, suspină el. N-am mai spus nimănui de problema mamei. Însă vreau să fiu sincer cu tine până la capăt. Vreau să împărţim totul. Şi ceea ce e rău. Cred că şi Iu gândești la fel.
Emma trase aer în piept, simţindu-se deopotrivă mişcată şi groaznic de vinovată. Exista ceva uriaş pe care nu-l destăinuise lui Ethan: farsa pusă la cale împotriva lui. Ar fi trebuit să-i spună de ea? O să se supere că a lăsat să treacă atâta timp până să-i spună? Poate că ar fi mai bine să nu-i spună nimic şi să găsească o cale să zădărnicească farsa înainte să aibă loc. Ceea ce Ethan nu ştie nu-l poate răni.

Eşti departe de a fi total sinceră, surioară! Dar înţelegeam impasul în care se afla.
Emma îl cuprinse pe Ethan cu braţele pe după mijloc, lipindu-şi faţa de spatele lui. El se întoarse şi o îmbrăţişă, sărutând-o pe frunte.
— N-am putea rămâne aici pentru totdeauna? suspină ea. E aşa de minunat să nu mai fiu Sutton. Ci doar… eu.
— Putem rămâne cât vrei tu, îi făgădui Ethan. Sau, mă rog, până mâine când începem orele la şcoală.
Pe străzile de jos maşinile claxonau. Pe deasupra capetelor lor trecu huruind un elicopter, trimiţând o singură rază de lumină spre un loc aflat în preajma munţilor. Se auzi alarma unei maşini, trecând de la ciripituri la bâzâituri şi croncănituri enervante.
Dar stând în braţele calde ale lui Ethan, care-i confereau siguranţă, Emma hotărî că era cea mai romantică întâlnire pe care-o avusese vreodată.

16
Uneltirea

Duminică după-amiază, Emma, Madeline, Charlotte, Laurel şi Gemenele Twitter aşteptau la rând la Covrigăria lui Pam, un chioşc modest, sprijinit de un colţ de la La Encantada, la periferia Tucson-ului. Deşi prietenele lui Sutton declaraseră război carbohidraţilor, covrigii meritau să-şi dea peste cap dieta. Erau acoperiţi cu qucso[4] mexicană şi conţineau o combinaţie de mirodenii care era, aşa cum spunea Madeline, „mai bună decât sexul”. Aerul mirosea a pâine coaptă şi muştar. Clienţii muşcau cu poftă, hămesiţi. 0 femeie părea chiar gata să leşine de plăcere în timp ce mesteca.
Coada era mare şi în faţa fetelor se găsea un grup de hăieţi de liceu, îmbrăcaţi în tricouri identice, cu păr lung şi soios. Madeline se ţinea deoparte de ei, ca şi cum băieţii ar li avut purici. Charlotte, al cărei păr roşu ca focul era strâns In spate într-un coc sever, îi dădu cu cotul lui Laurel, care locmai tasta un mesaj către Caleb.
— Cumva copacul ăla îţi trezeşte amintiri plăcute? spuse ea, arătând spre un ghiveci pătrat de lemn de un metru pe un metru, acoperit cu fetru.
Laurel chicoti, privind la ghiveci.
— Pomul ăla de Crăciun a fost mult mai greu decât arăta. Şi am avut beteală în păr zile de-a rândul.
Îşi scutură părul teatral.
Madeline îşi acoperi gura şi fornăi.
— A fost nemaipomenit.
— Pe bune! adăugă şi Emma, deşi n-avea idee despre ce vorbeau fetele — probabil o farsă mai veche din Jocul Minciunii.
Coada înainta repede şi, curând, le veni rândul Gemenelor Twitter.
— Un covrig cu queso şi cu mai mult sos.
Lili îşi lăsă greutatea de pe un picior pe altul. Purta cizme negre până la genunchi, cu tocuri înalte. Celelalte fete comandară şi ele covrigii preferaţi, apoi se aşezară la o masă din curte. Doar Emma şi Madeline mai zăboviră la tejghea, ca să-şi mai săreze covrigii.
Emma îşi roti privirea de jur împrejur. În faţa mallului forfoteau fete în şorturi şi bluze cu mâneci cloş, şi pantofi cu talpă wedge înaltă. Toate aveau pungi de la Tiffany, Anthropologie şi Tory Burch. Îşi dădu capul pe spate şi văzu magazinul de modă vintage de la etajul doi. Nu cu mult timp în urmă, ea şi Madeline îl vizitaseră şi se distraseră de minune. Se simţise ca Emma în ziua aceea, nu Fata Care Se Presupunea Că Este Sutton.
Madeline trase aer în piept. Când îşi întoarse capul, Emma observă că Madeline privea spre acelaşi

[4]Note: Brânză.

magazin. Apoi se întoarse spre Emma. Avea o expresie contemplativă şi puţin jenată.

— Uite ce e, nu vreau să mai fiu supărată pe tine, spuse ea.

— Nici eu nu vreau să mai fii supărată pe mine, exclamă Emma, recunoscătoare.

Madeline ridică o mână, acoperindu-şi ochii.

— Oricât aş fi de îngrijorată din pricina lui Thayer, ştiu că plecarea lui n-a fost din vina ta. Sincer, îmi pare rău că m-am purtat atât de groaznic cu tine.

Emma simţi un fior de uşurare.

— Şi mie-mi pare rău. Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut, tu şi familia ta, şi regret dacă, într-un fel sau altul, am înrăutăţit şi eu lucrurile.

Madeline desfăcu cu dinţii un pacheţel cu muştar.

— Tu ai totuşi un fel de a provoca drame, Sutton. Însă trebuie să-mi spui adevărul. Chiar nu ştii de ce fratele meu şi-a făcut apariţia în camera ta?

— Chiar nu ştiu. Jur!

Se lăsă o tăcere lungă. Madeline o privi pătrunzător pe limma, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, te cred!

Emma respiră uşurată.

— E-n regulă, pentru că mi-ai lipsit, spuse ea.

— Şi tu.

Se îmbrăţişară strâns. Emma îşi ţinea ochii închişi, dar (Iintr-odată avu senzaţia clară că cineva o fixa cu privirea.

Deschise ochii şi scrută parcarea întunecată de lângă chioşcul cu covrigi. I se păru că vede pe cineva ghemuit pe după o maşină. Dar când privi mai atent, nu văzu pe nimeni.

Madeline o luă de braţ pe Emma şi se apropiară de celelalte fete. Charlotte zâmbi, părând şi ea uşurată.

— Am veşti extraordinare, doamnelor! anunţă Madeline. Dăm o petrecere vineri seara!

— Da? făcură Gemenele Twitter, scoţându-şi iphone-urile, nerăbdătoare să împartă vestea cu fanii lor înfocaţi. Unde?

— Veţi şti când veţi afla, vorbi criptic Madeline. Le spun doar lui Sutton, lui Char şi lui Laurel. Îşi miji ochii la Gabby şi Lili. Este superprivată, aşa că nu trebuie să se afle, iar voi două nu sunteţi chiar cele mai bune păstrătoare de secrete.

Buzele pline ale lui Gabby se măriră şi mai mult a bosumflare.

— Bine! spuse Lili, suspinând mai mult decât teatral.

Laurel îngrămădi resturile de la covrigul ei într-un coş de gunoi, care avea lipit pe el un afiş verde strălucitor pe care se putea citi să păstrăm o planetă curată! Îşi ajustă bareta de la geanta ei de umăr.

— Cu ce putem ajuta? Şi cum trebuie să ne îmbrăcăm? Mai sumar?

Madeline sorbi îndelung din băutura ei de lămâie verde.

— 0 să înceapă la ora zece, dar va trebui să fim prezente mai devreme, ca să punem lucrurile la cale. De mâncare şi băutură mă ocup eu şi cu Char. Tu, Laurel, te ocupi de lista cu invitaţi, iar tu, Sutton, te ocupi de muzică. În privinţa îmbrăcămintei, şort, tocuri şi un maieu şic. Categoric noi. Haideţi la cumpărături.

O luă de mână pe Emma şi o trase în sus. Emma zâmbi, admirând ramura de măslin fluturată de Madeline. Fetele intrară într-un butic denumit Castor şi Pollux. De cum trecură de uşi, simţiră în nări mirosul de haine noi şi un parfum dulceag. Manechine cu ochi de sticlă, îmbrăcate în l'uste plisate de sifon şi jachete cu dungi în zigzag pozau cu mâinile pe şoldurile înguste. Pe rafturi se găseau încălţări cu nişte tocuri mult mai înalte decât purtase Emma vreodată.

— Ăştia ar arăta uluitor pe tine, Sutton, spuse Charlotte, punând mâna pe nişte pantofi argintii.

Emma îi luă din mâna ei şi aruncă o privire discretă la preţ. Cinci sute şaptezeci şi cinci de dolari? încercă să nu-şi înghită limba când se aşeză pe scaun. Deşi trecuse o lună de când se afla aici, încă nu

se obişnuise cu modul necontrolat în care prietenele lui Sutton îşi faceau cumpărăturile. Preţul oricărui articol din dulapul lui Sutton se apropia de ceea ce Emma a cheltuia de obicei într-un an întreg ca să se îmbrace. Şi; ista într-un an bun — la paisprezece ani nu avusese bani pentru nimic nou. Mama din acea perioadă, Gwen, care locuia într-un orăşel aflat la vreo cincizeci de kilometri de Vcgas, ţinea să le coasă copiilor aflaţi în grija ei hainele pentru şcoală la o maşină de cusut Singer, model 1960 — se ' redea un soi de creatoare de modă. Mai rău, Gwen era îndrăgostită de stilul goth, şi asta însemnase că Emma începuse clasa a opta purtând fuste de catifea lungi, înfoiate, Muze crem care semănau cu corsetele şi sandale Birkenstock la mâna a doua. Nu mai e nevoie să spunem că Emma nu era cea mai populară fată de la Gimnaziul Cactus Needles. După anul acela, căutase mereu câte o slujbă, ca măcar să-şi poate cumpăra lucrurile elementare.

Lili se rotea în jurul unei mese pline cu bluze fără mâneci şi tricouri subţiri ca hârtia, în vreme ce Gabby se îndreptă direct spre un raft cu bluze polo. Charlotte o trase pe Emma spre un ştender cu rochiţe, arătând spre una anume.

— Asta violet-deschis se potriveşte minunat cu ochii tăi, sugeră ea.

Fetele dădură buzna în cabina de probă, înconjurată de oglinzi triple. Încercând fustele scurte şi bluzele înfoiate, era ca şi cum o duzină de copii xerox se reflectau drept răspuns.

— E super, Madi, spuse Emma, privind la fusta de bumbac verde-deschis pe care şi-o pusese Madeline.

Îi punea în valoare picioarele lungi şi graţioase de balerină.

— Trebuie s-o iei neapărat, spuse Charlotte.

— Nu pot, murmură Madeline.

— De ce? întrebă Charlotte, căreia îi apăruse o cută pe frunte. N-ai bani? Ţi-o cumpăr eu.

Madeline îşi scoase fusta.

— Arată jalnic pe mine.

— Ba nu! spuse Charlotte, ridicând fusta de pe jos. 0 cumpăr eu.

— Nu-ţi bate capul, Char, se răsti Madeline, cu o voce tăioasă. Tata n-o să mă lase niciodată s-o port. 0 să spună că e prea scurtă.

Charlotte lăsă fusta să-i alunece printre degete, subţiindu-şi buzele într-o linie dreaptă.

În cabină se lăsă tăcerea. Fetele se prefăcură că-şi văd de treabă cu hainele alese, ferindu-se să privească la Madeline. Pomenirea domnului Vega avea întotdeauna acest efect.

Emma îşi trase peste cap o rochie de culoarea levănţicii, Irecându-şi cu grijă peste umeri bretelele spaghetti. Simţea moliciunea materialului pe piele, iar talia se potrivea perfect, Tăcând trupul tras prin inel al Emmei să arate mai curbat ca de obicei.

— Ooo, Sutton! făcu Charlotte şi fluieră.

— Bună, frumoaso! ciripi Laurel, făcând uitată invidia pe sora sa.

Emma se străduia să nu se privească prea mult în oglindă, dar fără succes. Rochia o făcea să arate uluitor. Probabil că Sutton era obişnuită să probeze haine scumpe care s-o facă să arate nemaipomenit, dar Emma se mulţumise întotdeauna cu îmbrăcăminte decentă de la Goodwill sau cu haine purtate de la alţi copii. Era o senzaţie specială să fie în ceva care se potrivea ca o mănuşă.

I.aurel puse o mână pe umărul Emmei.

— Ştii cine te-ar plăcea în asta? Ethan!

Lmma tresări.

—Ce?

L-am văzut vorbind cu tine la şcoală, spuse Laurel. E limpede că-i înnebunit după tine.

Emma o privi pe Laurel cu ochii mari, sperând că ar putea să-i transmită telepatic să-şi ţină gura. Dar Laurel continuă, răsucindu-şi o şuviţă de păr blond în jurul degetelor:

— Ştii ce-ar trebui să faci? Fă-l să te invite la el ca să-i poţi subtiliza poeziile.

— Ah, te referi la farsă? spuse Lili.

— Îhî, făcu Laurel. Trebuie să le postăm on-line ca să-l facem să pară un plagiator. Tu eşti persoana

perfectă pentru asta, Sutton, din moment ce e mort după tine. Şi mai şi eşti foarte bună la şterpelit, dacă e să facem abstracţie de episodul de la Clique, spuse Laurel, lovindu-se peste şold.

Emma o ţintui cu privirea, fierbând de furie. Se părea că Laurel încă era supărată pe ea. Pe de altă parte, nu spusese nimic ca să-l scoată pe Thayer din puşcărie, ceea ce însemna că Laurel nu renunţase la farsa pentru Ethan.

Îşi îndreptă spatele, decisă să n-o lase pe Laurel să iasă învingătoare.

— Dacă-şi dă seama că-i lipsesc poeziile, o să ştie că eu i le-am luat.

— Ei, găseşti tu o cale să nu fii observată, ciripi Laurel.

— Hai, Sutton, planul este bun, zâmbi Madeline. Poate chiar ar trebui să-l chemi să ne ajute să pregătim petrecerea, ca să-l facem să creadă că suntem prieteni. Oricum avem nevoie de un băiat.

Toate fetele erau cu ochii pe Emma. Simţea cum îi curg pe ceafă boabe de transpiraţie. Putea vedea în oglindă cum roşeaţa îi acoperise obrajii.

Au fost întrerupte de o vânzătoare cu părul blond-desehis care-şi băgă capul pe după draperia de catifea închisă la culoare, întrebând dacă aveau de gând să cumpere ceva. Charlotte îi întinse mai multe bluze, o rochie şi o pereche de jeanşi. Madeline îi dădu fusta verde, spunându-i că nu o ia. Gemenele Twitter cumpărară amândouă colanţi. Emma îşi coborî privirea pe grămada de haine, gândind cu repeziciune. Cum va putea ieşi din farsa asta pentru Ethan? îşi aminti de cuvintele lui spuse pe acoperiş: Vreau să fim complet sinceri unul cu celălalt. Ea una nu prea îşi ţinea partea de înţelegere.

— Sutton, vii?

Emma tresări şi-şi ridică privirea. Cabina se golise. Charlotte îşi vârî iarăşi capul prin draperie, cu o expresie ciudată pe chip. Celelalte fete făcuseră rând la casă, ţinând în mâini o mulţime de haine.

— Ăăă… da, da, murmură Emma, înşfacând rochia violetă şi geanta lui Sutton.

În vreme ce se îndrepta spre casă, o simţea pe Laurel privind-o fix, cu un zâmbet superior pe faţă. Apoi simţi o a doua pereche de ochi fixând-o dinspre esplanadă. Se roti şi scrută cu privirea. De astă dată, silueta nu reuşi să se mai. Iscundă la fel de iute. Părul de pe ceafa fetei se zbârli. Persoana era cu siguranţă un bărbat. Ieşi la iveală şi înfruntă privirea Emmei. Emma icni.

Şi eu la fel. Era Garrett, şi părea furios. După o clipă, se mloarse şi dispăru în trombă.

17
Fundul fals

Marţi după-amiază, echipa de tenis a Liceului Hollier se afla pe teren pentru un antrenament la meciurile de dublu. Cerul era din fericire înnorat, făcând jocul suportabil. Aerul era străbătut de melodiile pop venite de la un post de radio — antrenoarei Maggie îi plăcea să însoţească antrenamentele cu muzică ritmată care să pună fetele în mişcare. Pe tuşă se găsea o ladă uriaşă cu sucuri Gatorade, containerul de gunoi dădea pe dinafară de tuburile pentru mingi folosite, iar Maggie, care purta nelipsita bluză polo cu Echipa de Tenis a Liceului Hollier şi pantaloni kaki de nailon, se deplasa de la un teren la altul, supraveghind servele şi backhandurile.

— Aut! se auzi vocea Nishei Baneijee ciripind de dincolo de fileul din faţa Emmei.

Arătă cu racheta ei neagră, lucioasă, spre linia albă şi-i aruncă Emmei o privire care spunea Naşpa rău, afurisito!

— Şi meci!

Laurel, care stătea pe linia de fund în terenul Nishei, râse amuzată.

— Nici măcar Sutton Mercer nu poate opri serviciul ăsta distrugător!

Ridică mâna şi bătu cuba cu Nisha.

— Se pare că cea mai bună femeiuşcă a câştigat! spuse Nisha, aruncându-şi coada de cal peste umăr.

În vreme ce Nisha şi Laurel se umflau în pene, ţinându-şi rachetele ridicate, Emma îşi dădu ochii

peste cap. Cu o seară înainte, Maggie trimisese membrelor echipei mailuri cu perechile care se vor înfrunta, iar Laurel şi Nisha hotărâseră să poarte şorturi roz-aprins, bluze mulate de culoare albă şi manşete pentru transpiraţie verzi.

Chestia asta m-a făcut să mă zbârlesc. De când se aliase soră-mea cu Nisha, cea mai mare rivală a mea? Era limpede că întreaga chestiune cu Thayer o făcea să acţioneze la modul extrem.

Emma se întoarse spre Clara, eleva dintr-a unsprezecea care-i fusese desemnată parteneră de dublu pentru acea zi.

— Îmi pare rău, n-am fost în formă astăzi.

— Ba ai fost minunată, Sutton! spuse Clara pe un ton încurajator.

Era destul de drăguţă, cu părul negru ca antracitul, cu un năsuc câm şi ochi albaştri mereu surprinşi, dar pe chip i se întipărise o expresie de deznădejde. Întreaga după-amiază se purtase cu respect faţă de Emma, lăudându-i serviciile deplorabile, contestând deciziile la loviturile Emmei chiar dacă erau vădit date în aut, repetându-i Emmei ce frumoasă era banda ei scânteietoare de păr. Era ridicol cum se temeau oamenii de Sutton, umblând pe vârfuri pe lângă ea, ca şi cum ea era stăpâna şcolii.

Sau poate, am gândit eu, umblau tiptil pe lângă mine ea să se asigure că nu le fac o farsă din Jocul Minciunii!

După ce urmări mai multe meciuri, Emma se îndreptă spre vestiar. Antrenoarea Maggie îi făcu semn de pe terenul alăturat, ţinându-şi în sus mâna cu degetele răsfirate. Se bătu apoi pe bărbie şi-şi mişcă buzele: Capul sus!

Vestiarul era răcoros şi mirosea a gresie proaspăt spălată. Posterul strălucitor cu piramida trofică se desfăcuse şi acum atârna strâmb într-o parte. Un grup de fete în costume de baie dădură buzna pe uşa turnantă care făcea legătura cu piscina. Îndreptându-se spre duş, fetele lăsară în urma lor un miros greu de clor.

Emma se întoarse spre un şir de dulăpioare albastre-cenuşii şi descoperi că Laurel ajunsese acolo prima. Deja îşi schimbase echipamentul de tenis şi stătea cu picioarele încrucişate pe banca lungă de lemn, întoarsă cu spatele. Îşi ţinea iphone-ul lipit de ureche şi vorbea cu voce scăzută. Suna a ceva în genul: Dacă e cu adevărat loială, o să accepte.

— Scuză-mă, o întrerupse ea, lăsând pe bancă racheta lui Sutton.

Laurel sări în sus şi închise telefonul.

— Ah, bună!

Se înroşi, iar Emma, contrariată, îşi dădu seama că Laurel vorbea despre ea. Dar ce să însemne cuvintele ei?

Emma formă cifrul de la dulapul lui Sutton. Uşa se deschise cu un pocnet. Aruncă pantofii sport în dulap şi-şi cercetă faţa în mica oglindă cu magnet.

— Te-ai rupt în figuri, spuse Laurel pe un ton sarcastic. Bănuiesc că nu poţi câştiga tot timpul, nu?

— Mă rog! făcu Emma.

Era prea obosită să se ia la harţă cu Laurel în acel moment.

— Pe bune acum, spuse Laurel. Când a fost ultima oară când ai pierdut în faţa mea sau a Nishei? Nu vreau să te supăr, Sutton, dar Clara a jucat bine. Tu nu prea ai făcut-o.

Emma simţi un nod în stomac. Era un eufemism. Nu jucase bine încă de când intrase în pielea lui Sutton.

— Cred că în ultimul timp nu prea sunt în formă, spuse ea, încercând să pară indiferentă.

Laurel îşi strânse breteaua de la sandala ei aurită şi se ridică de pe bancă.

— Aşa zic şi eu. Îi aruncă Emmei o privire cu înţeles. I'oate că cineva nu se poate concentra pentru că trebuie să participe la o farsă făcută iubitului ei secret.

Emma îşi muşcă buza şi rămase cu privirea în dulapul lui Sutton.

— Lili mi-a trimis un mesaj. A aranjat site-ul pe care l. Dsul nostru poet o să posteze opera lui Ethan, o anunţă Laurel.

— Zău? făcu Emma cu o voce slabă.

Da! Dar tu poţi încă să anulezi totul. Ştii ce ai de făcut pentru asta! ciripi Laurel. După care zornăi cheile de la maşină. Îl duc pe Drake la tuns, la ora şase. Spune-i mamei să nu pună masa fără mine.

Se întoarse şi ieşi din vestiar în paşi de dans.

Emma rămase nemişcată până auzi uşa trântită, apoi suspină. Se descălţă încet şi-şi puse espadrilele lui Sutton. În spatele ei se furişă cineva, iar când se întoarse, Emma o văzu pe Clara stând la capătul culoarului, cu un zâmbet jenat pe faţă.

— E-n regulă dacă-mi iau lucrurile? întrebă ea.

— Bineînţeles, spuse Emma râzând.

Clara se repezi la dulapul ei. Emma aruncă o privire înăuntru, remarcând ordinea în care erau aranjate tricourile şi ce frumos erau aliniate deodorantul, şamponul şi gelul de duş. Apoi uită să mai respire! Fundul de metal de la dulapul Clarei era mai jos cu cinci centimetri decât cel de la dulapul lui Sutton.

Clara o văzu inspectându-i dulapul şi tresări.

— Ah, Doamne, de obicei îmi ţin totul în ordine aici.

Emma o privi. Oare Clara credea că avea s-o pedepsească sau ceva de genul ăsta?

— Nu fi prostuţă! Tocmai admiram ce frumos stau toate!

— Chiar aşa? spuse Clara, luminându-se la faţă. După care-şi muşcă nervoasă buza. Sutton, am auzit de o petrecere secretă vinerea asta. Într-o casă părăsită sau aşa ceva?

— Aşa e, confirmă Emma.

Madeline îi dăduse detaliile petrecerii, spunând că va avea loc într-o casă ce fusese închisă şi abandonată de câteva luni. Băgă de seamă expresia de interes de pe chipul Clarei şi păşi în faţă.

— Vrei să vii? îţi trimit un SMS cu amănuntele.

— Pe bune? Clara părea că o să leşine de încântare. Ar fi nemaipomenit!

Înainte să-şi ia lucrurile şi să plece, Clara îi mai mulţumi de vreo şase ori Emmei. Emma îşi roti privirea prin vestiar. Era plin de puştoaice de la tenis şi înot. Nu avea cum să cerceteze acum dulapul lui Sutton. Va trebui să aştepte intr-un ungher liniştit până se goleşte şcoala… după care să facă mutarea.

Pe la ora şapte, liniştea se înstăpâni în toată şcoala. Luminile se stinseră, iar întunericul o învălui pe Emma, care se găsea în faţa bibliotecii. Câţiva profesori trecură pe lângă ea îndreptându-se spre maşini, dar nimeni n-o întrebă ce căuta; icolo. În cele din urmă, străbătu din nou holul şi pătrunse in vestiarul fetelor. Uşa se închise în spatele ei, lăsând-o într-un întuneric beznă. Mirosul de înălbitor abia acoperea miasma de năduşeală de la echipamentul sportiv. La duşuri se auzea apa picurând, iar prin aer stăruia un sunet ca de suspin.

Hmma bâjbâi după comutator şi lumina urâtă de neon Invadă vestiarul. Se îndreptă spre dulapul lui Sutton şi-l deschise cu degete tremurătoare. Scoase pantofii de sport, şosetele roz de tenis, o cutie cu plasturi şi un spray pentru protecţia pielii, îngrămădindu-le pe bancă. Îşi vârî degetele în colţul dulapului şi forţă fundul, tresărind la scârţâitul metalic care răsună în încăperea goală.

Chiar sub ceea ce fusese fundul dulapului, se găsea un spaţiu îngust şi murdar. Înghesuită printre iepuraşi prăfuiţi şi agrafe ruginite, se afla o casetă argintie, lungă şi subţire. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Emma scotoci în portofelul ei şi scoase cheiţa descoperită în odaia lui Sutton.

vârî încet în mica broască.

Se potrivea.

Emma întoarse cheiţa şi descuie caseta. Înăuntru erau o grămadă de hârtii. 0 luă pe cea de deasupra şi privi scrisul ordonat şi riguros. Era o scrisoare semnată la sfârşit de Charlotte. Îmi pare atât de rău pentru tot, Sutton, scria Charlotte. Subliniase de trei ori cuvântul tot. Nu numai în legătură eu Garrett, dar şi pentru faptul că nu am fost lângă tine atunci când ai trecut prin clipe grele cu ştii tu cine.

Am privit şi eu hârtia. Ce să însemne? Prin ce clipe grele trecusem şi cu cine? Am avut un crâmpei de amintire, văzându-mă pe mine împreună cu Charlotte în faţa Liceului Hollier, cu genţi pe umeri, aplecate una spre alta şi vorbind pe şoptite. Ea ştie, Sutton, ştie, îmi murmura Charlotte. Nu e nebună.

După care a adăugat: Ar trebui să te gândeşti unde-ţi este loialitate. Am încercat din răsputeri să-mi amintesc mai mult, dar crâmpeiul a dispărut mai iute decât apăruse.

Emma împături la loc scrisoarea lui Charlotte şi căută mai adânc în casetă. Mai era o listă de la Gabby şi Lili cu motivele pentru care ar trebui acceptate în Jocul Minciunii, cele mai multe având legătură cu „stilul uluitor şi aptitudinile pentru teatru" pe care le manifestau. Apoi, mai era un test la germană, cu toate răspunsurile completate şi cu însemnul exemplarul profesorului în colţul de sus, dreapta. Emma îi dădu drumul ca şi cum ar fi ars-o, închipuindu-şi că Frau Fenstermacher ar fi putut da buzna în vestiar şi ar fi prins-o asupra faptului.

Apa care picura la duşuri abia se mai auzea. Undeva păcăni o supapă şi în depărtare se auzi o tuse. Emma îşi stăpâni emoţia şi continuă căutarea. Răsfoi printr-o notiţă veche de reţinere în arestul şcolii, un extemporal cu un 4 mare şi roşu pe el, după care dădu peste un bileţel îndoit, cu un scris aplecat, neglijent, de băiat:

Dragă Sutton, îmi pare rău. Nu vreau să fiu aşa eu tine — aşa de furios. E ca şi cum ceva dinlăuntrul meu mă determină. Dar mi-e teamă că dacă lucrurile dintre noi nu se schimbă, o să capotez! — T.

Emma simţi un fior pe şira spinării. Era de la Thayer. De la el trebuia să fie.

Nu ştia pentru ce îşi cerea el iertare, dar biletul conţinea o ameninţare şi arăta cât de instabil era Thayer. Recitind I» iictul de la Thayer, Emma simţi un nod în gât. Obosise să se tot întrebe şi să facă supoziţii. Exista o singură cale să afle cu exactitate ce naiba se petrecea.

Trebuia să-l vadă pe Thayer.

18
Vega are un vizitator

Arestul făcea parte din secţia de poliţie, deşi intrarea acolo se făcea printr-o uşă separată, cu paznici proprii. In faţa porţii de oţel, Emma ezită, trăgând adânc aer în piept. În cele din urmă, o matahală de paznic, cu chelie, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin şi ducând în mână o carte broşată, veni până la uşă şi o privi lung.

— Te-ajut cu ceva? zise el, agitând un set de chei lungi, argintii, agăţate de centură. Orele de vizită sunt pe sfârşite, continuă el morocănos.

Emma se uită la ceasul Cartier pe care-l găsise în cutia cu bijuterii a lui Sutton. Era 19:42.

— Stau numai câteva minute, spuse ea, silindu-se să zâmbească cât de dulce putea.

Paznicul se încruntă la ea. Emma aruncă o privire la cartea pe care-o ţinea în mână. Pe copertă era un bărbat musculos, cu o spadă prinsă la spate, sărutând o blondă mlădioasă. Când era mică, Emma citea romane de dragoste din acestea de la Harlequin — de obicei, era singurul gen de cărţi din biblioteca mamelor ei adoptive. Într-un timp, îşi închipuise că o brunetă în straie de pirat de pe coperta cărţii Naufragiată şi deznădăjduită era Becky.

În cele din urmă, paznicul îi dădu drumul înăuntru şi îi întinse un clipboard cu o foaie de hârtie pe el în care să semneze. Emma încercă să-şi facă mâna să nu tremure şi scrise sutton mercer în coloana vizitator şi thayer vega la deţinut. Ştia că ceea ce făcea ea era riscant, dar tot ce descoperise era rezultatul acţiunii de una singură. Acum trebuia s-o audă de la Thayer. Şi, faţă-n faţă, la închisoare, unde vor li despărţiţi doar de un perete de sticlă incasabilă, conversaţia avea să se desfăşoare în condiţiile cele mai sigure.

Paznicul privi la numele scris de Emma, apoi dădu din cap.

— Vino cu mine.

trecu printr-o uşă grea de oţel şi apoi pe un coridor lung.

Un al doilea paznic, solid, pe al cărui ecuson prins de uceeaşi uniformă bleumarin scria stanbridge, o aştepta pe Emma într-o încăpere mică, pătrată, separată la mijloc de un perete de sticlă groasă. Emma

se bucură că nu era Ouinlan — nu prea avea chef de el în ziua aia.

— Stai aici, spuse Stanbridge, arătând spre un cubicul din faţa sticlei şi care se găsea în faţa altui cubicul din partea opusă.

I'mma se aşeză pe un scaun tare, portocaliu, de plastic. Ccli' două panouri de lemn care o încadrau de o parte şi de illa erau destinate probabil intimităţii, nu că Emma ar fi avut acum nevoie în încăperea pustie. Pe panouri era scris cu graffiti colorat şi vineţiu: cp v sn. Uniţi pe veci. În lemn era cioplită data: 04.05.1982. 0 uşă se deschise dincolo de sticlă, iar Emma, tresărind, îşi simţi inima în gât. Căci acolo, trecând pragul uşii, însoţit de un paznic bondoc cu părul tuns castron, se afla Thayer. Pielea îi era palidă şi întinsă pe oase. Văzând-o pe Emma, se opri brusc. Buzele i se subţiară. Pentru o clipă, Emma fu sigură că se va întoarce şi va ieşi pe uşă. Dar apoi paznicul îi puse o mână între omoplaţi şi-l împinse uşor spre ea.

Thayer păşi în faţă fără tragere de inimă şi se aşeză în scaunul din faţa Emmei. Când ridică receptorul aflat dincolo de peretele de sticlă, mâneca salopetei portocalii se retrase, dezvelind un tatuaj pe care Emma nu i-l văzuse la secţie. Un vultur era desenat pe spatele încheieturii de la mână, cu nişte iniţiale mici la bază: SPH. Să fi fost ciudatul tatuaj despre care vorbise Madeline?

L-am examinat atentă pe Thayer. Am încercat să mă imaginez iubindu-l. Având o relaţie secretă. Riscând prietenii numai pentru a fi cu el. Chiar şi moartă, chiar şi lipsită de amintiri, am putut să simt ceva tresărind în mine pentru el, o atracţie magnetică ce mă îndemna să mă apropii de el cât de mult puteam. În acelaşi timp, privindu-i ochii întunecaţi şi expresia ameninţătoare, mi s-a făcut frică. Ştiam că în amintirile mele se găsea ceva uriaş pe care încă nu avusesem ocazia să-l văd, un moment îngrozitor pe care refuzam să mi-l amintesc.

Emma ridică şi ea receptorul şi trase adânc aer în piept.

— Trebuie să vorbim, spuse ea, cu cea mai hotărâtă voce pe care reuşi să şi-o compună. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări legate de noaptea aia, continuă ea, referindu-se la noaptea când Sutton fusese omorâtă. Despre totul, mai adăugă ea.

Thayer îşi adânci ochii într-ai ei. Avea cearcăne, ca nişte semiluni întunecate, albăstrii; arăta ca şi cum n-ar mai fi dormit de zile întregi.

— Mi-ai primit mesajele. N-ar trebui să mai ai vreo întrebare. Dar în loc de asta, te porţi ca o psihopată şi strici totul.

Mesajele? Emma se simţi învăluită de o senzaţie rece, jilavă. Probabil vorbea despre biletul cu sutton este moartă, CONTINUĂ SĂ TE PREFACI CĂ EŞTI EA, SAU URMEZI TU. Şi Ceea ce scrisese el pe tablă, cu creta, în sala de festivităţi, după ce fusese cât pe ce să o omoare pe Emma răsturnând peste ea un reflector.

Emma deschise gura să vorbească, dar nu reuşi să rostească niciun cuvânt. Thayer se lăsă pe spate şi-i aruncă o privire rece, calculată.

— Sau e doar un joc? N-ai auzit? Nu sunt tipul cu care să ie joci. Nu cât timp sunt singurul care ştie cine eşti în realitate.

Dintr-odată, Emma îşi simţi trupul flasc din creştet şi p. Ină-n tălpi. Degetele îi amorţiră pe receptor şi se strădui să-l menţină la ureche. Era limpede ca apa. Thayer ştia cine ia Emma… şi cine nu era. El o făcuse. El o ucisese pe '. Utton. Stătea în faţa ucigaşului surorii ei.

— Thayer, ce-ai făcut? spuse mai mult în şoaptă.

Şi eu abia aşteptam să aflu. Cuvintele lui Thayer, atitudinea sa, întreaga lui fiinţă emanau furie. Cum a putut să spună că mă iubeşte, după care să-mi facă rău?

— Ce ţi-ar mai plăcea să ştii, rânji Thayer, arătându-şi dinţii albi. Oricum, ai auzit vestea cea bună? Audierea o să fie săptămâna viitoare. 0 să ies în curând de aici.

— Ieşi săptămâna viitoare? repetă Emma, prinzând să tremure.

Asta însemna că se mai afla în siguranţă doar opt zile.

— Da. Avocatul meu încearcă să obţină respingerea cazului. Sunt minor, iar ei mi-au pus în spinare nişte acuzaţii pentru un adult, însă avocatul meu le va demonta. E ideea lui Quinlan de a se răzbuna —

tipul mă urăşte. Ca şi pe tine, Sutton. 0 privi lung. Şi când ies, o să putem vorbi în sfârşit între patru ochi. Ca în timpurile bune.

Cuvintele rostite de Thayer erau îndeajuns de inofensive, dar vocea îi era încărcată de sarcasm şi ură. Se apleca înainte, la câţiva centimetri de faţa Emmei. Se încovoiase aşa de mult spre sticlă, încât Emma putea vedea conturul respiraţiei lui aburind pe sticlă. Pupilele îi erau două sfere negre. Emma strânse şi mai tare receptorul în mână, simţind transpiraţia dintre plasticul bej şi degetele ei. Apoi, el trânti receptorul în suport. În urechea Emmei bâzâia acum tonul tem.

Pe umărul ei se lăsă o mână, iar ea tresări şi se întoarse. Stanbridge o privea cu asprime.

— Orele de vizită s-au terminat, domnişoară.

Emma dădu neputincioasă din cap şi-l urmă afară din încăpere. M-am târât după ea, simţind înăuntrul meu impulsuri electrice. Văzându-l pe Thayer — şi pe paznicul ăla punându-i Emmei mâna pe umăr —, ceva deschisese câteva uşi în memoria mea. Simţeam mirosul nisipului şi al florilor (ie deşert din Sabino Canyon. Simţeam aerul răcoros pe piele. Simţeam mâna care mi se aşeza pe umăr — poate că mâna lui Thayer. Poate chiar înainte să mă ucidă.

Şi din nou am plutit înapoi, în trecutul meu…

19
Prinde-mă dacă poţi!

Mă întorc şi-i văd faţa lui Thayer. Chiar mâna lui este pe umărul meu, şi nu pare fericit. Apasă mâna tare de tot, degetele lui prinzându-mi pielea moale de deasupra claviculei.

— Mă doare! ţip eu, dar cu mâna cealaltă îmi acoperă gura înainte să pot striga după ajutor.

Mă trage înapoi de pe buza prăpastiei, strângându-mă la piept. Degetele mele se înfig în braţele lui, iar picioarele se lovesc disperate de pământ. Coatele mele i se înfig în coaste. Mă lupt asemenea unui animal sălbatic, dar nu pot scăpa din strânsoarea lui. E mult prea puternic.

— Ce faci…

Dar vocea mi se înăbuşă din pricina mâinii lui. Reuşesc în cele din urmă să-i scap şi mă rotesc spre poteca abruptă ca să fug de el. Dar face un pas spre mine şi mă ia din nou în braţe. Mintea îmi lucrează cu repeziciune. Îmi storc creierii să-i spun ceva care să-l calmeze. Ce am făcut să devină aşa de furios? Oare pentru că am spus chestiile alea despre Garrett? Sau pentru că l-am pisălogit să-mi spună pe unde cutreierase în ultimele luni?

— Thayer, te rog, încep eu. N-am putea vorbi?

În ochii lui Thayer citesc furia.

— Taci, Sutton.

După care se repede iar la mine. Vreau să strig, dar nu iese decât un chiţăit sugrumat, căci mâna lui îmi acoperă din nou gura. Frunzele uscate de pe jos scârţâie sub pantofii lui sport, iar muşchii i se încordează când mă trage spre el. Îi simt respiraţia fierbinte în ureche. În picioare îmi pulsează sângele, şi corpul îmi este cuprins de o senzaţie de groază.

Deodată, în depărtare se aude clar, distinct, un ţipăt. E greu de spus dacă e ţipătul unui om sau al unui animal. Thayer se întoarce în direcţia strigătului, distras pe moment. Slrânsoarea îi slăbeşte îndeajuns de mult cât să-i pot muşca palma. În vreme ce-mi înfig dinţii în pielea ei, îi simt în gură transpiraţia sărată.

— Iisuse! urlă Thayer.

Îşi trage mâna, încercând să-şi recapete echilibrul. 0 rup la fugă, eu picioarele pulsând de adrenalină. Alergând, aud noroiul scrăşnind şi frunzele trosnindu-mi sub tălpi. Zbor pe potecă, cu părul în vânt, făcându-mi elan cu mâinile.

ramură mă loveşte peste obraz, la fel de subţire şi tăioasă ea o hârtie. Pot să simt umezeala pe piele.

Nu sunt sigură ilaeă sunt lacrimi… sau e sânge.
Până atunci, mai avusesem confruntări cu Thayer, dar niciodată nu-l mai văzusem aşa.
Trupul îmi e lovit de o rafală de aer răcoros în timp ce alerg înainte. Aud paşii lui Thayer şi sunt sigură că acum câştigă teren. Dar am străbătut poteca asta de foarte multe ori, iar întunericul îmi creează un avantaj. Trec în viteză printre tufe şi boschete. În spatele meu aud bufnitura trupului lui Thayer lovindu-se de un copac sau o stâncă. II aud înjurând în şoaptă, blestemându-mă.
Fac un viraj scurt la dreapta pe după bolovanul unde tata şi cu mine obişnuiam să facem popas ca să bem apă.
— Sutton!
Este vocea unui bărbat, dar rocile o distorsionează, căci nu aduce cu vocea lui Thayer. Continui să fug, plămânii îmi ard, lacrimile îmi curg pe faţă, inima mi se zbate de spaimă.
Ocolesc o creangă uriaşă de copac care blochează poteca şi mă caţăr pe panta înclinată, îndreptându-mă spre firicelul de apă care trece drept pârâiaş — singura apă din canion, îmi apăs călcâiele în noroi ca să rămân pe loc, dar alunec în şanţ. Caut ceva cu mâinile, orice, de care să mă ţin, şi aterizez pe o rădăcină noduroasă din albia pârâiaşului. Ajung pe fund şi sar în picioare, alergând în direcţia parcării. Sunt aproape. Trebuie să ajung la maşina mea.
Fug pe cărare spre parcare. Sunt aproape de epuizare, când tălpile mele lovesc pietrişul. N-am crezut vreodată să fiu atât de fericită să-mi văd maşina iubită. Pierzându-mi echilibrul la fiecare pas, cotrobăi prin poşetă după chei. Degetele mi se înfăşoară în jurul brelocului rotund şi greu cu VOLVO, dar tremur aşa de tare încât îl scap din mână şi aterizează zornăind lângă cauciucul din faţă.
— Drace! şoptesc eu.
— Sutton! bubuie o voce.
Mă întorc şi-l văd pe Thayer ieşind din luminiş. Se năpusteşte spre mine, cu pumnii strânşi, cu umerii rigizi. Ţip. Timpul încremeneşte. Membrele mele nu vor să se mişte. Caut cheile pe jos, dar nu mai am timp. Vreau s-o rup la fugă, dar braţele lui mă cuprind. Degetele lui îmi intră în carne.
— Nu, nu! ţip eu. Îi simt pielea fierbinte pe pielea mea. Thayer, te rog!
— Crede-mă, îmi şopteşte el la ureche, asta mă doare mai tare decât pe tine.
Simt cum mă trage spre pădurea deasă de lângă parcare. Dar înainte să văd ce urmează — ultimele mele clipe de viaţă, cu siguranţă — amintirea explodează asemenea unei bombe, lăsându-mă în abis.

20
Sângele nu minte

Treizeci de minute mai târziu, Emma cobora dintr-un taxi în faţa casei lui Ethan. Începuse să plouă, un fenomen ciudat pentru Tucson. Făcea aerul să miroasă a ozon şi asfalt ud. Pietrişul din faţa casei lui lucea la lumina lunii.
Emma păşi peste gazon, ferindu-se de picăturile de ploaie, şi ciocăni în uşa albă. Îşi apropie urechea de lemn, până ce auzi paşi apropiindu-se dinăuntru. Uşa se deschise, dezvăluind holul de la intrare. Ochii albastru-deschis ai lui Ethan se făcură mari. Părul său negru era răvăşit, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.
— Emma? făcu el, păşind atent în faţă şi atingându-i umerii. Ce s-a întâmplat?
— Trebuia să te văd, spuse Emma, aruncând o privire peste umăr. Pot să intru?
Ethan se dădu la o parte.
— Sigur că da!
Emma închise uşa după ea şi se prăbuşi în braţele lui Ethan. Greutatea celor petrecute cu Thayer o apăsa atât de tare, încât îşi lăsă capul între mâini. Timp de cinci minute se mărgini doar să suspine, cu nasul înfundat şi cu lacrimi în ochi, în vreme ce Ethan o mângâia pe spate.

Eram fericită că sora mea avea pe cineva care s-o liniştească. Dacă aş fi avut şi eu pe cineva! La urma urmei, eu fusesem cea care avusese amintirea aceea groaznică — eu fusesem cea ucisă cu brutalitate de cel pe care-l iubeam. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost golită cu totul. Thayer cel pe care-l luasem din staţia de autobuz nu avea nimic în comun cu nebunul care se dovedise până la urmă. Cum de fusesem atât de nesăbuită să mă încurc cu el?

Când suspinele Emmei se preschimbară în scâncete, Ethan o duse prin bucătărie, ocolind masa pentru micul dejun. Pe blatul de culoarea nisipului se găsea nişte mâncare la pachet. Pe masa lungă de lemn se aflau două cutii cu c oca-cola, lângă o cutie goală de pizza. Din sufragerie răzbatea dialogul afectat al unui reality-show. El deschise cu piciorul uşa de la dormitorul său şi aprinse lumina.

— Stai acolo, spuse Ethan, arătând spre pat. Şi spune-mi ce se petrece.

Aşezându-se pe cuvertura albastru-închis, Emma îşi simţi picioarele amorţite. Trase spre ea o pernă matlasată şi o strânse la piept.

— L-am văzut pe Thayer, începu ea, privindu-l tulburată pe lithan.

Cum era de prevăzut, chipul lui se înnegură.

La închisoare? Doar ţi-am spus să n-o faci!

— Ştiu, dar eu…

— De ce nu asculţi?

În ochii Emmei apărură din nou lacrimi. N-avea nevoie de morală în momentele acelea.

— N-am ştiut ce altceva să fac, spuse ea, apărându-se. Aveam nevoie de răspunsuri. Şi el mi le-a dat. Mi-a spus că e singurul care ştie cine sunt eu în realitate.

— A spus el asta? zise Ethan, făcând ochii mari.

— Mda, încuviinţă Emma din cap. Mi-a spus şi de mesajele pe care mi le-a trimis. Cred că se referea la biletul de pe maşina lui Laurel, şi la mesajul de pe tablă. El a făcut-o, Ethan. Ştiu asta!

Ethan îşi cuprinse capul în mâini.

— Îmi pare aşa de rău!

Apoi Emma scoase din buzunar bileţelul scris de Thayer lui Sutton şi-l desfăcu.

— Am găsit asta astăzi, spuse ea, dându-i hârtia lui Ethan.

Citind-o, pe faţa lui Ethan apăru o grimasă. Când termină, o împături cu grijă la loc şi i-o înapoie Emmei.

— Oho! Practic recunoaşte că i-ar putea face rău dacă lucrurile dintre ei nu se schimbă.

— Ştiu. După care… chiar i-a făcut rău.

La cuvintele Emmei, m-am cutremurat, amintirea strecurându-se din nou în mintea mea. Dar unde mă dusese Thayer? Avea legătură şi cu maşina mea, nu? La urma urmei, pe ea se găsise sânge — în mod sigur, sângele meul Dacă aş fi putut să am şi restul de amintire! Simţeam că puzzle-ul era aproape completat, cu excepţia acelei piese lipsă.

— De câte ori ne-am întâlnit, se uita la mine ca şi cum ştia că nu sunt Sutton, şopti Emma. Thayer a ucis-o pe Sutton şi m-a ademenit aici, spuse ea încet. Ia gândeşte-te! Din moment ce dispăruse, nu trebuia să se arate la un moment dat. Putea să stea prin preajma Tucson-ului spionându-mă, lăsându-mi mesaje, ameninţându-mă.

— Ai dreptate, spuse Ethan cu o voce moale. I-ar fi fost foarte uşor.

— M-a atras acolo unde voia. Dacă zic ceva împotriva lui, le va spune poliţiştilor cine sunt. Şi mă vor acuza de moartea lui Sutton. Lucrurile s-ar desfăşura aşa cum ai spus şi tu. Închise ochii şi prinse din nou să suspine. Mi-a spus că avocatul lui se străduieşte să-l scoată din închisoare săptămâna viitoare. Poate fi o chestiune de zile! Ce mă fac?

— Sssst! şopti Ethan. Luă mâna Emmei şi o strânse. E-n regulă, murmură el. Thayer e tot în închisoare. Tu eşti în siguranţă. Încă e timp să dovedim fapta lui. Sunt aici cu line, da? N-o să te las să treci prin astea de una singură. 0 să te apăr.

Emma îşi puse capul pe umărul lui.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— Şi nici eu nu ştiu ce m-aş face fără tine. Dacă ţi s-ar mlâmpla ceva… Ethan se opri, vocea i se stinse. N-aş putea suporta.

Era o uşurare doar să auzi astfel de cuvinte. Emma îşi mabuşi un suspin şi-i zâmbi recunoscătoare lui Ethan. Hu/ele ei erau pe cale să se lipească de ale lui, când remarcă l. Mgă pat un jurnal îmbrăcat în piele. Era deschis la una dintre ultimele pagini, pe care rânduri ordonate formau versuri scurte, ca într-o poezie. Deodată, sentimentul de vinovăţie o copleşi. Farsa! Laurel îi ceruse să-i fure creaţiile. Se crispă, îndepărtându-se de el.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, zise ea. Ceva ce n-o să-ţi placă.

Ethan îşi înclină capul.

— Sigur. Poţi să-mi spui orice.

Emma îi privi degetele împletite cu ale ei, urând ce avea de făcut mai departe. Însă trebuia să-l avertizeze. Trase adânc aer în piept.

— Prietenele lui Sutton plănuiesc să-ţi facă o farsă. În legătură cu concursul de poezie.

Ethan se trase înapoi.

— Ce?

— Am încercat să le opresc. Dar ele ţin…

Ethan făcu un semn cu mâna, întrerupând-o. Clipi des spre ea, de parcă Emma tocmai l-ar fi lovit peste cap cu o lopată.

— De când ştii de asta?

Emma îşi plecă privirea.

— Păi… de câteva zile, spuse abia auzit.

— De câteva zile?

— Îmi pare rău! strigă ea. Am încercat să le opresc. Nu a fost ideea mea!

Treptat, expresia de pe faţa lui Ethan se preschimbă din durere în dezamăgire şi apoi în dezgust.

— Cred că ar trebui să pleci, spuse el cu răceală.

— Ethan, eu…

Emma încercă să-l ia de mână, dar Ethan deja era în drum spre uşă.

— Ethan! strigă spre el, fugind pe coridor.

Erau în apropierea holului de la intrare, când ea reuşi să-l prindă de braţ şi să-l întoarcă spre ea.

— Te rog! Mi-ai spus că putem fi sinceri cu orice! Şi am crezut…

— Ai crezut greşit, o întrerupse Ethan, smulgându-şi braţul. Ar fi trebuit să opreşti asta imediat. Ele te cred atotputernica Sutton Mercer. Doar un cuvânt din partea ta, şi farsa se anulează. De ce n-ai făcut-o? Pentru că nu vrei ca ele să ştie de mine? Ţi-e cumva… — vocea i se gâtui şi el îşi drese glasul furios — … ruşine cu mine?

—Fireşte că nu! strigă ea, dar poate că Ethan spunea adevărul.

De ce nu se străduise mai mult să oprească farsa? Cum de scăpase în aşa măsură controlul?

Ethan roti mânerul uşii.

— Pleacă, te rog! Şi nu mă mai căuta până ce nu-ţi aminteşti cine eşti — Emma Paxton, sora cea de treabă.

— Ethan! strigă Emma, dar el deja o împinsese afară, Irântindu-i uşa în nas.

Acum ploua cu găleata, şi picăturile se amestecau cu lacrimile care-i curgeau pe obraji. Se simţea ca şi cum ar fi pierdut singurul lucru bun pe care-l mai avea pe lume. Îşi l'ăcu palmele căuş şi privi prin geam în casă, şi-l văzu pe Ethan păşind grăbit spre capătul holului, răstumând un vraf de cărţi de pe masa din sufragerie.

Era o scenă pe care uram s-o urmăresc. 0 dată în plus, am blestemat Jocul Minciunii. Dacă prietenele mele şi cu mine n-am fi înfiinţat clubul ăsta ridicol, Emma n-ar mai fi fost rănită acum. Singurul ei aliat n-ar mai fi urât-o.

Emma sună de câteva ori la uşă, dar Ethan nu deschise, îi trimise un mesaj, rugându-l să vină să-i vorbească, dar el nu răspunse. După o vreme, îşi dădu seama că zăbovea inutil — Ethan îşi arătase

limpede sentimentele. Emma îşi târşâi picioarele pe gazonul din faţă, devenind numaidecât udă leoarcă, întrebându-se cum avea să ajungă înapoi la locuinţa Mercerilor. Scoţând telefonul lui Sutton ca să sune după un taxi, ecranul se lumină deodată. Emma se încruntă. Numărul aparţinea secţiei de poliţie din Tucson. Prin cap îi trecu un gând înfiorător: Dacă poliţiştii o sunau în legătură cu Thayer? Dacă fusese eliberat?

— Alo! strigă ea ca să acopere ropotul ploii, încercând să-şi stăpânească agitaţia din voce.

De la celălalt capăt al firului bubui vocea detectivului Quinlan.

— Seara bună, domnişoară Mercer. Am primit rezultatul analizei de sânge găsit pe maşina ta.

Emma se încordă.

— Şi care este?

Se pregăti sufleteşte, sigură că poliţistul va spune că era vorba de sângele lui Sutton.

— Sângele se potriveşte perfect cu cel al lui Thayer Vega, spuse Quinlan cu o voce profundă.

Emma se opri brusc în mijlocul străzii, sigură că auzise greşit.

— Al lui Thayer?

— Da, răspunse Quinlan. Ai vreo idee cum a ajuns acolo? Domnul Vega nu vrea să scoată un cuvânt.

— Eu…

Emma tăcu, nemaiavând ce spune.

Se opri lângă un roşcov, încercând să-şi recapete suflul. Pur şi simplu nu-i venea nimic în cap.

— Sutton? E ceva ce vrei să-mi spui? îi sugeră Quinlan. Emma se chirci sub un copac, nu că i-ar fi oferit cine ştie ce adăpost pentru ploaie. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună. Dar putea să îndrăznească? îl putea oare convinge de această dată că era sora geamănă a lui Sutton şi că nu intenţionase să-i fure identitatea lui Sutton? Ar crede-o dacă i-ar spune că Thayer îi trimisese mesaje ameninţătoare — şi că Thayer o ucisese pe Sutton? Se îndoia. Sigur, avea biletul lui Thayer găsit în dulapul lui Sutton, cel în care spunea că va exploda, dar dacă pentru ea era o dovadă suficientă, era îndoielnic că poliţia ar fi considerat biletul o mărturie hotărâtoare.

— Îmi… îmi pare rău, nu ştiu cum a ajuns acolo, răspunse limma în cele din urmă. Închise ochii, chibzuind. S-au mai Hăsit şi alte amprente pe maşină?

Quinlan oftă.

— Doar ale tale şi ale tatălui tău. Era coproprietar al maşinii, nu-i aşa?

— Mda, spuse Emma cu răceală.

Îşi aminti cum domnul Mercer vorbise despre cum el şi cu Sutton refăcuseră împreună Volvo-ul.

De la celălalt capăt se auzi o tuse.

— Bun, din moment ce nu mai avem niciun motiv să-ţi reţinem maşina, poţi să vii s-o iei, spuse Quinlan morocănos.

— Mulţumesc, răspunse Emma, dar Quinlan închisese deja.

Emma ţinea telefonul depărtat, privindu-l ca şi cum ar fi fost o formă de viaţă extraterestră. Vântul îi lipi de gleznă o frunză rece şi umedă. În depărtare tuşi un motor. Viaţa continua ca de obicei, dar Emma se simţea complet schimbată. Sângele lui Thayer. Dar… cum?

Eram şi eu la fel de uluită ca şi ea. M-am gândit din nou la amintirea pe care-o avusesem de curând. Nu avea niciun sens — Thayer era cel pornit pe mine, nu invers. Exista un singur răspuns: reuşisem într-un fel sau altul să intru în maşina mea şi să-l lovesc pe Thayer, înainte să mă ucidă. Eram încântată de asta — poate că Thayer îmi luase viaţa, dar măcar plecasem cu ceva din el.

21
Mama ştie cel mai bine

În noaptea aceea, Emma se răsuci în pat şi privi la ceasul deşteptător al lui Sutton cu afişaj verde strălucitor: 02:12. Plânsese încontinuu de când un taxi o lăsase în faţa casei, iar gâtlejul îi era atât de uscat, încât abia dacă mai putea înghiţi. În întreaga ei viaţă nu se mai simţise atât de dezorientată şi singură. Nici măcar atunci când trebuise să plece din Henderson şi să se despartă de Alex. Nici măcar când trebuise să stea la un orfelinat o lună întreagă când serviciile sociale nu reuşiseră să-i găsească o familie. Şi nici măcar. Itunci când Becky o lăsase la vecina ei şi nu se mai întorsese niciodată s-o ia.

Toate aceste întâmplări fuseseră dure şi triste, dar, plecând din Henderson, putea s-o sune pe Alex. La orfelinat, se putea juca cu fata cu care împărţea patul suprapus. Iar când Becky plecase, putuse să plângă în braţele prietenei mamei sale şi să spună că-i e dor de ea.

Acum însă trăia cu un secret atât de mare, încât era sigură că o va copleşi. Şi cu Ethan supărat pe ea — atât de supărat încât s-ar putea să nu-i mai vorbească vreodată nu mai avea pe nimeni de care să se apropie. Nu putea să spună nimănui altcuiva cine era ea în realitate. Nu putea face o listă cu Lucrurile Pe Care Le Urăsc Fiind Sutton sau una cu Lucrurile Care-mi Lipsesc Fiind Emma sau măcar să ţină un jurnal, de teamă că cineva l-ar putea descoperi şi i-ar afla adevărata identitate.

Iar vestea că sângele îi aparţinea lui Thayer o îngrozise. Să însemne asta că Sutton îl lovise? Asta îi provocase oare şchiopătarea? Emma auzi în minte cuvintele lui Madeline: N-o să mai poată juca fotbal niciodată. Era cea mai mare pasiune a lui — lucrul la care se pricepea cel mai bine — iar acum viitorul lui este distrus. Poate că aici se găsea mobilul. Poate că Thayer se înfuriase aşa de tare pe Sutton că-l rănise, încât se răzbunase… ucigând-o?

Emma se lăsă pe perna de puf a lui Sutton, o pernă moale care luă forma capului ei. I se părea insuportabil totul. De ce făcea toate astea? Care era raţiunea? Poate că ar trebui să plece din nou şi să lase totul în urmă. Dacă voia să fugă, acum era momentul. Thayer se afla dincolo de gratii, incapabil să-i monitorizeze mişcările. Putea fi în sfârşit liberă. Avea optsprezece ani. Putea să-şi ia diploma, să se stabilească undeva şi să-şi găsească o slujbă de cadru didactic…

Dar chiar în timp ce chibzuia la toate astea, Emma ştia că nu va putea pleca. Trăia viaţa cuiva pe care voise aşa de mult s-o cunoască, încercând să facă dreptate surorii ei. Nu va putea niciodată să se ierte dacă renunţa, căci să renunţe însemna că persoana care-o ucisese pe Sutton şi îi răpise Emmei şansa de a o întâlni pe sora ei geamănă ar fi rămas în libertate.

Era de neimaginat ca persoana care mă ucisese să scape. Nu puteam să accept asta şi speram ca Emma să aibă puterea să nu plece — deşi mai ştiam şi că era din ce în ce mai periculos pentru ea să rămână aici.

Emma dădu la o parte cuvertura de pe picioare şi traversă dormitorul. Deschise uşa, ieşi tiptil în coridorul întunecat şi coborî scările, evitând la mustaţă vraful de reviste pe care Laurel îl lăsase pe prima treaptă. 0 aloe pipernicită arunca umbre lungi peste gresie. Dinspre fereastra de la sufragerie răzbătea zgomotul picăturilor grele, şi Emma vedea apa de ploaie scurgându-se prin burlan. În hol, luna arunca o lumină stranie peste fotografiile de familie. Emma îşi văzu silueta într-o oglindă cu rama aurită şi crenelată, aflată în capătul holului. Părul lung şi negru îi atârna pe umeri, iar faţa ei ovală arăta ca o pată albă în întuneric. Intră în bucătărie, simţind sub tălpile goale gresia rece. Era pe cale s; 1 deschidă un bufet, când o siluetă întunecată se mişcă intr-un colţ. Emma sări înapoi, lovind cu şoldul o tigaie nflată pe aragaz.

— Sutton?

Emma îşi miji ochii la doamna Mercer, care se aplecase incinte, ţinându-l pe Drake de zgardă. Câinele scoase un Inirat gros.

— Ce faci aşa de târziu? zise doamna Mercer, îndreptandu-şi umerii şi dând drumul câinelui.

Înainte să se strângă covrig lângă frigider, Drake se apropie de ea şi-i mirosi mâna.

Emma îşi legă părul ciufulit la spate, într-o coadă de cal.

— N-am somn şi am coborât să beau un pahar cu apă.

Doamna Mercer îi puse Emmei o mână pe frunte.

— Hm! Te simţi bine? Laurel mi-a spus că ai ajuns acasă udă leoarcă.
Emma se sili să râdă.
— Păi, n-am avut umbrelă. Ultima oară când m-am interesat, locuiam în Arizona. Observă părul ciufulit al doamnei Mercer şi halatul. Dar tu ce faci aici?
Doamna Mercer dădu din mână ca şi cum ar fi alungat un gând.
— Drake scâncea, aşa că m-am trezit ca să-l scot afară.
Merse la chiuvetă şi umplu un pahar, aruncând în el două cuburi de gheaţă. Cuburile pleoscăiră cu zgomot. Se aşeză în dreptul blatului şi-l împinse spre Emma, care bău însetată.
— Aşadar, rosti doamna Mercer, sprijinindu-şi bărbia în mână. De ce nu poţi să dormi? Vrei să vorbim despre ceva anume?
Emma îşi puse capul pe blat şi oftă. Erau atât de multe despre care voia să vorbească. Nu putea să pomenească de moartea lui Sutton, dar poate că putea să primească un sfat în ceea ce-l privea pe Ethan.
— Am rănit un băiat la care ţin şi nu ştiu cum s-o rezolv, bâigui ea.
Doamna Mercer se arătă plină de compasiune.
— Ai încercat să-ţi ceri iertare?
Se auzi un zornăit — maşina de făcut cuburi depunea o nouă producţie în frigider.
— Am încercat… dar nici n-a vrut s-audă, spuse Emma.
— Atunci va trebui să încerci din nou. Gândeşte-te limpede la ce-ai greşit şi cum poţi să repari asta, după care chiar fă-o.
— Şi cum trebuie să fac asta? întrebă Emma.
Doamna Mercer se lăsă pe spate în scaunul ei şi-şi plimbă degetele pe un şervet de vase imprimat cu ananaşi.
— Uneori, faptele vorbesc mai mult decât o fac cuvintele. Arată-i că-ţi pare rău, şi poate că totul o să revină la normal. Fii cea mai bună Sutton care poţi să fii. Trebuie să înţeleagă că oamenii mai fac şi greşeli uneori. Şi dacă nu poate să te ierte, atunci nu merită să-l păstrezi.
Emma chibzui la cele auzite. Mama lui Sutton avea dreptate: făcuse o simplă greşeală, nimic mai mult. Şi poate că nu putea să fie cea mai bună Sutton, dar în mod clar putea să fie cea mai bună Emma. Ethan spusese că Emma uitase cine era ea — sora geamănă de treabă. Cu atâtea evenimente, îi fusese greu să-şi păstreze identitatea — şi să ştie ce vrea. Nevoile Emmei păreau atât de puţin importante în comparaţie cu ceea ce se întâmplase cu Sutton. Să-şi dorească orice altceva în afară de a rămâne în viaţă şi a rezolva misterul morţii surorii ei părea pur şi simplu un lux.
Îşi îndreptă umerii, stăpânită de o hotărâre fermă. Trebuia să şi urmeze planul. Va dovedi că Thayer o ucisese pe sora ei. Astfel va putea redeveni Emma Paxton. Dar între timp va trebui să se comporte într-un mod de care să fie mândră, chiar dacă faptele ei nu vor purta sută la sută marca Sutton.
Emma se ridică şi o îmbrăţişă pe doamna Mercer.
— Mulţumesc, mamă, a fost exact ce-aveam nevoie să aud.
Doamna Mercer o luă la rândul ei în braţe, apoi se depărtă şi privi surprinsă la fata pe care-o credea fiica ei.
— E prima oară când îmi mulţumeşti că ţi-am dat un sfat.
— Poate că trebuia s-o fi făcut mai demult.
Mama l-a luat pe Drake de zgardă şi l-a tras spre scări, iar eu am simţit un fior de vinovăţie. Dat fiind cele spuse de mama, şi având în vedere ce-mi aminteam din relaţiile mele cu părinţii mei, mă îndoiam că mama şi cu mine discutasem vreodată cu inimile deschise, târziu în noapte, pe când fusesem în viaţă. Nu-mi păsase deloc de părerea părinţilor mei şi poate că asta fusese o greşeală — una din lunga listă cu regrete pe care nu le mai puteam îndrepta.
M-am concentrat asupra Emmei, care rămăsese cu bărbia în mână şi cu un zâmbet distrat pe buze. Deşi ştiam că nu e bine, m-am simţit străbătută de un resentiment amar. Emmei îi era greu să-şi amintească cine era, dar cel puţin avea un trup, o identitate. De fapt, avea două identităţi — pe a ei şi pe a mea. Şi acum trebuia să trăiască pentru amândouă.

22
Caută şi vei găsi

În următoarele două zile, Emma se strădui să-şi urmeze hotărârea luată, să ţină fruntea sus, şi să facă lucruri care să dovedească bunătatea Emmei, chiar dacă nu erau complet Sutton-eşti. Răspunse la ultimele postări ale Gemenelor Twitter despre dificultatea de a găsi îmbrăcăminte pe măsura înfăţişării lor sexy cu un lol. 0 lăudă pe Charlotte pentru backhandul ei la un meci de antrenament. Ba chiar îi spuse Nishei Banerjee că-i plăcea tunsoarea ei. Nisha se arătase uluită — şi un pic bănuitoare — dar îi mulţumise Emmei.

Dar cu Ethan şi Laurel, Emma nu avu niciun succes. Miercuri îi lăsase lui Laurel ultimul iaurt cu aromă de rodie din vitrina frigorifică de la cantină, ştiind că este iaurtul ei preferat, dar Laurel se mărginise să mârâie şi să-l înhaţe cu lăcomie. Când Emma îl văzu pe Ethan pe hol, el îşi aruncase mai sus rucsacul pe umăr şi o luase spre capătul holului ca s-o evite.

Joi, după antrenamentul de tenis, cercetă maşinile din parcare şi realiză că un anumit VW nu se afla la locul lui obişnuit. Scoase un geamăt prelung.

— Iar te-a fentat Laurel? spuse Madeline, apărând din spatele ei, cu un vraf de cărţi în mână.

Ochii ei albaştri erau strălucitori, iar cerceii lungi cu pene îi atingeau umerii.

— Mda, spuse Emma, incapabilă să-şi ascundă enervarea. Săptămâna asta a fost o adevărată ticăloasă!

Madeline porni să râdă, primul râs în hohote pe care îl auzea Emma după săptămâni întregi.

— Cu siguranţă că e, aprobă Madeline, atingându-i cotul. Nu-ţi face griji. 0 să-i treacă. Mie mi-a trecut.

Pe lângă ea trecură doi elevi din clasele mai mici, ţinând în mână role şi dându-şi coate. Unul dintre ei surprinse privirea Emmei şi pe faţă i se lăţi un rânjet. Dădu din cap în direcţia ei şi-şi ridică mâna într-un salut scurt. Emma îi întoarse zâmbetul scos din colecţia Blândeţea Emmei.

Madeline îşi scoase cheile de la maşină din poşeta ei de piele.

— Te duc acasă?

Emma privi brelocul lui Madeline.

— De fapt, trebuie să ajung la secţia de poliţie. Îmi iau în sfârşit maşina.

Madeline tresări uşor la auzul cuvintelor secţia de poliţie, apoi se încruntă.

— Nu e la garajul cu maşinile ridicate?

Emma simţi un ghem de nervi în stomac. Prietenele lui Sutton credeau că maşina fusese ridicată pentru că acumulase prea multe amenzi şi pur şi simplu nu se dusese să şi-o recupereze. Nu ştiau că Sutton îşi redobândise maşina în ziua când fusese ucisă. Sau că o folosise ca să-l ia pe Thayer. Sau poate ca să-l lovească cu ea pe Thayer.

— Păi, garajul era plin, aşa că au dus-o în parcarea din spatele secţiei, improviză Emma, încrucişându-şi degetele şi sperând că Madeline o s-o creadă.

Ura să mintă, dar n-avea de gând să spună că maşina lui Sutton fusese luată la puricat pentru că se găsise sângele fratelui lui Madeline pe ea.

Din fericire, Madeline se mărgini să ridice din umeri şi-şi descuie SUV-ul cu două bip-uri ţiuitoare.

— Urcă! Te scutesc să mergi pe jos!

Emma urcă şi-şi puse geanta în poală.

— Ia zi, de-abia aştepţi să mergi la Charlotte mâine, nu? întrebă Madeline, pornind motorul. A trecut ceva vreme de când n-am mai mâncat la ea acasă. Mi-e dor de minunăţiile făcute de Cornelia. Nu e

super să ai o bucătăreasă personală?

Emma scoase un „îhî” de aprobare, amintindu-şi că fetele aranjaseră să-şi petreacă seara la o cină la Charlotte. Nu era surprinsă că Chamberlainii aveau o bucătăreasă personală — casa lor era uriaşă.

— Sigur, n-ar fi trebuit să spun asta. Madeline se strâmbă. Dacă tata m-ar auzi vorbind despre cât de mult mi-aş dori o bucătăreasă personală, ar spune probabil că sunt răsfăţată şi lacomă.

Îşi dădu ochii peste cap şi încercă să râdă cu nonşalanţă, dar trăsăturile îi erau încordate.

Emma îşi prinse între dinţi buza de jos, intuind suferinţa lui Madeline.

— Ştii, dacă vrei să vorbeşti despre tatăl tău, sunt aici.

— Mulţumesc, spuse încet Madeline.

Duse mâna la poşeta ei roz metalic Not Rational, luă ochelarii de soare din etuiul lor şi şi-i puse la ochi.

— Merge bine totul? E mai bine? insistă Emma, înainte de a-i răspunde, Madeline aşteptă să iasă din parcare.

— E cam tot aşa, cred. Nu-mi place să merg acasă. Tata bântuie peste tot şi nu prea mai vorbeşte cu mama. Cred că nici nu mai dorm în aceeaşi cameră.

Buzele ei lucioase se strânseră într-o linie dreaptă.

— Eşti întotdeauna bine-venită la mine, ştii asta, îi spuse Emma.

Madeline o privi cu recunoştinţă.

— Mulţumesc, şopti ea. Apoi o atinse pe Emma pe braţ. Nu te-ai mai oferit până acum.

M-am simţit dintr-odată enervată. M-aş fi oferit dacă aş fi ştiut că Madeline avea nevoie de asta.

Un minut mai târziu erau în dreptul clădirii poliţiei, iar Madeline o lăsă pe Emma la trotuar.

— Sutton? spuse ea, aplecându-se pe geam. Ştii, mă bucur cu adevărat că ne-am împăcat. Poate că n-o spun îndeajuns de mult, dar tu eşti prietena mea cea mai bună.

— Şi eu mă bucur, spuse Emma, cu inima deschisă.

Când intră, dădu peste aceeaşi recepţioneră de data trecută, care-şi ridică ochii din revistă, adresându-i-se Emmei cu o voce plictisită:

— Iarăşi tu?

Cât de profesional!

— Am venit să-mi iau maşina de la Dovezi, spuse Emma apăsat.

Recepţioneră se întoarse şi ridică receptorul telefonului.

— O clipă!

Emma se roti şi aruncă o privire pe panou. Afişul cu dispărut al lui Thayer fusese scos şi înlocuit cu o reclamă: Hector, MECANICUL CINSTIT DESPRE CARE I-AI SPUNE ŞI PRIETENULUI TĂU.

După un moment, recepţioneră arătă afară spre o maşină de patrulă oprită în dreptul unui gard de sârmă.

— Poliţistul Moriarty o să te ajute, spuse ea, rotindu-şi limba ca să facă un balon purpuriu de gumă.

În aerul din camera de aşteptare se răspândi un miros dulceag de struguri.

Emma ieşi din nou afară, îl găsi pe Moriarty şi semnă hârtiile pentru maşina lui Sutton. Poliţistul descuie poarta de sârmă şi o conduse de-a lungul unui şir de maşini prăfuite. BMV-uri şi Range Rover-uri stăteau mândre lângă rable prăpădite care arătau ca şi cum n-ar mai fi putut parcurge nici câţiva kilometri.

— Asta e, spuse poliţistul Moriarty, arătând spre o maşină clasică, verde, cu ornamente de crom strălucitoare.

Emma privi maşina impresionată. Avea o formă graţioasă şi un aspect retro, genul de maşină pe care ar fi ales-o cu siguranţă dacă şi-ar fi putut permite. Era mai mult decât şic.

Sigur că era şic. Am chiuit când mi-am văzut din nou maşina. Dar aveam un simţământ dulce-amar. Aşezându-mă pe locul şoferului, nu puteam să simt pielea moale sub coapsele mele. Nu puteam să manevrez comenzile şi să simt cum răspunde maşina. Nu puteam să simt vântul prin părul meu ca atunci când conduceam pe Autostrada 10 cu geamul coborât.

Emma luă cheile de la poliţist. Cercetă caroseria uitându-se după urmele de sânge găsite de poliţişti, dar nu văzu nimic în afară de o adâncitură superficială provocată probabil de tamponarea cu piciorul lui Thayer. Se părea că le curăţaseră. Apoi deschise portiera din dreptul şoferului şi se aruncă pe scaunul de piele. Se simţi cuprinsă de o senzaţie stranie. Ceva din maşina asta aducea în mod limpede aminte de Sutton, ca şi cum sora ei s-ar fi arătat dintr-odată. Închise ochii şi aproape că şi-o imagină pe sora ei în spatele volanului, aruncându-şi părul pe spate şi râzând la ceva ce spuneau Charlotte şi Madeline. Emma se jucă cu o amuletă reprezentând un îngeraş de argint atârnată de oglinda retrovizoare, putând jura că în aer încă mai stăruia o undă din parfumul lui Sutton. Ştia cât de mult ar fi iritat-o pe sora ei faptul că maşina se găsise în mâinile poliţiştilor pentru a o cerceta.

O să am grijă de ea pentru tine, gândi Emma, plimbându-şi degetele pe volanul îmbrăcat în piele.

Am zâmbit. Ar face bine să aibă.

În geam se auziră ciocănituri. Emma tresări şi, ridicându-şi privirea, îl văzu pe poliţistul Moriarty. Coborî geamul.

— Te mai pot ajuta cu ceva, domnişoară Mercer? întrebă el posac.

— Nu, domnule poliţist, e-n regulă, răspunse Emma, pe un ton care emana nevinovăţie şi încredere. Vă mulţumesc pentru sprijin.

— Atunci ar fi bine să pleci de-aici, spuse poliţistul, ţinându-şi degetul mare atârnat de o gaică a centurii.

Emma dădu din cap şi ridică geamul, după care puse cheia în contact. Nu avea nevoie să-şi aranjeze oglinzile sau scaunul — erau pe potriva ei, aşa cum fuseseră şi pentru Sutton. Ieşind din parcare, ceva aflat pe scaunul de lângă ea îi atrase atenţia. Între spătar şi şezut, înfundat într-un pliu al pielii, era ceva ce aducea cu o bucată de hârtie.

Continuă să conducă până ce secţia de poliţie dispăru din vedere, după care trase la trotuar şi opri maşina. Atenţia i se îndreptă iar spre hârtia prinsă în scaun. Trase de ea, încruntată. În cele din urmă, hârtia se eliberă. Era un bileţel pe care erau mâzgălite cuvintele dr. Sheldon rose. Recunoscu imediat scrisul colţuros pe care-l mai văzuse pe biletul aflat în fundul dublu al dulapului lui Sutton. Îi aparţinea lui Thayer.

Inima îi bătu cu putere. Privi peste umăr cum o maşină a poliţiei ieşea din parcare cu sirenele în funcţiune. Pentru câteva secunde îngrozitoare, crezu că poliţiştii veneau după ea — bucăţica de hârtie lăsată în maşină fiind poate un soi de test, iar ea avea acum probleme pentru că nu o predase. Dar maşina trecu pe lângă ea, cu poliţistul de la volan privind drept înainte. Scoase un suspin de uşurare. Poliţiştii nu veneau după ea. Nici măcar nu ştiau ce găsise.

Iar eu speram că hârtia va conduce către un răspuns.

23
Testul psihopatului

Emma conduse exact doi kilometri, după care trase iarăşi pe dreapta, de astă dată în parcarea de la Grădina Botanică din Tucson. Dincolo de porţi se puteau vedea inflorescenţe în culori strălucitoare. Păsările colibri zburau printre flori în căutarea hranei. Dar grădina era închisă la orele acelea ale după-amiezii, iar parcarea era aproape pustie. Părea locul perfect să stai să cugeţi. Nu putea aştepta până ce doctorul Sheldon Rose avea să ajungă acasă. Trebuia să cerceteze urma asta acum!

Înşfăcând iphone-ul lui Sutton de pe scaunul pasagerului, Emma tastă doctor sheldon rose pe motorul de căutare, în câteva secunde apărură rezultatele — duzini de doctori din toată ţara. Gastroenterologi. Cardiologi. Un tip care practica „purificarea chakrei”. Existau mărturii ale pacienţilor, locaţii şi numere de telefon. Apărură şi lucrări scrise de diferiţi doctori numiţi Sheldon Rose, cu titluri cum ar fi Creierul în mişcare şi Ficat sănătos, viaţă sănătoasă. Şi mai erau doctori în

fllosofâe — un Sheldon Rose care preda literatura victoriană la Universitatea Virginia, un Sheldon Rose care lucra ca terapeut în renunţarea la fumat în New Hampshire, şi un altul care conducea departamentul de ştiinţă de la Massachusetts Institute of Technology.
Emma accesă linkul unui medic de familie: poate că Thayer căpătase o gripă sau făcuse o infecţie cât timp se ascunsese. Site-ul prezenta şase doctori care lucrau într-o clinică vopsită în alb, numită Wyoming Health. Doctorul Sheldon Rose, din Casper, Wyoming, o privea dintr-o poză, cu o expresie de mulţumire de sine pe faţa ciupită de vărsat. Nu părea cel căutat.
Pe stradă claxonă o maşină. Trecură mai mulţi puşti călare pe biciclete de curse. Atenţia Emmei a fost atrasă de o umbră din dreptul unei staţii de benzină de peste drum, dar când îşi miji ochii, nu reuşi să vadă pe nimeni. Linişteşte-te, se gândi ea. Nimeni nu te-a urmărit. Nimeni nu ştie că eşti aici.
Trecu la următoarea pagină de rezultate. Nu era foarte sigură ce căuta — sau cât îi va lua să afle — dar trebuia să fie ceva, şi o să ştie când o să vadă acel ceva. Intra de pe un link pe altul, fundătură după fundătură. După zece minute, era pe cale să renunţe, când, pe neaşteptate, intră pe un site al doctorului Sheldon Rose din Seattle, Washington. Deschizându-l, i se opri respiraţia în gât. Pe prima pagină se găsea o emblemă reprezentând un vultur cu aripile deschise larg şi cu capul ridicat, întors spre stânga. Sub gheare avea nişte iniţiale micuţe — SPH. Arăta aidoma cu vulturul tatuat la încheietura lui Thayer.
Urmărind linkurile, îşi simţi pulsul accelerându-se. Dintr-o fotografie, o privea doctorul Sheldon Rose, cu ochii lui negri, aproape închişi, în spatele ochelarilor groşi, cu rame roşii. Capul său ras şi fălcile enorme îl faceau să aducă mai mult cu un bodyguard la un bar de motociclişti decât cu un doctor. Emma simţi o sfârşeală în stomac atunci când îi citi biografia: doctorul sheldon rose este psihiatru, specializat ÎN COMPORTAMENT PSIHOPAT Şl ALTE BOLI MINTALE EXTREME. Îşi tratează pacienţii la Seattle Psychiatric Hospital — SPH. Un spital de boli mintalei Cuvintele de pe micul ecran se înceţoşară sub ochii Emmei. Fusese Thayer primit la un spital de boli mintale? De aceea avea tatuat un vultur la încheietură? Şi ce spune asta despre starea în care se afla în noaptea dispariţiei lui Sutton?
Mi-am adus aminte din nou cât de furios fusese Thayer când mă urmărea pe potecă. De parcă ceva din el cedase cu adevărat. Sau ca şi cum ar fi uitat să-şi ia medicamentele.
Emma înşfacă telefonul lui Sutton cu degetele tremurându-i şi formă numărul de la spital. 0 sonerie îi izbucni în ureche, apoi răspunse o femeie:
— Spitalul de Psihiatrie din Seattle.
— Am sunat să vă întreb dacă aţi tratat un anume pacient acolo, spuse Emma. Numele lui este…
— Îmi pare rău, doamnă. Este confidenţial. Nu vă putem spune numele pacienţilor.
De la celălalt capăt se auzi un clic neplăcut.
Păi, da. Normal că n-aveau de gând să dea astfel de informaţii. Emma îşi trecu o mână prin păr, întrebându-se cum să facă să afle. Pe lângă ea trecu o maşină de gunoi. Vântul aduse cu el mirosul amestecat de resturi putrezite şi flori din grădină. Emma scrută din nou staţia de benzină de peste drum, căutând umbra fantomatică. Asigurându-se că nu era nimeni acolo, îşi drese glasul şi formă din nou numărul de la spital.
— Spitalul de Psihiatrie din Seattle, spuse de astă dată o voce de bărbat.
— Vreau să vorbesc cu doctorul Sheldon Rose, zise Emma, pe un ton profesional.
— Cine îl caută, vă rog?
Vocea suna plictisită, ca şi cum bărbatul ar fi vrut să se găsească oriunde altundeva în lume decât în spatele unui birou de recepţie.
— Doctoriţa Carole Sweeney, spuse Emma primul nume care-i veni în cap.
Era numele pediatrei ei preferate — şi avea vreo duzină de felul ăsta. În decursul celor zece luni când locuise la o familie socială din nordul Nevadei, doctoriţa Sweeney o tratase pe Emma şi pe ceilalţi şase copii de acolo. Mama lor nu-şi putea permite o babysitter, aşa că, ori de câte ori vreunul dintre cei şase se îmbolnăvea, îi căra pe toţi la cabinet. Sala de aşteptare de la doctoriţa Sweeney era plină de cuburi în culorile curcubeului, animale de pluş uzate şi cărţi de colorat împrăştiate pe o masă roşie de

plastic aşezată în mijlocul încăperii. Ori de câte ori Emma şi fraţii ei de adopţie se repezeau în jurul mesei de plastic, făcând gălăgie, doctoriţa Sweeney nu ţipa niciodată la ei.

— Aşteptaţi, vă rog, spuse vocea de bărbat.

Emma îşi simţi inima bătându-i cu putere. În receptor se auzea o muzică executată la pian.

— Cabinetul doctorului Rose, spuse o voce de femeie.

— Se poate vorbi cu doctorul? întrebă Emma, străduindu-se să pară o chestie urgentă şi importantă.

— Nu este aici, pot să-i transmit un mesaj?

— Cu cine vorbesc? întrebă Emma.

De la celălalt capăt se auzi o inspiraţie adâncă.

— Sunt Penny, asistenta doctorului Rose, spuse vocea în cele din urmă.

— Aici este doctoriţa Carole Sweeney de la Spitalul din Tucson, improviză Emma. Îşi păstră tonul grăbit, ca şi cum se afla într-o situaţie de extremă urgenţă. Tocmai am primit un pacient pe nume Thayer Vega. E în stare proastă.

— Stare proastă? Ce vreţi să spuneţi?

Emma simţi o undă de vinovăţie. Ura să mintă în felul ăsta.

Dar eu una eram impresionată. Era aceeaşi fată care punea la îndoială moralitatea Jocului Minciunii şi farsele pe care le făceam? Iat-o dându-se drept doctoriţă — ceea ce precis e ilegal — şi încercând să obţină informaţii medicale confidenţiale. Dumnezeule, cum o mai schimbase rolul lui Sutton Mercer pe care-l juca!

— Este… ăăă… inconştient, continuă Emma. Trebuie să ştiu când a părăsit spitalul vostru.

Asistenta răsuflă exasperată.

— 0 clipă! spuse, şi se auzi cum degetele ei tastează ceva la computer. Aha! Thayer Vega a fost supus unui tratament ambulatoriu, dar nu a mai venit de pe douăzeci şi unu septembrie anul acesta — contrar dispoziţiilor medicului. Cum spuneaţi că vă numiţi? Şi de la ce spital?

Emma închise iute telefonul. Tremura atât de tare, încât scăpă din mână aparatul care-i căzu la picioare. În mintea ei era un amestec de neîncredere şi teamă. Era adevărat. Thayer fusese tratat într-un spital de psihiatrie… un tratament ambulatoriu pe care-l abandonase contrar dispoziţiilor medicului. Nevindecat. În libertate. Trebuie că era — că este — un psihopat.

Iar eu s-ar putea să-mi fi ales tipul total nepotrivit.

24
Cine crezi tu că eşti?

— Diseară o să fie super! spuse Charlotte, vineri dimineaţă, în vreme ce mergea alături de Emma pe culoarul din aripa claselor de ştiinţă de la Liceul Hollier.

În aer plutea un miros de chimicale arse şi gaz provenit de la arzătoarele Bunsen.

— Cornelia s-a gândit la o cină super pentru noi. Ne întâlnim la mine, mâncăm şi ne aranjăm, după care plecăm să pregătim petrecerea secretă. Sună bine?

— Sigur, spuse Emma pe un ton precaut, coborându-şi privirea pe genunchiul gol care ieşea din blugii rupţi, la modă, ai lui Sutton.

Niciodată nu înţelesese de ce trebuia să dai trei sute de dolari pe nişte jeanşi care erau făcuţi să arate uzaţi — de ce n-ai fi mers la Goodwill de unde să cumperi o pereche deja purtată?

Păi, pentru că marfa de la Goodwill nu e „marfa”? Nu-mi păsa cât de pricepută era Emma la a face din lucruri ieftine ceva la modă. În lumea mea, tronul era ocupat de nume de mărci celebre.

— Ne vedem mai târziu! spuse Charlotte, când o luară pe culoarul cu clase de limbi străine, îndreptându-se spre sala de spaniolă, în vreme ce Emma intră în cea de germană.

Pe tablă stăruia conjugarea verbelor scrisă cu cretă albă aproape ştearsă, iar cineva desenase un omuleţ din beţe încruntat, cu o bulă în care scria: aş vrea să fiu oriunde în altă parte decât aici. Prin aer plutea un miros slab de lipici. Emma îl remarcă pe Ethan prăbuşit pe un scaun într-un colţ al încăperii. Îşi ridică ochii spre ea, după care îi evită iute privirea. Emma simţi cum i se strânge stomacul.

Frau Fenstermacher încă nu venise, aşa că Emma se îndreptă direct spre scaunul pe care stătea Ethan. Rămase în faţa lui timp de zece secunde, dar Ethan nici că-şi ridică ochii spre ea.

— Trebuie să vorbim, spuse ea în cele din urmă, ferm.

— Nu prea cred, spuse Ethan, cu capul întors spre fereastră.

— Eu cred.

Emma îl apucă de braţ, silindu-l să se ridice, şi-l scoase din clasă.

Nişte puşti se opriră să se holbeze la ei, întrebându-se probabil de ce Sutton Mercer îl ţinea de mână pe Ethan I.andiy. Dar Emmei nu-i păsa că e văzută. Trebuia să rezolve asta cu Ethan — acum!

Pe coridor trecută câţiva elevi, grăbindu-se spre clase înainte să sune clopoţelul. Emma privi în stânga şi văzu silueta fără forme a lui Frau Fenstermacher apropiindu-se.

Emma îl trase pe Ethan spre următorul coridor, rugându-se să nu fi fost observaţi. Trecură prin două uşi de sticlă care dădeau pe o întindere lungă de iarbă, învecinată cu pista de alergări.

Ethan îşi înfundă mâinile adânc în buzunarele şortului său cargo cenuşiu.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Trebuie să-ţi spun unele lucruri, îl întrerupse Emma, mergând spre pistă. Şi tu trebuie să mă asculţi.

Deschise poarta şi cei doi traversară gazonul care se întindea înaintea liniei albe de start. Gardurile argintii erau adunate în coloane drepte. 0 sticlă de apă zăcea aruncată lângă un clipboard uitat. Urcară încet în tribună, pantofii lor scârţâind uşor pe treptele de metal. Emma se opri pe un rând aflat la mijloc. Se aşeză pe metalul tare, iar Ethan îi urmă exemplul. Vântul adia peste faţa Emmei. Ea îşi adună părul lung într-o coadă de cal şi se întoarse cu faţa spre Ethan.

— Nu vreau să-ţi fac nicio farsă, spuse ea. N-am vrut niciodată, şi n-am de gând să le las nici pe ele s-o facă. Doar că e greu, cu tot ce se întâmplă, să ştiu cum să le deturnez cel mai bine fără să mă trădez.

Ethan se prefăcu fascinat de cusătura buzunarelor sale. Doi elevi de la clasa de design trecură pe biciclete, părând să chiulească şi ei.

— Ethan, spuse Emma cu o voce plină de frustrare, vorbeşte cu mine! îmi pare rău! Nu ştiu ce altceva să spun. Te rog, nu mai fi supărat.

Într-un târziu, Ethan răsuflă cu zgomot şi-şi privi palmele deschise.

— Bine, şi mie îmi pare rău. Cred că atunci când mi-ai spus că prietenele lui Sutton se pregătesc să-mi facă o farsă… m-am pierdut cu firea.

— Dar de ce nu m-ai crezut când ţi-am spus că eu n-aş fi făcut aşa ceva?

Ethan clătină din cap. În cele din urmă, vorbi încet, pe un ton tensionat:

— Semeni atât de bine cu ea! Porţi hainele ei. Te afişezi cu prietenele ei. Ai chiar dulapul ei.

—Şi?

Pe gâtul lui Ethan se încordă un muşchi. Când îşi întoarse capul, Emma îşi dădu seama că era altceva, ceva ce el nu-i spusese. Privirile li se întâlniră şi ea văzu o undă de durere trecând prin ochii lui luminoşi.

— Nu ţi-am spus niciodată asta, zise el într-un târziu. Dar în primii ani de liceu, exact după ce Sutton şi prietenele ei au început cu Jocul Minciunii, mi-au făcut o farsă. A fost îngrozitor şi mi-a ruinat şansele să obţin o bursă în ştiinţe dintr-un program pe care mi-l doream mai mult ca orice. Ai mei nu aveau bani să mă trimită. Eram atât de aproape să obţin un loc, dar… nu şi după farsă.

Se auzi un zgomot de metal când lovi cu pantoful în graden.

— Credeam că mi-a trecut, dar am impresia că m-am înşelat, adăugă el.

M-am tras mai aproape, simţindu-mă îngrozitor. Era încă un exemplu de cum farsele mele făceau rău oamenilor. Am încercat să-mi amintesc de farsa făcută lui Ethan, dar n-am fost în stare să văd

nimic. Singura mea amintire cu Ethan era cu intervenţia lui când prietenele mele se prefăceau că mă stranguleză, în deşert. Pentru o scurtă secundă, am avut pentru el un sentiment de pură recunoştinţă că mă salvase… după care m-am simţit al naibii de jenată că mă văzuse atât de speriată.
— Ce ţi-au făcut mai exact? întrebă Emma.
Ethan ridică din umeri.
— N-are importanţă. E de-ajuns să-ţi spun că mi-au anulat orice şansă.
Emma îl luă pe Ethan de mână şi i-o strânse cu putere.
—Ascultă, eu nu sunt Sutton. Poate că semănăm în anumite privinţe, dar eu nu ţi-aş face niciodată rău. Trebuie să ştii asta.
Ethan dădu încet din cap, împletindu-şi degetele cu ale ei şi întorcându-i strângerea.
— Ştiu asta. Sincer. Şi îmi pare rău că am fost aşa de distant. Ar fi trebuit să am încredere în tine.
Urmă o pauză lungă. Urmăriră amândoi un stol de mierle care aterizară în mijlocul pistei, după care-şi luară din nou zborul.
— Ştii ce-ar trebui să facem? spuse încet Emma, fară să-şi poată ascunde zâmbetul care i se ivi pe faţă. Hai să le facem noi o farsă.
— Prietenelor lui Sutton? întrebă Ethan, aruncându-i o privire neîncrezătoare. Eşti sigură?
— Absolut! Ţin la ele, dar se pare că trebuie să primească şi ele o lecţie. M-am săturat să fac farse oamenilor — şi poate că, dacă reuşim să le păcălim, Jocul Minciunii îşi va pierde din strălucire. Se întoarse cu faţa spre Ethan. Deocamdată, prietenele lui Sutton plănuiesc să-ţi fure poeziile înaintea concursului la care o să participi şi să le posteze on-line cu o altă semnătură. Vor să arate ca şi cum le-ai fi plagiat.
Ethan scoase un fluierat.
— Uau! Naşpa rău! Ochii lui luminoşi se întunecară şi-şi mută privirea spre pistă. De ce vor să-mi facă asta?
Un nor acoperi soarele, iar Emma îşi urmări umbra care dispărea.
— Laurel e furioasă pe mine pentru că l-am băgat pe Thayer în belea. Aşa gândeşte ea să se răzbune. Ştie că eu… — înghiţi în sec — … te plac, şi loveşte acolo unde doare.
În colţul buzelor lui Ethan apăru un mic surâs.
— Înţeleg. Poate că ar trebui să ne întâlnim la locul nostru obişnuit ca să vedem ce şi cum?
— Eu cred că trebuie să ne găsim un loc nou, de vreme ce Laurel ştie că noi ne întâlnim acolo, remarcă Emma.
Simţea în trup o căldură dublată de siguranţă. Slavă Domnului că Ethan se afla iar de partea ei.
— Acum că am rezolvat-o cu asta, spuse ea, trebuie să te pun la curent cu mai multe chestii.
Scrută pista ca să se asigure că erau tot singuri.
Ethan îşi ridică sprâncenele.
— În legătură cu cazul?
Când Emma îi spuse că sângele de pe maşină îi aparţinea lui Thayer, şi nu lui Sutton, Ethan o privi neîncrezător.
— Şi asta nu e tot, continuă Emma. Am fost să iau maşina lui Sutton de la poliţie şi am descoperit ceva ciudat. Îi spuse despre bileţelul cu numele doctorului Sheldon şi cum urma asta o dusese la un spital de psihiatrie din Seattle. Asistenta doctorului mi-a spus că Thayer a întrerupt legătura cu spitalul pe douăzeci şi unu septembrie. Contrar dispoziţiilor medicului!
Ethan o privi. Pălise.
— Thayer a fost într-un spital de boli mintale? spuse el, clătinând din cap. Îşi apăsă palmele pe ale Emmei. El este. El trebuie să fie! A clacat şi a ucis-o pe Sutton. Ce l-ar putea opri să facă acelaşi lucru şi cu tine? îi strânse mâinile. Cum o să te apăr?
Emma respiră adânc, simţindu-se ceva mai în siguranţă acum, că-l recâştigase pe Ethan.
— N-ai cum, spuse ea, văzând cum lui Ethan îi cade faţa la cuvintele ei. Îl strânse de mână şi continuă. Trebuie să găsim dovada că el a făcut-o. Singurul mod să fiu iar în siguranţă e să-l înfundăm

definitiv pe Thayer în puşcărie.

Dinspre şcoală se auzi o uşă trântită cu putere, şi amândoi ridicară privirile. Clopoţelul sună, anunţând sfârşitul orelor. Emma chiulise de la toată lecţia. În trecut, nici măcar nu întârziase vreodată la şcoală. Dar împăcarea cu Ethan meritase.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea încet.

— Trebuie? o întrebă Ethan. Mai degrabă mi-aş petrece întreaga după-amiază cu tine.

— Şi eu, murmură Emma. Apoi îi veni o idee şi se întoarse spre Ethan. Prietenele lui Sutton pun la cale o petrecere secretă, iar eu trebuie să fiu acolo devreme ca să plănuim. Vrei să vii şi tu? Ştiu că petrecerile nu te atrag, dar poate că e cazul să ne mai eliberăm minţile de faptul că sunt vânată de un psihopat.

— Nu e amuzant, spuse Ethan, trecându-şi o mână prin păr. Dar… îşi coborî privirea pe adidaşii lui. Eşti sigură? Prietenele tale vor fi acolo. Să te arăţi cu mine nu e ceva ce ar face Sutton. Şi ar distruge farsa noastră.

Emma se gândi un moment.

— Păi, atunci să dăm uitării farsa noastră. Pentru noi, cea mai bună cale să zădărnicim farsa cu concursul de poezie este să ne arătăm împreună la petrecere. Şi chiar dacă nu e ceva ce ar fi făcut Sutton, e ceea ce vreau cu să fac, spuse limma cu curaj.

Acum, că hotărâse să facă publică treaba asta, nu voia să mai petreacă niciun moment departe de el.

25
Sună alarma

În seara aceea, Emma trase Volvo-ul pe aleea circulară din faţa locuinţei lui Charlotte şi opri motorul. Familia Chamberlain locuia într-o casă cu şase dormitoare, cu două balcoane care ieşeau în afară la etajul doi. Măreţia casei încă o făcea pe Emma să-şi piardă suflul, deşi fusese acolo de mai multe ori. Nu cunoscuse pe nimeni atât de bogat.

Laurel deschise portiera şi se strecură afară, fără să-i mai mulţumească Emmei că o adusese. Veniseră împreună pentru că nu voiau să expună prea multe maşini şi să bage poliţiştii la idei. Emma se gândise s-o lase pe Laurel acasă ca să i-o plătească pentru dăţile când fusese lăsată cu ochii-n soare după antrenamentele de tenis, dar realizase că astfel nu va depăşi ruptura dintre ele.

Înainte ca una dintre ele să apuce să sune, uşa se deschise şi din prag le zâmbi Madeline, îmbrăcată într-o rochie de un roşu-strălucitor care se oprea la jumătatea coapselor.

— Bună ziua, d/iragelor! spuse ea teatral. Bine aţi venit la cină! Arătaţi amândouă uluitor!

— Mulţumesc! spuse Emma, cu sfiiciune, coborându-şi ochii pe rochia verde-smarald ce-i dezgolea un umăr, găsită în dulapul lui Sutton.

Îşi căutase până la disperare o ţinută, probând cel puţin şase rochii înainte să se stabilească la aceasta. Voia să poarte ceva mai special care să meargă cu noua coafură şi fardul aplicat cu grijă. Ar fi fost pentru prima oară când ea şi cu Ethan urmau să fie văzuţi împreună în public, şi vânătorii de bârfe aveau să posteze, fără îndoială, tone de fotografii pe Facebook şi Twitter. Ironia sorţii: la şcolile prin care trecuse, Emma îşi dorise în secret să facă parte dintre elevii populari, ale căror vieţi personale se lăfaiau pe paginile site-urilor de socializare. Dar acum, că era una dintre acele fete, voia să fie lăsată în pace.

Găina vecinului face ouăle mai mari, am gândit eu. Laurel şi Emma o urmară pe Madeline de-a lungul unui coridor care ducea la bucătăria spaţioasă a familiei. Arăta asemenea bucătăriilor expuse în House Beautiful, din care Glenda, mama lui Alex, rupea tot timpul pagini pe care le îndosaria într-o mapă pe care scrisese Casa de vis.

În aer plutea un miros de friptură la tavă, pâine proaspătă şi, fireşte, parfumul lui Charlotte —

Chanel Chance. Pentru o clipă, Emma trase cu ochiul spre blatul din bucătărie unde atacatorul necunoscut venise pe la spatele ei, strângând-o de gât cu lanţul de la medalionul lui Sutton.

Doar că atacatorul nu mai era necunoscut! Era Thayer! Emma o privi pe Madeline cu un simţământ de remuşcare. Ce va face Madi când va afla că preaiubitul ei frate era un ucigaş? Va fi de două ori distrusă: Nu numai că va descoperi că cea mai bună prietenă a ei era moartă, dar îl va pierde şi pe Thayer.

— Apă tonică, fetelor? spuse Charlotte, apărând de după uşa frigiderului.

Purta o rochie neagră mulată, cu triunghiuri de piele care se întretăiau pe talia ei uşor plinuţă. 0 rochie de care Emma nu era sigură sută la sută că-i stătea bine, dar nu îndrăzni să spună nimic.

— Păcat că nu poate să fie şampanie! ciripi o voce.

Din sufragerie apăruse doamna Chamberlain, punând o mână pe umărul lui Charlotte.

— Dacă aţi sări peste petrecerea aia şi aţi rămâne aici peste noapte, aş deschide o sticlă de Veuve Clicquot pentru voi. Dar nu vă pot lăsa să beţi şi să conduceţi după aia!

— E-n regulă, mamă, spuse Charlotte, părând puţin jenată.

Dacă ar fi participat la Neveste adevărate din Tueson, mama lui Charlotte ar fi câştigat neîndoios concursul. Arăta cu zece ani mai tânără — Charlotte pretindea că era rezultatul injecţiilor lunare cu botox şi al orelor petrecute la aparatele de fitness — şi purta ţinute de departe mai la modă decât cele mai multe fete de la Hollier. Acum avea o rochie neagră mulată cu un decolteu care lăsa să i se vadă pieptul siliconat. De asemenea, Emmei i se părea că încerca cu disperare să-i fie lui Charlotte mai degrabă cea mai bună prietenă decât mamă. Era o diferenţă ca de la cer la pământ între ea şi mamele care vorbeau cu copiii luaţi în plasament doar când ţipau la ei sau îi îndemnau să mintă asistentele sociale, ca să-şi poată încasa cecurile lunare.

— Sunt bucuroasă să vă invit la cină, continuă doamna Chamberlain, conducându-le pe fete în sufragerie.

La masă erau cinci scaune, iar în faţa fiecăruia se afla o carte de vizită cu numele fiecărei fete, de parcă se aflau la o nuntă. Emma era aşezată lângă Charlotte şi vizavi de Madeline.

Când doamna Chamberlain se duse în bucătărie să aducă paharele, Emma se aplecă în faţă.

— Unde sunt Gemenele Twitter?

Băgase de seamă că nimeni nu se grăbea să posteze mesaje pe Twitter.

Laurel aruncă o privire scurtă spre Madeline şi Charlotte şi ridică din umeri.

— N-ai auzit? Sunt la coafor. Pun mâna-n foc că, fiind invitate pentru prima oară la o petrecere secretă ca membre pline ale Jocului Minciunii, s-au zăpăcit de tot.

Charlotte cercetă cărţile de vizită, apoi îşi ridică privirea la mama ei, care tocmai se întorsese în sufragerie.

— Nu ne trebuie un pahar şi pentru tata?

Peste chipul doamnei Chamberlain trecu o umbră.

— Nu vine, spuse ea repede. E prins cu munca.

— Iarăşi? zise Charlotte cu o voce ascuţită.

— Îmi aduci şi mie sticla de Sancerre, te rog, Charlotte? îi ceru, încordată, doamna Chamberlain.

Urmă o pauză lungă. Emma îşi aminti cum îl văzuse pe domnul Chamberlain la Sabino Canyon, în ziua când venise în Tucson şi când se presupunea că era plecat din oraş. Poate că el ascundea ceva — şi poate Charlotte şi mama ei aveau anumite bănuieli în legătură cu asta.

Charlotte luă o sticlă rozalie din frigiderul de băuturi, aşezat lângă un bufet de lângă chiuvetă, scoase dopul de plută cu tirbuşonul şi turnă un pahar pentru mama ei. Apoi îşi ridică paharul cu Perrier, ţinându-l în aer de picior. Doamna Chamberlain, Madeline, Emma şi Laurel o urmară îndată.

— Pentru o cină beton! spuse doamna Chamberlain.

Toate cinci ciocniră paharele şi sorbiră. Cornelia, chef-ul personal al familiei, care avea păr cărunt şi aspru şi o faţă rotundă ca o plăcintă, aduse friptura, cartofi roşii, o salată mare şi pâine caldă cu usturoi.

— Ia spuneţi-mi despre petrecerea pe care-o plănuiţi, zise doamna Chamberlain după ce luă o

înghiţitură delicată de friptură. Unde-o ţineţi iarăşi?
— Într-un club din oraş, minţi liniştită Charlotte.
Nu aveau cum să-i spună doamnei Chamberlain că se duceau într-o casă abandonată.
— O să fie obositor, spuse Madeline. 0 să fie tot liceul acolo.
— Am invitat şi pe câţiva de la şcoala pregătitoare, adăugă Charlotte.
— Vrea să spună că am invitat nişte tipi de la şcoala pregătitoare, spuse Laurel, aranjându-şi o clemă cu pene în păr.
Charlotte o lovi în glumă cu pumnul.
— Mai bine ai fi recunoscătoare că te-am primit pe tine!
Emma privea de la una la alta, uimită că vorbeau toate astea în faţa doamnei Chamberlain — n-ar fi trebuit ca părinţii să-şi facă griji în privinţa acestor petreceri? Dar mama lui Charlotte zâmbea şi dădea din cap ca şi cum ar fi considerat totul un lucru minunat.
Îmi amintesc că eram foarte geloasă pe mama lui Charlotte, dorindu-mi ca şi mama să-i semene mai mult. Dar privind de la distanţă, văzând cât de dulce era mama faţă de Emma, am început să mă îndoiesc. Oare mama lui Charlotte îi dădea sfaturi în puterea nopţii, sau doar ponturi de frumuseţe şi chirurgie plastică? Mă făcea să pricep încă o dată cât de puţin am preţuit-o pe mama mea.
iphone-ul lui Sutton vibră în poala Emmei. Îl scoase din poşetuţă şi privi pe sub masă la ecran, vreo şansă să vu să mă iei? întreba Ethan în mesaj, maşina mea nu porneşte.
Emma fremătă. Chiar avea să se întâmple. Vor merge… împreună la o petrecere, sigur, scrise ea ca răspuns, ajung Într-o oră. Şi trimise mesajul.
— Cui îi scrii, Sutton? întrebă Laurel, privind-o pe Emma peste masă.
Emma îşi strânse pumnii în poală.
— N-ai decât să-ncerci să afli, spuse ea, jovială.
Fetele vor afla destul de curând când va veni cu Ethan la petrecere, n-avea sens să discute despre asta acum.
Masa mergea înainte, iar doamna Chamberlain le delectă cu câteva dintre amintirile din şcoală la care ţinea foarte mult, majoritatea legate de faptul că fusese, doi ani la rând, aleasă regina balului. După ce fetele îşi duseră farfuriile la i hiuvetă şi trecură la desert, Emma se retrase puţin la toaleta pentru doamne din hol. Tocmai când puse mâna pe mânerul uşii, observă o luminiţă verzuie la capătul coridorului, chiar lângă holul de la intrare. Sistemul de alarmă al casei.
Îşi roti privirea în jur. Fetele erau în sufragerie, vorbind despre ultima întâlnire a lui Laurel cu Caleb. Doamna Chamberlain ieşise pe veranda din spate, ca să fumeze. Nimeni n-o vedea.
Se strecură spre capătul holului şi cercetă sistemul de securitate. Era unul simplu, cu un ecran tactil, ca un ipad, cu butoane numerotate pentru a se introduce codul. Cine ar fi vrut să întrerupă alarma ar Fi trebuit să-şi folosească degetele. Dacă Thayer nu ştersese ecranul după ce intrase, s-ar fi putut ca amprentele lui să fie încă acolo.
— Sutton! se auzi vocea lui Madeline.
Emma îşi ridică ochii şi o văzu pe hol, privind-o fix.
— Ce faci acolo?
— Mă uitam la fotografia asta, minţi Emma, arătând spre o fotografie alb-negru înrămată înfăţişându-l pe Paul Mccartney tânăr şi care era atârnată lângă alarmă.
Se întoarseră în sufragerie, exact când doamna Chamberlain aduse îngheţata de ciocolată în pahare separate.
— Specialitatea Corneliei! exclamă ea. 0 să vă liiiingeţi pe degete!
Fetele gângurură apreciativ şi trecură la treabă. Când doamna Chamberlain se întoarse în bucătărie, Laurel se aplecă peste masă, având pe buze o urmă de ciocolată.
— Ştiţi ce altceva o să fie grozavă? Farsa noastră pentru Ethan Landry. 0 privi pe Emma, ridicându-şi sprâncenele. Sper că l-ai chemat să ne ajute să pregătim petrecerea.
— Pe bune! spuse Charlotte, pocnindu-şi palmele. Farsa asta va fl uluitoarei Madeline se hlizi

încântată. Doar Emma privea în paharul ei, amestecând resturile îngheţatei şi simţind cum i se face greaţă. Laurel se strâmbă la ea peste masă.

— Ce s-a întâmplat, Sutton? Nu crezi că e o farsă perfectă?

Emma sorbi din Perrier şi bulele acidulate îi gâdilară nările. La modul la care gândea, avea două opţiuni: să se supună toanelor lui Laurel şi să trăiască cu asta, sau să preia frâiele, făcând-o mândră pe Vechea Emma. Respiră adânc.

— De fapt, cred că e o idee mizerabilă, spuse ea. I-am mai facut-o lui Ethan, vă amintiţi? M-am hotărât. N-o să particip la farsa asta. Fetelor, va trebui să vă descurcaţi singure.

Madeline făcu o faţă lungă. Charlotte îşi strâmbă nasul. Obrajii lui Laurel se îmbujorară.

— Ce faci? aruncă ea.

Emma ştia că adusese un oarecare prejudiciu reputaţiei lui Sutton, dar nici că-i păsa. Se ridică, punând linguriţa lângă îngheţata mâncată pe jumătate.

— Charlotte, te rog să-i mulţumeşti mamei tale pentru cina asta delicioasă. Acum trebuie să fiu într-un anume loc. Ne vedem la petrecere. 0 privi pe Laurel. Presupun că poţi veni cu una dintre fete.

Laurel o privi pe Emma cu gura căscată. Nu scoase un c uvânt, în vreme ce Emma traversă încăperea şi ieşi pe uşă, cu fruntea sus. Prietenele lui Sutton o urmăriră şi ele în tăcere.

Şi aşa, am gândit eu, ţi-ai făcut o ieşire teatrală!

26
Părăsită, dar nu şi uitată

Când Emma trase maşina pe aleea din faţa casei lui Ethan, era încă euforică după ce în sfârşit le spusese fetelor că nu participă la farsă. Coborî din maşină cu un zâmbet larg pe faţă, dar expresia i se schimbă imediat atunci când Ethan ieşi pe uşă, închizând-o cu repeziciune, într-o atitudine spăsită, vinovată, de om care se furişează.

— E totul în regulă? îl întrebă Emma, în vreme ce Ethan traversa în fugă gazonul.

— Sigur, spuse Ethan, trecându-şi mâna prin părul tuns scurt. Mama tocmai mă enerva cu treburile de făcut prin casă. Asta-i tot.

— Am trecut şi eu prin asta, spuse ea. Să intru să o salut? Mi-ar plăcea s-o cunosc.

Urmă o mică pauză.

— Altă dată, spuse Ethan în cele din urmă. Apoi se întinse şi o sărută pe obraz. Arăţi super! îmi place rochia ta!

Ai observat, gândi Emma, simţind fluturi în stomac. Îşi netezi partea de jos a rochiei verde-smarald.

— Şi tu arăţi bine.

Ethan purta jeanşi Levi's prespălaţi, negri, şi o cămaşă mulată de culoarea măslinei verzi, care-i scotea în evidenţă talia îngustă şi umerii largi.

Emma făcu semn spre maşina lui Sutton, iar Ethan dădu drumul unui fluierat jos, admirativ, aşezându-se pe locul pasagerului.

— Întotdeauna am văzut maşina asta doar pe dinafară, Sutton îşi ieşea din minţi dacă altcineva decât prietenele ei se apropia de ea în parcare. Niciodată n-am crezut că o să mă urc vreodată în ea.

— Ei bine, a apărut o Sutton nouă în oraş, chicoti Emma.

Ceea ce nu înseamnă că noua Sutton poate să-şi bată joc de maşina mea, am gândit eu înfuriată. Emma ar face bine să o întreţină ca lumea.

— Aşadar, petrecerea este într-o casă abandonată de pe dealuri, se pare că într-un loc numit Legends Road, spuse Emma. Ştii unde e?

— Îţi arăt eu drumul, răspunse Ethan, zâmbind. 0 casă abandonată. Ce nebunie! Sună mult mai interesant decât petrecerile obişnuite ale celor de la Hollier.

Emma se strâmbă.
— La câte petreceri ale liceenilor ai fost tu, de fapt, singuraticule?
— M-ai prins, zise Ethan, retrăgându-şi capul între umeri. Nu prea multe.
Se aşternu o pauză lungă. Aerul dintre ei pulsa parcă. Poate pentru că în seara aceea aveau să apară pentru prima oară ca un cuplu. Emma schimbă vitezele în vreme ce străbătea strada lui Ethan, simţind că avea nervi la stomac. Trase cu ochiul la Ethan, observând că acesta îşi umezea în permanenţă buzele. Poate că şi el avea emoţii.
— Ce s-a întâmplat cu maşina ta? întrebă Emma.
Ethan dădu din umeri.
— Cred că a murit bateria. Mă ocup de ea mâine.
Cotiră pe drumul principal şi trecură pe lângă Sabino Canyon. Emma simţi un fior rece — era locul unde stabilise să se întâlnească la început cu Sutton şi unde poliţiştii găsiseră maşina lui Sutton.
Şi poate, m-am gândit eu, unde l-am lovit pe Thayer… iar el m-a ueis.
Emma urcă pe colina de la poalele munţilor Catalina, care se înroşiseră în lumina asfinţitului. Începură serpentinele şi Emma ţinea bine de volan ca să ia curbele. Cu cât înaintau spre nord, cu atât casele deveneau mai grandioase şi mai frumoase. Cerul deja se întunecase când depăşiră un complex modern şi luxos format dintr-un magazin de vinuri, o sală de gimnastică şi un grup de agenţii imobiliare, apoi un indicator de drum şi o duzină de case în stilul Sud-Vestului ascunse printre stânci.
— Hei, asta e strada? întrebă Emma, arătând spre un indicator galben-verzui pe care scria legends road.
— Aşa se pare, spuse Ethan, scrutând întunericul.
Emma întoarse pe drum şi aproape că lovi un tip care făcea jogging şi tocmai traversa. Marginea drumului era străjuită de tufişuri de deşert, iar Emma coti pe după o stâncă ce părea să fi căzut de pe culme.
— Trebuie să găsim un loc mai izolat ca să parcăm, explică ea, căutând un loc bun pe coastă. Madi spunea că nu putem parca în faţa casei — ar atrage atenţia poliţiei că facem o petrecere aici.
Dar nu voia nici să parcheze oriunde — maşina lui Sutton fusese confiscată, într-o oarecare măsură, şi pentru neplata amenzilor. Tot ce-i mai trebuia era ca detectivul Quinlan să găsească un alt motiv ca s-o cheme iar la secţie.
Drumul şerpuia pe un pământ sterp.
— Nu mai sunt şi alte case pe-aici? spuse tare Emma.
— Ciudat! Ethan privi pe geam la o cracă ce-şi întindea rămurelele răsfirate ca nişte degete spre parbriz. Poate că proprietarul casei avea şi tot pământul din jur. E un mod de a te asigura că ai privelişte.
Emma mai conduse aproape un kilometru, până ce în faţa ochilor le apăru o clădire albă, înaltă. Arcuri ovale se înălţau spre cerul de seară, iar obloane negre, curate, încadrau ferestrele mari, iluminate. Dintr-o parte a casei ieşea un balcon masiv, ce se înălţa deasupra unui povârniş care cobora peste treizeci de metri spre poalele stâncoase.
Pe gazonul din faţă stătea răsturnată o placardă foarte veche pe care era scris de vânzare. Aleea lungă, circulară, era pustie. Ca şi drumul din împrejurimi.
— Minunat! şopti Emma, oprind maşina. Dar unde-s maşinile fetelor? Deja trebuiau să fie aici, pentru pregătiri.
Îşi privi ceasul — întârziase, era aproape 9:30.
— Poate că mai e un drum prin spate? Sau poate că au parcat şi mai departe ca să evite orice bănuială, spuse Ethan, desfăcându-şi centura şi coborând din maşină împreună cu Emma.
Pe cer atârna o felie subţire de lună. Printre stânci sufla vântul, aruncându-i părul Emmei peste umeri. Îl urmă pe Ethan pe treptele strâmbe de piatră săpate în colină şi care duceau spre casă.
Parcurseră ultimii metri de urcuş şi ajunseră pe o verandă întinsă din granit solid. Ethan ciocăni la uşa din faţă. 0 privi pe Emma în timp ce aştepta şi-şi apropie urechea de uşă.

— Ciudat! Nu aud că ar fi cineva înăuntru, spuse el, mijindu-şi ochii. Nici muzică, nici altceva.
Emma bătu şi ea.
— Hei! strigă ea.
Cum nu răspunse nimeni, încercă mânerul aurit şi împinse uşa de stejar. Aceasta se deschise, lăsând vederii o scară dublă care ducea sus spre un al doilea nivel cu palier, în foaier atârna un candelabra de cristal, neaprins. Prin luminatoarele largi străluceau stelele. Tot ce se putea vedea era o pendulă veche în colţul îndepărtat din dreapta — în afara ei, casa era goală.
— Hei! strigă din nou Emma.
Fetele trebuiau deja să se afle aici pentru pregătiri. Vocea ei răsună prin casa pustie. La lumina slabă a lunii putea distinge pânze de păianjen licărind pe la colţuri. Se întoarse să-l privească pe Ethan.
— Poate n-au ajuns încă?
— Poate, răspunse Ethan, făcând un pas înapoi şi privind în susul scărilor.
Buf!
Emma şi Ethan se rotiră pe călcâie. Uşa se închisese în spatele lor.
Emma fugi la uşă şi încercă mânerul. Nu se clinti.
— Cine e acolo? strigă ea.
Simţi ceva ca un curent electric străbătându-i corpul. Nu exista nicio fereastră care să dea spre verandă, aşa că nu putea să ştie cine îi închisese acolo.
Ethan o trase pe Emma şi mai aproape. Scâârţ! Prin aer pluti un scrâşnet asemănător celui făcut de o unghie pe un ochi de geam.
— Ce-i asta? ţipă Emma.
— E cineva afară, spuse Ethan. Trase din nou de mâner, dar fără nicio şansă. Cine e acolo? răcni el. Dă-ne drumul!
— Dumnezeule! şopti Emma cu capul pe pieptul lui Ethan, apucându-se de cămaşa lui. Dacă e Thayer? Dacă i-au dat drumul mai repede şi ne-a urmărit?
Un simţământ lugubru a trecut prin forma mea imaterială când o idee groaznică mi-a venit în cap. Poate că era Thayer. Şi dacă aflase că Emma sunase la spitalul prin care trecuse şi acum voia să-i închidă gura definitiv?
— N-o să-l las să-ţi facă rău, spuse Ethan, îmbrăţişând-o strâns pe Emma. Îţi promit.
De afară se auzi un alt geamăt. Apoi un zgrepţănat, ca şi cum cineva ar fi vrut să intre.
— Trebuie să ne ascundem, Ethan! ţipă Emma, privind in jur la încăperile pustii, la pereţii goi.
Îl apucă de mână şi se repezi spre scări, dar îşi agăţă tocul în prima treaptă. Căzu peste Ethan, care-o prinse de talie. De afară se auzi un alt bufnet. Şi un zgrepţănat şi mai înfiorător. Peste peretele din fund trecu o umbră. Apoi, un ţipăt!
Emma ţipă şi ea, dar când se auzi un al doilea răcnet, ea îşi îndreptă umerii. Nu era vocea unui băiat, ci glasul ascuţit al unei fete. De afară se auziră chicote. Şi deodată Emma mirosi parfumul tare de Chanel Chance.
Dintr-odată, lucrurile se lămuriră. Fireşte.
Emma îl prinse pe Ethan de mână.
— E o farsă. Noi suntem prada. Prietenele lui Sutton râd de noi.
Degetele lui Ethan o strânseră, confuz.
— Eşti sigură?
— Da.
Ethan îşi lăsă umerii în jos uşurat. Se apropie şi mai mult de Emma şi-şi plimbă mâinile pe rochia ei până atinse pielea moale a spatelui. 0 trase spre el.
— Atunci este cea mai bună farsă din toate timpurile. Nu m-ar deranja să petrec toată noaptea închis cu tine aici.
De data asta, emoţiile o copleşiră pe Emma din cu totul altă cauză. Trupul îi era atât de apropiat de cel al lui Ethan, încât se întreba dacă el îi putea simţi inima care bătea prin mătasea subţire a rochiei. Îşi

ridică privirea spre faţa lui Ethan chiar în momentul când el îşi pleca bărbia ca s-o sărute. Când buzele lui le atinseră pe ale ei, ea simţi că revine la viaţă. Îi înconjură gâtul cu braţele şi-i întoarse sărutul, dorindu-şi ca acel moment să dureze veşnic.

Uşa se deschise cu un scârţâit şi aerul proaspăt al nopţii năvăli înăuntru, învăluind spatele Emmei. Madeline dădu buzna în casă însoţită de Charlotte, Laurel şi Gemenele Twitter, care erau îmbrăcate din cap până-n picioare în negru, făcând instantanee cu iphone-urile lor.

— Te-am prins! strigă Madeline.

Charlotte îşi lovi palmele, iar Gemenele Twitter dădură drumul la câteva chiţăieli entuziasmate.

— Erai atât de îngrozită! ţipă Gabby.

— Ba deloc, spuse iute Emma.

— Ba da, se strâmbă Laurel. Noul tău tip nu e în stare să te facă să te simţi sigură?

Îi aruncă o privire fugară lui Ethan.

— Cel puţin asta explică de ce nu voiai să-i facem o farsă, spuse Madeline, clătinând din cap. Nu ne prezinţi, Sutton?

Emma le privi pe prietenele lui Sutton. Nu păreau deranjate în vreun fel sau dezgustate că o prinseseră sărutându-l pe Ethan — doar neştiutoare. Îl luă pe Ethan de mână.

— El este Ethan Landiy. Iubitul meu.

Vocea i se ridică la sfârşit, ca un mic semn de întrebare, îl privi pe Ethan ca să se asigure că felul în care-l prezentase era în regulă. Ethan dădu din cap, cu un mic zâmbet pe faţă.

— Adică voi doi sunteţi îndrăgostiţi? întrebă Laurel.

Machiajul ei de raton era mai dramatic ca niciodată, făcându-i albul ochilor să strălucească. Gabby scoase câteva zgomote de pupături cu buzele ei senzuale, iar Laurel şi Charlotte chicotiră.

Emma râse şi ea, fără să vrea.

— De când plănuiţi asta? le întrebă ea.

— Chiar de când Laurel ne-a explicat de ce n-ai pus botul la farsa pentru Ethan, spuse Charlotte, răsucindu-şi o şuviţă roşcată pe deget. Am încercat toată săptămâna să ţi-o coacem. Cum ai plecat de la cină, am trecut la acţiune. Lili şi Gabby s-au aşezat la pândă la capătul drumului ca să se asigure că nimeni nu ajunge aici mai devreme. Am vrut să apari aici când casa e pustie — şi super-înfricoşătoare.

— Şi am scos firele de la bateria lui Ethan ca să trebuiască să-l iei cu maşina, spuse Lili cu mândrie.

— Ce-aţi făcut? icni Ethan.

Gabby ridică mâna.

— Stai liniştit. Trebuie doar să reconectezi cablurile. Am văzut un clip video pe Youtube cu chestia asta.

Ethan clătină din cap, dar râse.

— Prin urmare, adevărata petrecere se ţine tot aici? întrebă Emma.

— Da, ciripi Laurel.

Arătă spre doi saci de plastic ascunşi într-un colţ al sufrageriei, pe care Emma nu-i observase până atunci. Şi în acel moment, ca la ţanc, uşa se deschise şi înăuntru pătrunseră mai mulţi puşti. Toată echipa de baseball. Nisha şi partenerele ei de tenis. Nişte puştani care o salutau întotdeauna pe Emma pe coridoare şi o mulţime de alţi tineri pe care Emma nu-i cunoştea. Ultimul, dar nu şi cel mai puţin important, pe uşă intră Garrett, ducând un butoiaş cu bere. Când ochii îi căzură pe Ethan şi pe Emma, care încă se mai ţineau de mână, făcu o figură acră.

— Salut, Garrett, încercă Emma, ştiind cât de inutilă era intenţia ei prietenoasă.

— Aşadar, acum eşti cu Ethan? mârâi el, şi braţele lui musculoase se încordară în jurul butoiaşului.

— Da, spuse mândră Emma, ignorând privirea încărcată de ură a lui Garrett.

N-avea de gând să se lase tulburată de ceva în seara aceea. Dintr-odată, lucrurile se aranjaseră perfect.

Dintr-un casetofon stereo portabil adus de cineva izbucni o muzică tehno. Se împărţiră pahare de plastic şi se turnă băutură.

— Iupiii! strigă Charlotte, ridicându-şi mâinile deasupra capului într-o figură de dans.
Emma îl trase pe Ethan în cerc şi prinse şi ea să danseze.
Petrecerea începuse.

27
Cineva este eliberat

Casa se umplu foarte repede. Trupurile Fierbinţi se mişcau şi flirtau cu paharele roşii de plastic în mâini. Emma se strecură prin mulţime cu Ethan la braţ, simţindu-se fericită cum nu mai fusese de foarte mult timp.
— O să iau o bere, spuse Ethan, uitându-se la ecranul telefonului său înainte de a-l vârî în buzunar. Vrei şi tu una?
Emma îi zâmbi.
— Trebuie să conduc, ai uitat? Doar dacă nu vrei să rămânem peste noapte în mijlocul pustiului.
Arătă spre culmile stâncoase de afară care înconjurau casa.
Ethan zâmbi şi se aplecă în faţă. Buzele lui îi mângâiară obrazul când îi şopti:
— Ce sugerezi mai exact?
Obrajii ei se îmbujorară — sugerase să-şi petreacă noaptea cu Ethan.
— Unii dintre noi trebuie să se întoarcă la o anumită oră, şopti Emma.
— Naşpa, şopti şi Ethan.
Buzele lui le atinseră pe ale ei. Mai mulţi puşti fluierară. Emma simţi bliţul unei camere de telefon. Faptul că Sutton Mercer îi dăduse o întâlnire lui Ethan Landiy era o bombă. Dar nimeni nu râdea de ei — toţi îl priveau pe Ethan, de parcă dintr-odată îşi dăduseră seama cât de drăguţ era.
În vreme ce nişte băieţi se pozau într-un colţ, şi o mulţime de puşti dansau pe o melodie clasică a lui Michael Jackson pe ringul de dans ad-hoc, Emma simţi vibraţiile telefonului lui Sutton prin poşetuţă. Îi dădu drumul mâinii lui Ethan, cerându-i să-i aducă un Sprite. Apoi se retrase într-un colţ şi scoase telefonul: un apel pierdut.
Era un număr de telefon pe care nu-l găsi în agendă, alături de un mesaj vocal. Emma prinse privirea lui Ethan din partea cealaltă a încăperii şi-i făcu semn că se întoarce. Apoi îşi croi drum prin mulţimea transpirată spre partea din spate a casei, unde din fericire era ceva mai linişte.
Dădu colţul spre bucătăria unde, pe blat, erau aliniate sticle cu băuturi, alături de pungi cu chipsuri pe jumătate mâncate şi pahare de plastic folosite. 0 fată cu păr negru, tuns scurt, turnă tequila şi restul ingredientelor pentru mărgărită într-un blender şi apăsă butonul, făcând amestecul. Bâzâitul blenderului şi un miros dulce de lămâie verde umplură bucătăria, urmărind-o pe Emma până pe coridorul întunecos. Îşi plimbă degetele de-a lungul peretelui ca să se orienteze şi pătrunse într-o odaie din spate. Razele lunii intrau pe un geam deschis, luminând podeaua neagră de lemn şi ferestrele înalte. În încăpere se aflau doar două obiecte: o oglindă înaltă, crăpată, într-un ungher, şi o păpuşă mică, cu ochi de porţelan, aşezată pe pervaz. Emma îşi luă ochii de la păpuşă, simţind un fior rece pe şira spinării.
Apăsând icon-ul mesageriei vocale, duse telefonul lui Sutton la ureche. În difuzor răsună o voce puternică. „Bună seara! Acest mesaj este pentru Sutton Mercer. De la detectivul Quinlan. Trebuie să vorbesc cu tine. Sună-mă, te rog, la acest număr — e telefonul meu. 0 să-l am la mine toată noaptea. E urgent, aşa că sună-mă imediat ce găseşti mesajul.”
O urgenţă? Emma simţi furnicături în vârfurile degetelor. Se pregăti să formeze numărul, când, din afara odăii, se auzi un trosnet puternic. Tresări şi se întoarse. Prin casă reverberau notele de bas. Râsetele se loveau de pereţi. Deşi era singură, tot era prea mult zgomot ca să poată purta o conversaţie. Ieşi din odaie, privind încă o dată la lugubra păpuşă cu ochi de porţelan, şi se îndreptă spre uşa din fund.
În spatele casei se deschidea o verandă care se întindea către munţi. La marginea proprietăţii se afla

o cărare îngustă: Emma o luă spre ea, dorind să pună o distanţă cât mai mare între ea şi petrecerea zgomotoasă. Sub tălpi îi trosneau rămurele şi frunze uscate. Căută în jurnalul telefonului lui Sutton şi găsi cel mai recent apel pierdut.

Quinlan răspunse imediat.

— Sutton la telefon, zise Emma, tremurând.

— Bună, domnişoară Mercer, spuse Quinlan şi vocea lui era încordată. M-am gândit că ar trebui să ştii că lui Thayer s-a plătit cauţiunea şi a fost eliberat. Nu am avut încotro.

— Cum? icni Emma. Când?

— Cu câteva ore în urmă.

Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură c-o să-i explodeze în piept. Thayer era liber de câteva ore?

— Şi-a schimbat părerea domnul Vega?

Oare Madeline ştia? De ce nu spusese nimic?

— N-a fost domnul Vega, spuse Quinlan.

— Dar cine? întrebă Emma, trecând de indicatorul de lemn care marca începutul cărării.

Urmă o lungă pauză. Emma auzea doar răsuflarea de la celălalt capăt.

— Uite ce e, spuse în cele din urmă Quinlan. Am remarcat cât de îngrozită erai de Thayer, ieri, la secţie. Dacă e ceva ce vrei să-mi spui despre el, vreun motiv pentru care ţi-e frică de el, ar trebui să vorbeşti acum. În general, eu nu cred un cuvânt din ce spui tu, dar ştiu că ori ascunzi ceva, ori eşti cu adevărat îngrozită de ceva. Care din ele, Sutton?

Emma îşi trecu limba peste dinţi. Dacă i-ar putea spune lui Quinlan adevărul! Dacă ar putea s-o creadă!

— După ce s-a ascuns luni de zile, a reapărut în dormitorul tău, Sutton, continuă Quinlan. Dacă e vreun motiv pentru care ar vrea să-ţi facă rău, te-am putea apăra.

Emma închise ochii. De protecţie avea nevoie, mai mult decât orice pe lume. Dar Quinlan nu ar crede-o dacă i-ar spune adevărul. Ar gândi că inventează. Sau şi mai rău, dacă ar crede povestea cu sora geamănă, ar considera că ea este criminala.

— Nu e nevoie, murmură ea.

Pe moment, Quinlan păstră tăcerea.

— E-n regulă, spuse el, într-un târziu. Ştii unde mă găseşti dacă te răzgândeşti.

Şi închise.

Undeva, departe, urlă un coiot. Emma vârî telefonul în poşeta lui Sutton cu degete tremurătoare. Oare tocmai făcuse o greşeală enormă? Ar fi trebuit să-i spună lui Quinlan adevărul, acum că Thayer era liber?

Trosc!

Emma se întoarse, cu toate simţurile la pândă. Înaintase aşa de mult pe cărare în timp ce vorbea cu Quinlan, încât era înconjurată de întuneric. Casa nu se mai vedea. Se învârti în toate părţile, încercând să-şi dea seama în ce direcţie trebuia s-o ia ca să se întoarcă la petrecere. Vântul şuşotea prin tufişurile de deşert.

— Hei! strigă ea.

Tăcere. Făcu un pas într-o direcţie, apoi în alta.

— Hei!

Nu se mai auzea nimic. Ca şi cum ar fi fost la capătul pământului.

Pe umăr i se lăsă o mână. Emma rămase nemişcată, cu sângele îngheţându-i în vine. Dintr-odată îşi dădu seama ce greşeală făcuse avântându-se de una singură în întuneric.

Era Thayer. El trebuia să fie. Se întorsese să-i facă rău, aşa cum îi făcuse surorii ei. Nu băgase la cap aşa cum trebuia mesajele lui. Nu cooperase.

— Sutton, şopti o voce.

Numele meu şuierat îmi răsună la nesfârşit în cap. Deodată, am avut aceeaşi senzaţie bruscă de

lumină şi o furnicătură cunoscută. Apărea o altă amintire, poate piesa din urmă a ceea ce se întâmplase cu mine în acea noapte îngrozitoare. M-am lăsat în voia viziunii, plutind pe aripile ei.

28
Cu toţii lăsăm de dorit

— Sutton!

Degetele lui Thayer se înfig în partea de sus a braţului meu şi mă trag în tufişurile dese. Dau din picioare şi ţip, dar el îmi pune din nou mâna peste gură şi mă târăşte departe de parcare. Tufişurile devin mai dese şi-mi zgârie pielea, lăsând urme adânci. Ochii îmi sunt plini de lacrimi, înceţoşându-mi privirea, dar nu le pot şterge — îmi ţine braţele ţintuite de o parte şi alta a corpului şi-mi trage trupul prin ţărână.

— Thayer, opreşte-te!

Vocea îmi este înăbuşită de strânsoarea lui. Dau din picioare, făcând să zboare frunze şi bucăţi de pământ.

Thayer mă lasă cu grijă pe jos şi mă propteşte cu spatele de scoarţa zgrunţuroasă a unui trunchi gros de copac.

— Dumnezeule, Sutton, opreşte-te măcar o secundă din ţipat!

Îi îndepărtez mâna de pe gura mea şi înghit lacomă aerul. Sunt gata să ţip din nou, când observ că umerii lui Thayer se relaxează. Îşi coboară braţele şi-şi pune palmele pe genunchi, cu răsuflarea tăiată.

— Eşti mai iute decât am crezut eu, spune el, şi ochii îi caută peste umăr la tufişuri. Eu încerc să te protejez. Cred că am scăpat la timp.

— Ia stai, ce spui tu? întreb, clipind nedumerită.

Gândurilor mele le trebuie un moment să-şi revină, în vreme ce Thayer o ia prin tufişuri spre drumul principal. Merg după el.

— Cineva ne urmărea? Cine?

Thayer clatină din cap.

— Crede-mă, nu vrei să ştii, gâfâie el.

— Thayer, spune-mi ce…

În spatele nostru scrâşnesc nişte cauciucuri şi, întorcându-mă, apuc să văd o maşină ieşind din parcarea de la Sabino Canyon. Farurile gălbui, perfect rotunde, înaintează repede spre noi şi, cu o tresărire, îmi dau seama că e Volvo-ul meu — tata şi cu mine am refăcut farurile în stil clasic, care arată altfel decât cele din ziua de azi, cu xenon.

Sunt răscolită de frică şi uimire. Ţâşnesc la o parte din drum, cât pe ce să mă rănesc într-un cactus ghimpos. Apoi mă întorc spre Thayer, care este lângă mine.

— E cineva în maşina mea!

— C… cum? întreabă încet Thayer, încă gâfâind.

Dar nu e timp să-i explic cum mi-am scăpat cheile lângă portieră. Maşina se năpusteşte asupra noastră, scârţâind din cauciucuri. Nu pot distinge chipul şoferului, dar oricine ar fi are braţele ferm prinse de volan. Thayer înlemneşte în mijlocul drumului, chiar în calea maşinii.

— Thayer! strig eu. Dă-te din drum!

Dar e prea târziu. Maşina îl loveşte cu un bufnet oribil. Trupul lui Thayer zboară prin aer parcă cu încetinitorul, lovindu-se de parbriz cu un poc răsunător.

— Thayer! ţip eu din nou.

Cu un scrâşnet de cauciucuri pe asfalt, maşina dă în spate. Thayer se rostogoleşte de pe capotă, iar maşina ia viteză. Farurile se sting şi maşina dispare, lăsându-ne într-o tăcere sinistră.

Abia îmi mai simt picioarele când mă împleticesc spre locul în care trupul lui Thayer zace nemişcat.

Picioarele-i sunt răsucite aiurea. Are pete de sânge pe cap. Mă priveşte neajutorat, gemând încetişor.
— Dumnezeule! şoptesc eu. Trebuie să te ducem la spital.
Deodată, mintea mi se limpezeşte. Caut telefonul în buzunar.
— O să sun la urgenţe, spun.
— Nu, geme Thayer, prinzându-mă de mână cu slabele-i puteri rămase. Nu vreau să afle ai mei c-am fost aici. Nu trebuie să ştie că m-am întors în oraş.
Respiraţia îi devine mai grea.
— Trebuie să merg la un alt spital. Undeva în afara oraşului.
— Imposibil! Nu pot să te duc nicăieri cu maşina. Un maniac a pus mâna pe ea, protestez eu.
— Laurel. Thayer duce mâna la buzunarul şortului său şi-şi scoate telefonul. Ea o s-o facă. O s-o sun.
Simt un ghimpe de gelozie. Nu vreau ca Laurel să facă asta pentru el. Nu vreau să împart secretul reîntoarcerii lui cu sora mea. Dar nu e momentul să fiu posesivă. Mă las pe vine, neajutorată.
— Bine, sun-o!
Thayer formează numărul şi aud soneria.
— Laurel, spune el când i se răspunde, eu… sunt.
De la celălalt capăt se aude un icnet ascuţit: desigur, lui Laurel nu-i vine să creadă. Era şi normal. Din câte ştiu eu, Thayer n-a mai luat legătura cu nimeni din iunie. Cu excepţia mea.
— Sunt rănit, continuă el. Am nevoie să vii să mă iei. Thayer ridică o mână. Nu pot să-ţi explic, bine? Vreau să mă ajuţi. Sunt la Sabino Canyon.
Ii dă restul detaliilor şi, după expresia sa de uşurare, pot să spun că Laurel i-a zis că vine. Când închide, îmi pun mâna pe maxilarul lui Thayer, aspru şi neras. Are pielea mult prea rece, iar ochii îi sunt ca ai unui animal sălbatic. Din rana de la cap picură sânge. Ori de câte ori face o mişcare tresare; piciorul îi e îndoit groaznic.
— Îmi pare aşa de rău, spun eu încet, străduindu-mă din răsputeri să nu ţip iar. Nu înţeleg ce s-a-ntâmplat. Nu ştiu cine ar fi putut să ne urmărească. Îmi pare aşa de rău că am propus să venim aici.
— Sutton! Thayer îşi uneşte concentrat sprâncenele. Nu e vina ta.
Dar nu pot să nu simt asta. M-am speriat şi m-am îndepărtat de Thayer. Am scăpat cheile lângă maşină. Îmi apropii faţa de cea a lui Thayer şi îmi aşez capul pe pieptul lui. Toate temerile mele îm privinţa lui mi se par acum atât de neîntemeiate. Mă lăsasem pradă zvonurilor, în loc să-l cred că mă iubea.
Înainte să-mi dau seama, pe drum apare lumina farurilor, de parcă Laurel ar fi aşteptat după colţ. Mă ridic, iar Thayer mă priveşte surprins.
— Unde te duci?
— Trebuie să mă ascund, îi spun. Nu trebuie să ştie nimeni că am vorbit. Laurel o să păstreze secretul întoarcerii tale în oraş, dar nu şi dacă află că sunt şi eu implicată.
Thayer pare şocat, poate chiar puţin speriat.
— Dar…
— Crede-mă, îl întrerup eu. Aşa e cel mai bine. Îmi apăs buzele pe ale lui. Mă îndepărtez fără tragere de inimă, dar când o fac, îi spun: O să iau legătura cu tine cât de repede pot, o să-ţi trimit un bilet.
Urc panta unei mici coline acoperite eu nisip din deşert şi mă ascund în spatele unor tufişuri dese. Farurile devin tot mai luminoase şi se hurducă pe drum, luminând stânci şi noroi lucios. Maşina lui Laurel se opreşte, iar portiera zboară într-o parte. Ţâşneşte din maşină şi aleargă la Thayer, cu părul ei blond în vânt.
— Thayer! strigă ea, lăsându-se în jos şi punând o mână pe braţul lui. Ce s-a întâmplat? Eşti bine?
— O să fiu, spune Thayer, încreţindu-şi faţa într-o grimasă. Cred că mi-am rupt piciorul. Vreau să mă duci la un spital… undeva afară din oraş.
— Dar aici avem doctori minunaţi! Ai putea…

— Fără discuţii, Laurel. Te rog.
Laurel dă din cap, holbându-se la ciudata răsucire a piciorului lui Thayer şi părând să-şi piardă cumpătul.
— O să fac tot ce-mi ceri, spune.
Îmi dau seama că încearcă să pară stăpână pe ea.
Sora mea îl ajută pe Thayer să se aşeze pe bancheta din spate, în aşa fel încât să stea cu picioarele întinse. El geme în timp ce-şi trage trupul pe perne. Încerc să-l văd, dar nu-i disting decât ghetele de fotbal legănându-se peste marginea banchetei. Ceva se rupe în mine. Am o premoniţie groaznică: E ultima oară când îl mai văd. Acel mic sărut pe buze a fost sărutul nostru de adio.
De cum închide portiera din dreptul lui Thayer, Laurel îşi roteşte privirea în jur, scrutând luminişul. Mâinile îi tremură uşor. Privesc neajutorată cum privirea ei scurmă peste tot. Cercetează fiecare tufiş şi boschet cu ţepi, unul după altul.
Încerc să mă ascund, dar este prea târziu. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Clipeşte şi respiră adânc, înainte să fugă spre locul şoferului şi să trântească portiera.
O rafală puternică de vânt trece prin crengile de deasupra capului meu. Îmi simt picioarele tremurând şi-mi înfig degetele în noroiul umed ca să mă stăpânesc.
Laurel întoarce, trecând maşina peste noroi şi pietre. Aprinde faza lungă ca să lumineze drumul înşelător din faţă. Apoi dispare cu viteză în noapte. Urmăresc luminiţele roşii din spate cum pier în depărtare, încercând să nu mă gândesc la Thayer. Dar nu reuşesc. Mi-l închipui cum tresare ori de câte ori maşina trece peste un hop. Mă gândesc când o să-l văd din nou — dacă am să-l mai văd vreodată. Şi mă gândesc la faptul că cineva s-a folosit de maşina mea ca să-l doboare pe băiatul pe care îl iubesc…
Dar… cine?

29
Ca otrava

Emma se roti, pregătită să dea ochii cu Thayer şi să se înfrunte cu cineva mai mare de două ori cât ea, în mijlocul deşertului, fără niciun martor. Dar în loc de asta, la ea privea Laurel, cu ochi albaştri pătrunzători.
— Ce faci aici? se răsti Laurel, luând mâna de pe umărul Emmei.
Emma răsuflă uşor, cu trupul încă încordat.
— Am ieşit la aer, spuse ea, tot cu pumnii strânşi, ţinuţi pe lângă corp.
Laurel îşi duse un deget la buze.
— Ia stai, lasă-mă să ghicesc, spuse ea, uşor enervată. Pun pariu că l-ai sunat pe Thayer, că tot a ieşit din închisoare.
Emma tresări.
— Ai aflat că a ieşit?
— Ce, credeai că numai tu ştii? spuse Laurel şi se încruntă. Aş vrea să-l laşi în pace. Nu mai are nevoie de tine, Sutton. Ai făcut deja destul.
Emma o privi.
— Ce tot vorbeşti acolo?
Se referea cumva Laurel la faptul că Sutton îl lovise pe Thayer cu maşina? Cum ar fi putut să ştie de asta?
Laurel îşi încrucişă mâinile la piept şi-şi dădu ochii peste cap.
— M-am săturat de asta. Ştiu. Ştiu ce ascunzi.
Emma clipi la ea. Aerul nopţii se simţea greu şi tăcut între ele. Simţi cum o cuprinde panica. Să ascundă? Vorbea cumva despre adevărata identitate a Emmei? îşi dăduse seama? îi spusese Thayer?

— Ai de gând să stai acolo şi să pretinzi că habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i aşa? întrebă Laurel, cu ochii mari.

De sub tufişuri se auziră mici zgrepţănături, ca şi cum un animal s-ar fi furişat printre cactuşi. Un tremur străbătu partea din spate a picioarelor Emmei, iar ea se strădui să-şi menţină privirea calmă. Ultimul lucru pe care dorea să-l arate era frica de care se simţea stăpânită.

— La urma urmei, eu l-am salvat, aruncă Laurel.

Îşi adună părul blond într-o coadă de cal şi o privi pe Emma ca şi cum i-ar fi cerut să se apere.

Se auzi un bâzâit înăbuşit. Emma nu era sigură dacă era muzica de la petrecere sau gândaci de deşert mişunând în depărtare. De cine îl salvase Laurel? De Sutton?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Laurel, spuse ea în cele din urmă, încercând să-şi facă vocea să sune cât mai arogant.

Laurel îşi lăsă capul într-o parte şi-şi înfipse tocurile în noroi.

— Te-am văzut ascunsă în tufişuri, după ce Thayer a fost lovit de maşina aia, la Sabino Canyon. El a negat, dar eu ştiu că ai fost cu el. Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi-şi încrucişă braţele la piept. De ce te ascundeai? De ce l-ai lăsat şi mi l-ai dat mie? Ca să-l duc la spital să fie îngrijit? Era prea mult pentru tine să faci asta? îşi lăsă bărbia în jos şi clătină din cap. Sau era doar obişnuitul tău mod de operare? 0 privi pe Emma îndelung, înainte să-şi coboare vocea şi să spună: Ai făcut o boacănă prea mare ca să te descurci singură.

„Nu!” am strigat la sora mea. „M-am ascuns pentru că mi-era teamă că n-o să-l duci pe Thayer la spital dacă ai fi aflat că sunt şi eu implicată! Am încercat să fac ce era cel mai bine pentru el!”

Dar, fireşte, nu m-a auzit. M-am gândit din nou la amintirea abia avută. M-am simţit ca o proastă pentru că fusesem aşa de convinsă că Thayer fusese ucigaşul meu cu sânge rece, acum când ştiam că nu voise decât să mă apere. Chinul de a-l vedea zăcând acolo, cu piciorul răsucit şi rănit, reveni proaspăt şi crud. Cine să-l fi lovit cu maşina mea, după care să dispară aşa cum a făcut-o? Poate că cel care ne urmărise. Ceea ce însemna că Thayer ar putea şti cine era ucigaşul meu, chiar fără să ştie că eu sunt moartă.

Între timp, Emma clipea nedumerită la cuvintele lui Laurel. Încercă să afle ce însemnau. În parte aveau sens — Thayer fusese lovit de o maşină, ceea ce-l făcuse să şchiopăteze. Dar nu avusese idee că Laurel fusese şi ea implicată în acea noapte. Şi modul în care vorbea Laurel arăta că nu Sutton fusese cea care-l lovise pe Thayer.

— Ce altceva mai ştii? întrebă ea încet. Ce altceva ai văzut?

Dacă Laurel o văzuse pe Sutton ascunzându-se, poate că mai văzuse şi pe altcineva acolo. Pe adevăratul ucigaş al lui Sutton.

Dinspre stânci ajunse până la ele urletul altui coiot. Laurel privi în direcţia lui şi oftă.

— Dacă mă întrebi dacă v-am văzut pe voi doi giugiulindu-vă, nu, nu v-am văzut. Şi nici nu ştiu cine l-a lovit. Nu mi-a spus nimic din ce s-a-ntâmplat. Dar tu ştii cine l-a lovit? L-ai făcut să păstreze tăcerea în legătură cu ceva?

— Nu ştiu nimic, spuse Emma.

Era adevărul.

Rochia de mătase a lui Laurel se umflă în vânt. Îşi plimbă palmele peste braţele goale.

— Tot ce-ai făcut în luna care a trecut a fost să mă sâcâi cu întrebări despre noaptea de treizeci şi unu august, încercând să mă faci să recunosc că am fost cu Thayer. Crezând că nu ştiam că erai şi tu acolo. Pentru asta mă întrebai tot timpul ce am făcut în noaptea aia, nu-i aşa? Pentru că voiai să ştii dacă te-am văzut. Păi, da, te-am văzut ascunzându-te în tufişuri şi abandonându-l pe Thayer atunci când avea mai multă nevoie de tine. Avu o grimasă de dezgust. Cum ai putut să faci asta? Şi de ce ai urlat când a intrat în dormitorul tău? încerci să-i distrugi viaţa?

— Îmi pare rău, bâigui Emma.

— Regretul tău nu ajunge, mârâi Laurel. Trebuie să te ţii departe de el. Asta mi-a şi spus. Ori de câte ori te afli prin preajma lui, i se întâmplă ceva nasol.

— Ia stai, ţi-a spus el asta? întrebă Emma, derulând un gând. Când ai vorbit cu el?

Laurel îşi puse mâinile în şolduri.

— Pe drumul spre spital. Mie îmi pasă de el, Sutton. Eu l-am dus la spital, unde a stat în sala de operaţii toată noaptea. Şi eu am fost cea care i-a plătit cauţiunea, în caz că nu ţi-ai dat seama de asta, în vreme ce tu hoinăreai cu noul tău iubit.

— Tu i-ai plătit-o? Cum?

Laurel îşi încrucişă braţele la piept.

— Dacă e musai să ştii, am economisit nişte bani. Pe care i-am pus alături de obligaţiunile pe care mi le-a dat bunica cu multă vreme în urmă şi de banii primiţi de la cei care au susţinut campania Eliberaţi-l pe Thayer şi care s-au dovedit de-ajuns. Dar ce-ţi pasă ţie? E clar că Thayer nu contează pentru tine. Aşa că dă-i pace, bine?

Acestea fiind spuse, se răsuci pe călcâie şi se întoarse la petrecere.

Emma îşi trecu mâinile peste faţă, repetându-şi de câteva ori tot ce-i spusese Laurel. Aşadar… Thayer n-o ucisese pe Sutton? 0 lăsase pe Sutton în viaţă, după care Laurel îl dusese la spital. Dar rămâneau atâtea întrebări fără răspuns. Maşina lui Sutton îl lovise, dar cine fusese la volan? Mai fusese cineva cu ei în noaptea aceea, cineva care nu voia ca ei să fie împreună? Sau cineva furase maşina lui Sutton?

Dacă aş şti de cine voia Thayer să mă protejeze. De cine fugeam noi. Cine se aflase în spatele volanului atunci când maşina s-a năpustit direct spre el…

Dar nu ştiam nimic. Tot ce am văzut după momentul când Laurel plecase cu Thayer era întunericul. Iar odată cu întunericul a venit şi o revelaţie groaznică: Emma şi cu mine eram înapoi la punctul de plecare.

30
Brânză, lapte şi condamnaţi eliberaţi

Sâmbătă dimineaţă, Emma trase în parcarea de la Trader Joe's şi manevră uşor Volvo-ul lui Sutton pe un loc chiar din faţa magazinului. După ce scoase cheia din contact, desfăcu lista de cumpărături pe care i-o dăduse doamna Mercer în acea dimineaţă. Erau trecute acolo lucruri cum ar fi unt de susan, suc de legume şi lapte de migdale neîndulcit. „Ştii ce scrupuloasă e bunica”, o avertizase mama lui Sutton când îi dăduse lista, explicându-i fiecare articol. „Cumpără exact ce am scris eu aici, altfel o să am de-a face cu o soacră tare ţâfnoasă.” Toată lumea se pregătise de sosirea bunicii Mercer la începutul săptămânii ce urma, cu ocazia aniversării fiului său. Se părea că bunica era o adevărată pacoste.

Emma privi la cumpărătorii care ieşeau zâmbind din băcănie, ducând în braţe pungi de hârtie maro, şi oftă. Păreau cu toţii fericiţi şi lipsiţi de griji. Era aproape sigură că era singura clientă de la Trader Joe's care-şi petrecuse seara trecută ştergând de pe lista ei un suspect de crimă.

Ieşind din maşină, simţi aerul cald al Tucson-ului lipindu-i-se de ceafa. Îşi adună părul castaniu într-o coadă de cal şi se privi în geamul maşinii. Tocmai voia să se îndrepte spre uşa magazinului, când observă o siluetă familiară coborând dintr-un BMW bleumarin tras în parcare. Simţi cum i se răscoleşte stomacul şi obrajii îi devin fierbinţi.

Thayer.

El n-o văzuse. Emma ar fi putut să se întoarcă şi s-o ia în direcţia opusă, dar acum, când ştia că era nevinovat, îi datora scuze. Traversând parcarea spre maşină, îşi simţi picioarele nesigure. Se sili să meargă înainte, oprindu-se la vreun metru de el.

— Thayer.

Vocea îi tremura. Ceva în legătură cu el o tulbura în continuare.

Thayer se întoarse şi-şi miji ochii. Tricoul său alb era boţit, iar şortul cargo kaki îi stătea cam lălâu,

ca şi cum ar fi fost o măsură mai mare. Maxilarul i se încordă şi el îşi trecu o mână prin păr.
— Ah. Bună!
— Ţi-au dat drumul, spuse Emma, simţindu-se imediat ridicolă.
— E vreo problemă? spuse el, aplecându-se peste BMW şi examinând-o atent pe Emma.
Ca şi cum ar fi ştiut că nu ea era fata de care se îndrăgostise. Dar Emma era paranoică. Ştia acum că Thayer habar n-avea de schimbul dintre surorile gemene. Nu el era ucigaşul lui Sutton.
— Uite ce e, îmi pare rău pentru felul în care au ieşit lucrurile, spuse ea încet. Cu… ştii tu. Noaptea aia. Spitalul.
Înfruntă privirea lui Thayer, dorindu-şi să o creadă, dorindu-şi să ştie că Sutton nu voise să-i facă rău.
Şi eu voiam ca Thayer s-o ştie.
Trăsăturile lui Thayer se înmuiară puţin. Prinse să se joace cu breteaua rucsacului negru care-i atârna pe un umăr.
— Sutton, eu nu am voie să stau prin preajma ta.
— Ştiu, spuse repede Emma, tulburată dintr-odată. Îşi ridică o mână ca să-şi umbrească ochii şi se mută de pe un picior pe altul, în şlapii lui Sutton. Laurel mi-a spus că-ţi distrug viaţa ori de câte ori sunt lângă tine, adăugă.
Peste chipul lui Thayer trecu o undă de confuzie.
— Păi, nu. Nu trebuie să-ţi fiu prin preajmă pentru că aşa a spus tatăl tău. În dimineaţa asta m-a sunat — şi faţa i se întunecă atunci când îl menţionă pe domnul Mercer. Mi-a spus că dacă mă prinde că-ţi dau târcoale ţie sau lui Laurel, o să găsească o soluţie să mă trimită înapoi în închisoare.
Emma se încruntă.
— De ce te urăşte aşa de mult?
Thayer îşi aplecă bărbia şi-i aruncă Emmei o privire grea care-o făcu să se simtă ca şi cum Sutton ar fi pus o întrebare al cărei răspuns îl cunoştea.
— Vreau să spun…, continuă Emma, făcând o pauză lungă şi sperând ca Thayer să-i împărtăşească ceea ce nu-i spunea.
Însă el se mărgini s-o privească cu înţeles, cu ochii îngustaţi.
— Ar trebui să plec, spuse el într-un târziu, îndreptându-se spre magazin. Dar după câţiva paşi se întoarse şi privi înapoi, ducându-şi mâna bronzată la ceafă. De fapt, voiam să te întreb ceva, spuse.
Emma înghiţi în sec. Câţiva oameni discutau, se pomi o alarmă. Un bătrân împinse un cărucior gol de cumpărături la loc în ţarc. Ea îl privea pe Thayer, aşteptându-i întrebarea. Spera să ştie răspunsul.
Thayer îşi plecă privirea pe tenişii lui uzaţi.
— De ce nu mi-ai răspuns la mesaje?
Emma se strădui să gândească. Atunci când el se referise la mesaje, ea presupusese că era vorba de biletul lipit pe maşina lui Laurel, avertizând-o pe Emma că Sutton era moartă şi că trebuia să-i preia rolul. Dar acum îşi dădu seama că de fapt se referea la altceva.
— Ţi-am tot trimis mailuri, continuă el. Dar nu mi-ai răspuns niciodată. Să fie din cauza accidentului? Pentru că mi-am rupt piciorul şi n-o să mai fiu Domnul Sportiv niciodată?
— Nici vorbă! spuse încet Emma.
„Sigur că nu”, am şoptit şi eu.
Emma gândea cu repeziciune, punând laolaltă piesele reieşite din spusele lui Thayer. Sutton şi Thayer avuseseră un soi de corespondenţă secretă pe e-mail. Fireşte, Sutton nu avusese cum să-i mai scrie după noaptea în care se văzuseră — era moartă. Şi, desigur, atunci când Emma luase locul lui Sutton, n-avea de unde să ştie care era adresa aceea de mail tăinuită.
— Îmi pare rău că n-am luat legătura cu tine, spuse Emma. Aş fi facut-o, dacă…
— Las-o baltă! o întrerupse Thayer. Înălţă dintr-un umăr şi-şi ridică ochii, privind-o îndelung. Mi-a fost dor de tine, Sutton, şi am fost atât de furios când m-ai scos din viaţa ta. Erai singura persoană care mă înţelegea. Acum însă te porţi ca şi cum nu ai şti cine sunt. Am venit în camera ta în noaptea de

sâmbătă pentru că voiam să-ţi spun adevărul despre unde m-am ascuns. Ţi-am trimis un mail că vin, dar bănuiesc că nu l-ai citit. Şi te-ai purtat ca şi cum ţi-era frică de mine. Ca şi cum aveam de gând să-ţi fac rău.

— Ştiu, şi regret, spuse Emma, coborând privirea. Am fost confuză şi surprinsă. Şi ridicolă. A fost o greşeală.

— Voiam doar să mă asculţi, spuse Thayer.

Arăta aşa de nefericit, încât Emma întinse mâna şi-i atinse braţul. El nu se feri, aşa că ea se apropie ceva mai mult şi-şi puse braţele pe după umerii lui, strângându-l cu putere. La început, Thayer rămase ţeapăn şi reticent, dar curând se lipi de ea, îngropându-şi capul în gâtul ei şi plimbându-şi mâinile pe braţele ei. Mişcarea era pasionată şi adevărată. Era cât se poate de limpede pentru Emma cât de mult ţinuse la Sutton.

Şi durerea din mine spunea cât se poate de limpede cât de mult ţinusem şi eu la el. Şi cât de proastă fusesem lăsându-l să plece. Dac-aş fi mers la spital cu Laurel! Dacă am fi mers cu toţii împreună, poate că n-aş mai fi moartă acum!

Thayer trasă o linie de la umerii Emmei la talia ei, înainte să-şi retragă mâna, arătând spăsit.

— Într-adevăr, n-ar fi trebuit să mă enervez, spuse el. Ai avut tu motivele tale pentru care nu mi-ai citit mesajele şi nu mi-ai răspuns. Ştiu că am părut agresiv, prea pătimaş, prea entuziast într-un moment, şi indiferent în următorul. Şi nu ţi-am spus totul. Voiai să ştii ce se întâmplase cu mine, iar eu nu ţi-am spus deloc. Dar nu pentru că n-aş fi avut încredere în tine. Ci pentru că… ei, bine, mi-era jenă. Zâmbi trist. Am dispărut pentru dezintoxicare, Sutton. Făcusem abuz de alcool. Era ceva ce trebuia să fac de unul singur. Eram aşa furios tot timpul. Beam ca să amorţesc furia, dar asta n-a făcut decât să înrăutăţească totul.

— Dezintoxicare? spuse Emma, clipind. Eşti… bine?

Thayer dădu din cap.

— Am avut un doctor nemaipomenit, şi a fost o experienţă semnificativă şi esenţială, încât mi-am făcut asta.

Îşi ridică mâneca şi-i arătă tatuajul de pe braţ cu vulturul în zbor.

Emma îl privi, gândindu-se la discuţia cu asistenta doctorului Sheldon.

— Ai urmat întregul program?

— Păi, un timp am fost la pat cu piciorul rupt, şi am plecat ceva mai devreme decât ar fi vrut doctorul, dar eram gata să mă întorc la Tucson. Ca să te văd pe tine, spuse Thayer grav. Le-am spus şi părinţilor unde eram. Fireşte, tata s-a arătat îngrozit, dar şi-a schimbat părerea, mai ales că acum m-am însănătoşit. M-a primit înapoi în casă, deşi o să vedem cum o să meargă.

— E… minunat, spuse încet Emma, înţelegând totul.

Se gândi la site-ul SPH. Emma tocmai presupusese că Thayer era închis în salonul psihopaţilor din acel spital, dar, desigur, un centru de dezintoxicare poate fi parte dintr-un spital de boli nervoase.

— Şi apoi mai e şi asta, spuse Thayer, ridicând brăţara de sfoară din jurul încheieturii şi zâmbind strâmb. Mai ţii minte cum ne-am certat pentru că mi-o făcuse o fată? Dar, Sutton, are cincizeci şi doi de ani, un soţ şi trei copii.

Am răsuflat prelung, amintindu-mi de înfruntarea pe care o avusesem cu Thayer la Sabino Canyon, cea care declanşase întregul lanţ de evenimente. Simţisem gelozie, sigură că Thayer stătea într-un loc grozav şi interesant, fară mine. Măcar dacă ar fi fost cinstit. Măcar dacă n-aş fi tras concluzii greşite.

Thayer expiră adânc şi-şi sprijini palma mare de capota maşinii sale.

— Ştii, Sutton, pari… foarte diferită. Ce s-a schimbat?

Emma îşi linse buza inferioară, simţind gustul de pepene verde al luciului de buze al lui Sutton. Fără îndoială, Thayer o cunoştea bine pe sora ei geamănă. 0 parte din ea tânjea să-i spună adevărul, acum că ştia că el era nevinovat. Ţinea atât de mult la sora ei, încât ar fi putut s-o ajute şi pe ea, şi pe Ethan. Dar nu-l cunoştea îndeajuns de bine ca să-i încredinţeze secretul ei — oricum, nu încă!

— Nimic nu s-a schimbat, spuse ea cu tristeţe. Sunt exact cea care a fost întotdeauna. Doar că… m-

am mai maturizat un pic.

Thayer dădu din cap, lăsând însă impresia că nu înţelegea ce spune.

— Cred că şi eu m-am maturizat, murmură el. Dezintoxicarea şi închisoarea au efectul ăsta.

Se priviră lung. Emma nu ştia ce mai aveau să-şi spună. Ridicând din umeri, făcu un mic semn de salut din mână şi se îndreptă spre magazin. Când se uită peste umăr, văzu că Thayer o urmărea cu privirea, sperând probabil că se va întoarce la el. Dar ea n-o făcu. Nu voia să fie cu Thayer, iar acum era cu Ethan.

Văzând că Emma nu se întoarce la el, faţa lui Thayer căzu. Arăta distrus.

Şi eu eram distrusă. Thayer nu înţelegea de ce nu-l mai iubesc. Şi până ce Emma avea să rezolve misterul morţii mele, nici nu va primi vreun răspuns.

31
Faceţi cunoştinţă cu familia Mercer

În acea după-amiază, Emma se afla pe veranda locuinţei familiei Mercer, răsfoind un exemplar lucios din Elle care îi aparţinea lui Laurel. Dinspre lămâiul vecinului venea un parfum vag de citrice, iar de pe o stradă apropiată se auzea clopoţelul unei camionete cu îngheţată. Mama unei membre a echipei de tenis alerga împreună cu labradorul ei auriu şi-i facu un semn cu mâna Emmei, exact când Ethan îşi trăgea Honda rablagită la trotuar. Motorul tuşi şi bolborosi când Ethan scoase cheia din contact.

Văzându-l apropiindu-se, inima Emmei avu o tresărire. Ethan facu un salut cu mâna, părând agitat. În acel moment, din garaj apăru domnul Mercer, ţinând în mână o cârpă albă acoperită cu pete negre de ulei. Îşi ridică surprins privirea, după care înălţă din umeri şi-i adresă Emmei un zâmbet vag.

Ethan urcă treptele din faţă, observându-l şi el pe tatăl lui Sutton.

— E-n regulă dacă sunt aici?

— E mai mult decât în regulă, îi răspunse Emma. Le-am spus despre noi la micul dejun.

De acum înainte n-aveau să se mai ascundă. Puteau fi prieteni — şi chiar mai mult — în public.

Deodată, telefonul domnului Mercer sună cu putere. Tatăl lui Sutton, care se prefăcea absorbit de lustruirea motocicletei sale, urmărind însă vădit ce se petrecea între Emma şi Ethan, privi ecranul telefonului. Faţa i se întunecă şi blestemă cu voce tare. Se retrase în garaj ca să răspundă.

— Ciudat, spuse Emma, cu ochii pe garaj.

— Poate că e un apel de la serviciu, spuse Ethan, încercând un zâmbet, dar Emma vedea că e cam stingher. Un pacient de la spital care a luat-o razna.

Se auzi o portieră trântită şi un motor de maşină pornit. Audi-ul domnului Mercer cobora pe alee. Emma îi facu un semn cu mâna de la revedere, dar domnul Mercer nu băgă de seamă. Avea o faţă lungă. Coti pe stradă şi acceleră. Viră scurt şi apăsă claxonul atunci când doi puşti îi apărură în faţă pe skateboardurile lor. Emma se încruntă. Poate că, la urma urmei, apelul fusese unul de urgenţă.

— Adu-mi aminte să nu-l calc pe bătături pe tipul ăla, spuse Ethan, trecându-şi o mână prin părul negru.

Se aşeză lângă ea, iar Emma îl puse la curent cu tot ceea ce aflase cu o seară înainte — fuseseră prea mult zgomot şi prea multe persoane la petrecere, iar pe drumul de întoarcere acasă o avuseseră pe Laurel în maşină. În vreme ce ea îi explica faptul că Thayer nu avea cum să fie ucigaşul lui Sutton, sprâncenele lui Ethan se ridicau tot mai sus.

— Stai să înţeleg, spuse Ethan, după ce Emma termină ce avea de spus. În noaptea când a murit Sutton, altcineva l-a lovit pe Thayer cu maşina lui Sutton?

Emma dădu din cap.

— În mod sigur, nu Sutton. Cineva i-a luat maşina şi a abandonat-o în deşert. Poate că aceeaşi

persoană s-a întors şi a ucis-o pe Sutton.

— Şi cine era?

— Nu ştiu. L-aş fi întrebat pe Thayer, dar aş fi dat de bănuit dacă aş fi arătat că nu ştiu.

O rafală făcu clopoţeii de vânt să scoată nişte clinchete şi Ethan tresări la sunetul neaşteptat, făcând-o pe Emma să zâmbească.

— Te sperii de puţin vânt? îl tachină ea.

— Foarte amuzant, spuse Ethan, privind peste gazon. Sunt speriat că oricine o fi ucis-o pe Sutton e încă prin preajmă, şopti el.

— Ştiu, spuse Emma tremurând, în ciuda arşiţei. Şi eu.

Ethan se încruntă.

— Dacă nu a fost Thayer, cine ar fi putut să fie? Toate semnele duc la el. Şi ar avea şi sens. Iar eu continui să cred că este periculos.

Emma dădu din umeri.

— Chiar dacă aduce necazuri, nu el a făcut-o. Probabil că e prea mult să presupunem că ucigaşul a plecat din oraş. N-am mai primit vreun mesaj de la el sau ea de la bal.

— Poate, spuse Ethan, punându-şi glezna de la un picior pe genunchiul de la celălalt şi privind-o pieziş pe Emma.

Dar ceva îmi spune că e prea frumos ca să fie adevărat. Oricine ar fi, poate pândi încă pe-aici. Sunt gata să aflu adevărul, dacă eşti şi tu.

— Cu siguranţă, şopti Emma.

Îşi lăsă obrazul pe umărul lui Ethan. El o sărută pe frunte, iar ea îşi ridică faţa ca să-i primească buzele. Ethan îi întoarse sărutul, cuprinzându-i mijlocul şi trăgând-o mai aproape. Ridică mâna, urmând linia părului ei moale care-i încadra faţa. 0 sărută uşor, buzele lui potrivindu-se perfect cu buzele ei şi făcând-o pe Emma să-şi dorească veşnicia clipei. N-avusese niciodată un iubit adevărat, şi acum avea ceva — pe cineva — mai uluitor decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Pe alee pătrunse o maşină, iar Emma şi Ethan se separară. Portiera unui BMW bleumarin se deschise şi din el coborî Thayer. Emma îl simţi pe Ethan zbârlindu-se.

— Ah! făcu ea. Ăăă… bună, Thayer!

Ce căuta el aici? Nu spusese chiar în dimineaţa aceea că domnul Mercer îl prevenise să nu se apropie de ea?

— Nu vă opriţi din cauza mea, spuse Thayer pe un ton sarcastic, încrucişându-şi mâinile la piept.

Traversă încet curtea. Chiar şchiopătând, avea acel soi de încredere de sine care părea calmă.

— Ei? Cum merge treaba?

— Uite, şi noi pe-aici, spuse prosteşte Emma, căutându-şi cuvintele.

—Noi?

Ochii luminoşi ai lui Thayer licăriră pe lângă Emma. Emma întoarse capul şi îl văzu pe Ethan coborând repede de pe verandă. Pantofii lui sport loveau pietrişul în vreme ce străbătea aleea spre maşina lui.

— Ethan! îl strigă Emma. Unde pleci?

Ethan îşi continuă drumul fară să-i răspundă. Ca şi cum n-ar fi reuşit să dispară îndeajuns de repede. Bâjbâi după chei, aruncându-se în maşină. Acceleră şi, într-o clipă, dispăru.

Emma privea la norul de fum scos de ţeava de eşapament. Ce naiba mai era şi asta? Lângă ea, Thayer scoase un ţâţâit din limbă.

— De ce tu şi prietenele tale nu-l lăsaţi pe bietul tip în pace?

— Ce vrei să spui? se răsti Emma.

Thayer îşi ridică mâinile în semn de predare.

— Nu sări la mine! Puse un picior pe verandă şi se aplecă în faţă, flexându-şi gamba. Pe bune, Sutton. Mai întâi a fost farsa aia când bietul băiat şi-a pierdut bursa de ştiinţe, iar acum te prefaci că ai o relaţie cu el?

Emma îl fixă cu privirea, străduindu-se să-l înţeleagă. Treptat, mintea i se lumină. Văzând-o pe Emma sărutându-l pe Ethan, Thayer presupunea că era vorba de o farsă pusă la cale de ea şi de prietenele ei pentru Jocul Minciunii. Emma deschise gura, vrând să lămurească faptul că ea şi Ethan formau un cuplu real, dar îşi aminti ce distrus arătase Thayer în parcare şi nu voia să zgândăre rana.

— Dar tu ce cauţi aici? îl întrebă Emma, hotărând să schimbe subiectul. Credeam că ţi-e teamă de tata.

Thayer ridică din umeri.

— Laurel mi-a dat cale liberă. Am venit să ies cu ea — a trecut o veşnicie de când n-am mai vorbit.

Se îndreptă spre Emma ca să intre în casă şi se opri o clipă lângă ea, ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva. Era atât de aproape, încât Emma putea să-i miroasă parfumul săpunului de pin şi hainele proaspăt spălate. Picioarele lui goale erau lungi şi musculoase. Ghetele albe de fotbal erau zgâriate şi murdare de noroi, ca şi cum ar fi venit direct de pe teren. Îi amintea Emmei de sportivii sexy şi inaccesibili cu care fusese ea la şcoală şi care nu-i dăduseră niciodată atenţie.

Reveni iute la realitate. Bun, aşadar, Thayer era drăguţ. Dar Ethan era iubitul ei.

Deodată, simţi în ceafă o furnicătură. Se întoarse, sigură că era privită. 0 adiere trecu prin frunzele unei sălcii plângătoare înalte. Păsările se ridicară într-un stol, ciripind una către alta. Emma privi de jur împrejur, observând în cele din urmă un chip la o fereastră. Era Laurel, care se uita la ea şi la Thayer din living. Emma îi făcu un semn cu mâna, dar Laurel continua să se holbeze cu duşmănie. Ochii ei luminoşi trimiseră un fior prin oasele Emmei. Arăta îndeajuns de furioasă cât să ucidă.

Epilog

Privind-o pe Laurel cum se uita la Emma, un ultim crâmpei de amintire îmi apăru în minte. M-am văzut ascunsă în tufiş după ce Thayer fusese lovit de maşină. Mă simţeam atât de deprimată, atât de vinovată şi copleşită de teamă pentru siguranţa lui. Apoi am văzut doi ochi care s-au întâlnit cu ai mei. Laurel mă privea cu o furie arzătoare. Privirea ei spunea clar că mă acuza pentru ceea ce i se întâmplase lui Thayer. Şi am avut ciudatul simţământ că era pe cale să facă ceva mai mult decât să se holbeze la mine. Privirea ei spunea că voia să se repeadă în tufişuri şi să-mi dea o lecţie pentru toate prilejurile cu care distrusesem totul.

Arăta ca şi cum ar fi avut de gând să-mi facă rău — iar acum arăta că avea de gând acelaşi lucru cu Emma.

După o clipă, chipul lui Laurel a dispărut din fereastră. Thayer a intrat în casă ca s-o vadă. Sora mea geamănă a rămas pe verandă, ameţită de tot ce tocmai se întâmplase, prea înfricoşată ca să recunoască ceea ce tocmai văzuse.

Însă eu nu mă puteam abţine să nu macin totul în minte. Da, o scosesem pe Laurel de pe lista suspecţilor. În noaptea în care fusesem ucisă, se aflase la petrecerea dată de Nisha. Dar aici era ceva care nu avea nicio noimă. Dacă Laurel îl luase pe Thayer de la Sabino Canyon, atunci nu fusese toată noaptea la Nisha. Fie Nisha greşise… fie minţise… fie Laurel plecase fară să fie văzută.

Iar dacă Laurel se furişase de la petrecerea Nishei, de ce n-ar fi reuşit să se strecoare şi de lângă Thayer? L-a lăsat la spital, apoi a venit după mine, în vreme ce el era în sala de operaţii. Păruse atât de furioasă! Distrusesem viaţa celui pe care îl iubea. Avusesem o întâlnire amoroasă secretă cu el, o întâlnire pe care şi-o dorise ea. Avusesem tot ce-şi dorise ea… întotdeauna.

Îmi era greu să cred că cineva care era sânge din sângele meu putuse să facă aşa ceva. Dar asta era problema: Laurel nu era sânge din sângele meu. Sigur, crescuserăm sub acelaşi acoperiş, urmaserăm aceleaşi reguli impuse de părinţi, dar între noi două existase mereu un abis enorm. Eu fusesem adoptată, ea, nu. Niciuna dintre noi nu o lăsa pe cealaltă să uite asta. Doar Emma era cu adevărat sânge din sângele meu.

Iar Emma avea nevoie de răspunsuri, şi încă repede. Pentru că se părea că ucigaşul meu putea fi mai aproape decât oricare dintre noi două îşi dădea seama — poate chiar sub acelaşi acoperiş!